Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica, România
(3 decembrie)

Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica (n. 1730 - d. 3 decembrie 1806) a fost un monah român originar din Transilvania (din Săliștea Sibiului), stareț al mai multor mănăstiri din Moldova și, mai târziu, din Țara Românească (Cernica și Căldă-rușani). Biserica Ortodoxă îl prăznuiește la 3 decembrie.

Index

Slujba Sfântului cuvios Gheorghe de la Cernica 3
La Vecernia mică 3
La Vecernia mare 6

Utrenia 12
Acatistul Sfântului cuvios Gheorghe de la Cernica 30
Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica - Viaţa şi nevoinţele 41
Sfântul Gheorghe de la Cernica - drumul spre sfințenie 52
Sinaxar / Sfinţi vatopedini - Cuviosul Gheorghe de la Cernica 54
Moise Aghioritul - Sinaxar - Cuviosul Gheorghe de la Cernica († 1806) 59
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica şi Căldăruşani 66
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica și Căldărușani; Sfântul proroc Sofonie 68
Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica - Sfinte moaşte 72
Proclamarea canonizării Sfântului cuvios Gheorghe de la Cernica şi Căldăruşani 73
Părintele Iosíf vatopedinul - Cuvânt de laudă la cuviosul Gheorghe de la Cernica 75
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Cuviosul arhimandrit Gheorghe 78
Pr. Eugeniu Rogoti - Cuviosul Gheorghe, râvnitor reorganizator al vieţii monahale 90
orthodoxwiki - Cuviosul Gheorghe de la Cernica 95
Sfântul Gheorghe de la Cernica 98
Diac. Ioniţă Apostolache - Stareţul Gheorghe de la Cernica, un cunoscut isihast român 106
Mănăstirea Cernica - suflarea duhului peste ape 110
Mănăstirea Cernica - galerie foto 115
Mănăstirea Căldărușani (galerie foto) 136
Icoane 162

Slujba Sfântului cuvios Gheorghe de la Cernica

https://archive.org/details/Corul_Seminarului_Teologic_Ortodox_Bucuresti__Slujba_Sf_Gheorghe_de_la_Cernica

La Vecernia mică

1. Doamne, strigat-am către Tine, auzi-mă; ia aminte la glasul rugăciunii mele, când strig către Tine.
2. Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta; ridicarea mâinilor mele, jertfă de seară.
3. Pune Doamne, strajă gurii mele şi uşă de îngrădire, împrejurul buzelor mele.
4. Să nu abaţi inima mea spre cuvinte de vicleşug, ca să-mi dezvinovăţesc păcatele mele; iar cu oamenii cei care fac fărădelege nu mă voi însoţi cu aleşii lor.
5. Certa-mă-va dreptul cu milă şi mă va mustra, iar untdelemnul păcătoşilor să nu ungă capul meu; că încă şi rugăciunea mea este împotriva vrerilor lor.
6. Prăbuşească-se de pe stâncă judecătorii lor. Auzi-se-vor graiurile mele că s-au îndulcit,

7. Ca o brazdă de pământ s-au rupt pe pământ, risipitu-s-au oasele lor lângă iad.
8. Căci către Tine, Doamne, Doamne, ochii mei, spre Tine am nădăjduit, să nu iei sufletul meu.
9. Păzeşte-mă de cursa care mi-au pus mie şi de smintelile celor ce fac fărădelege.
10. Cădea-vor în mreaja lor păcătoşii, ferit sunt eu până ce voi trece.

Stihirile pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn…

Dorul după Dumnezeu te-a însufleţit încă din pruncie cuvioase părinte Gheorghe, că ai fost ales din pântecele maicii tale să-I urmezi lui Hristos, Căruia te-ai făcut ascultător credincios şi neadormit rugător.

Toată deşertăciunea lumii ai părăsit şi ai urmat Domnului, nevoindu-te în Muntele Athosului, unde ai dobândit pacea sufletului, părinte de Dumnezeu înţelepţite.

Cine va spune ostenelile tale fericite părinte prin care ai dobândit cele nemuritoare, că următor fiind Stăpânului tău cununa sfinţeniei ai dobândit de la Dânsul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Veniţi toate cetele călugărilor să lăudăm pe cuviosul Gheorghe, odrasla pământului transilvan şi roada cea binecuvântată a Ţării Româneşti. Că ospăţ duhovnicesc cu daruri alese se întinde astăzi, la praznuirea cea de peste an a purtătorului de Dumnezeu părintele nostru, înnoitorul obştilor călugăreşti de la Cernica şi Căldă-ruşani, tăinuitorul celor negrăite, luminătorul monahilor şi rugător pentru mân-tuirea sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

De toate primejdiile păzeşte pe robii tăi binecuvântata Născătoare de Dumnezeu, ca să te slăvim pe tine nădejdea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Stihiri, glas 2:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Cuvioase părinte Gheorghe, vas ales al Duhului Sfânt şi smerit lucrător al înnoirii sufletelor, mijloceşte înaintea tronului lui Dumnezeu ca să dobândim milă şi iertare de păcate.

Stih: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Împlinitor al virtuţilor sihăstreşti ai fost prea înţelepte părinte Gheorghe, că viaţa ta s-a făcut făclie prea luminată ucenicilor tăi pe care i-ai îndrumat cu smerenie şi dragoste către Hristos.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul şi doreşte să păzească poruncile Lui.

Dorind neîncetat să-ţi mântuieşti sufletul, ai implinit, fără şovăire, cuvintele purtătoare de viaţă ale Mântuitorului Hristos, fericite părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lauzi pe Dumnezeu în ceruri neîncetat cuvioase Gheorghe şi cu îngerii te veseleşti, adăpându-te din izvorul cel nesecat al harului. Roagă-te pentru cei ce cu dragoste săvârşesc cu credinţă sfântă pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Acoperă-ne pe noi cu rugăciunile Tale, de Dumnezeu Născătoare mijlocind la Fiul tău şi Dumnezeul nostru să mântuiască sufletele noastre.

Troparul, glas 8: Întru tine părinte cu osârdie s-a mântuit cel după chip că luând Crucea ai urmat lui Hristos, şi lucrând ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură cuvioase părinte Gheorghe, duhul tău.

Alt **tropar**, glasul al 4-lea: Următor al cuvioşilor părinţi şi împlinitor al virtuţilor sihăstreşti, rugător neîncetat şi înnoitor al monahismului românesc te-ai arătat de Dumnezeu purtătorule Sfinte cuvioase părinte Gheorghe. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întrupându-Se întru unire neamestecată şi crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care, înviind pe cel dintâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

Ectenia întreită si Otpustul.

La Vecernia mare

După obişnuitul psalm, se cântă Fericit bărbatul…, starea I, iar de va fi sâmbătă seara, se cântă toată catisma.

La Doamne, strigat-am…, se pun Stihirile pe 8, glas 5

Podobie: Cuvioase părinte…

Cuvioase părinte, de Dumnezeu purtătorule Gheorghe, odrasla pământului românesc, te-ai arătat nevoitor şi fierbinte rugător pentru neamul tău din care ai ieşit. Şi prin râvna ostenelilor pustniceşti sufletul ţi-ai ridicat la înălţimea cugetării celor dumnezeieşti, învăţând prin fapte a urma pilda vieţii celei duhovniceşti, pentru aceasta, slăvind pe Hristos, acum în ceruri cu sfinţii cuvioşi te veseleşti, pe care roagă-L să dăruiască lumii pace şi mare milă.

Cuvioase părinte Gheorghe, ucenicule ascultător al Sfântului Paisie, te-ai pătruns de lumină dumnezeiască. Şi în sălaşele cele duhovniceşti ale Atonului, te-ai înălţat deasupra celor pământeşti, ajungând la starea nepătimirii şi la vederea tainelor lui Dumnezeu. Ajută-ne şi pe noi părinte, cu rugăciunile tale, să dobândim iertare de păcate, pace şi mare milă.

Cuvioase părinte Gheorghe, cu voia lui Dumnezeu ţi-ai înmulţit nevoinţele pe pământul Ţării Româneşti. Şi, alegând locaş călugăresc în vatra Cernicăi, nu te-ai spăimântat nici de ispite şi nici de primejdiile diavoleşti, ci înoind viaţa călugărească, întru prea mărirea lui Dumnezeu şi a sfinţilor Săi, ai zidit aşezăminte monahiceşti. Pentru aceasta, roagă-L pe Milostivul Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Cuvioase părinte Gheorghe, lauda Cernicăi şi bucuria monahilor, prin nevoinţe de multe feluri, sufletul ţi-ai curăţit de patimi şi ai ajuns în ceata cuvioşilor părinţi. Pentru aceasta, nu înceta a te ruga şi pentru noi să ne dăruiască, Milostivul Dumnezeu, pace şi mare milă.

Alte **stihiri**, ale cuviosului, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz…

Veniţi toate cetele călugărilor să cinstim, după cuviinţă pe purtătorul de Dumnezeu, cuviosul Gheorghe, că acesta dobândind smerita cugetare şi prin lucrarea virtuţilor şi-a într-aripat sufletul cu puterea Duhului Sfânt. Şi, ridicându-se din slavă în slavă, către bunătăţile cele cereşti, se roagă pentru sufletele noastre.

Voind Dumnezeu a te pregăti ca să fii întâistătător şi povăţuitor al călugărilor, ţi-a îndreptat paşii către şcoala cea duhovnicească a marelui Paisie de la Neamţ, unde ai învăţat smerenia şi ascultarea, meşteşugul rugăciunii şi iubirea de înţelepciune, minunate părinte.

Întru smerenie cununile măririi ţi-ai agonisit şi întru blândeţe multora te-ai arătat povăţuitor, căci puterea lui Dumnezeu întru cele neputincioase se arată şi harul Celui Prea Înalt cu cei smeriţi petrece.

Învăţător al lucrării rugăciunii celei de taină te-ai arătat ucenicilor tăi, cuvioase părinte Gheorghe, căci, deşi te-ai ostenit la împodobirea cea dinafară a Sfintelor lăcaşuri, de cele dinăuntru ale sufletului tău nicicum nu ai uitat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Veniţi toate cetele călugărilor să lăudăm după cuviinţă pe cuviosul părintele nostru Gheorghe, odrasla cea aleasă a neamului românesc şi lauda Bisericii. Că acesta ascultând din tinereţe chemarea Domnului şi jugul cel bun al nevoinţelor, pe umeri ridicând, sufletul şi-a pus pentru turma lui Hristos. Pentru aceasta cu bucurie să-i cântăm: Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorute!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, a praznicului.

Dogmatica, glas 5: În Marea Roşie…

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei, apoi

Paremiile:

Din **Înţelepciunea lui Solomon** citire:

(V,15-VI,3)

Însă cei drepţi vor fi vii în veacul veacului şi răsplata lor este la Domnul şi Cel Atotputernic are grijă de ei. Drept aceea, vor primi din mâna Domnului împărăţia frumuseţii şi cununa cea strălucitoare, căci El îi va ocroti cu dreapta Sa şi cu braţul Său; asemenea unui scut îi va acoperi. El va face arme din mânia Sa şi cu ele va întări făptura mâinilor Sale ca să răsplătească vrăjmaşilor. Din dreptate El îşi va face platoşă şi din judecata cea nefăţarnică îşi va face coif. Din sfinţenia Sa va face pavăză nebiruită; iar din cumplita Sa mânie va face sabie ascuţită şi lumea va porni război împreună cu El împotriva celor fără de minte. Săgeţile fulgerului Său vor porni bine îndreptate şi vor lovi în ţintă, zburând din arcul puternic încordat al norilor.

Mânia Lui ca o praştie va azvârli noian de grindină; apele mării se vor întărâta asupra lor şi râurile îi vor îneca vijelios. Duhul puterii dumnezeieşti se va ridica împotriva lor şi ca viscolul îi va vântura. Astfel, fărădelegea va aduce pustiire pe pământ şi răutatea va răsturna scaunele celor puternici.

Ascultaţi deci, regilor, şi înţelepţi, luaţi învăţătură, voi care judecaţi marginile pământului. Băgaţi în urechi voi cei ce stăpâniţi peste mulţimi şi care vă mândriţi cu mulţimea popoarelor voastre. Pricepeţi că stăpânirea vi s-a dat de la Domnul şi puterea de la cel Preaînalt, Care va cerceta faptele voastre şi va pune la încercare gândurile voastre.

Din **Înţelepciunea lui Solomon** citire:

(III. 1-9)

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi chinul nu se va atinge de ele. În ochii celor fără de minte, drepţii suni morţi cu desăvârşire şi ieşirea lor din lume li se pare mare nenorocire. Şi plecarea lor dintre noi, un prăpăd, dar ei sunt în pace. Chiar dacă, în faţa oamenilor, ei au îndurat suferinţe, nădejdea lor este plină de nemurire. Şi fiind pedepsiţi cu puţin, mare răsplată vor primi, căci Dumnezeu i-a pus la încercare şi i-a găsit vrednici de El. Ca pe aurul în topitoare, aşa i-a lămurit, şi ca pe o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Străluci-vor în ziua răsplătirii şi ca nişte scântei care se lasă pe mirişte, aşa vor fi. Judeca-vor neamurile şi stăpâni vor

fi peste popoare şi Domnul va împărăţi întru ei, în veci. Ei vor înţelege adevărul, ca unii care şi-au pus încrederea în Domnul; cei credincioşi vor petrece cu El în iubire, căci harul şi îndurarea sunt partea aleşilor Lui.

Din **Înţelepciunea lui Solomon** citire:

(IV, 7-15)

Cel drept, chiar când apucă să moară mai devreme, dă de odihnă. Bătrâneţile cele cinstite nu sunt cele aduse de o viaţă lungă, nici nu le măsori după numărul anilor. Înţelepciunea este la om adevărata căruntеţe şi vârsta bătrâneţilor înseamnă o viaţă neîntinată. Plăcut lui Dumnezeu, Domnul l-a iubit şi, fiindcă trăia între păcătoşi, l-a mutat de pe pământ. A fost răpit, ca răutatea să nu-i schimbe mintea sa, înşelăciunea să nu-i amăgească sufletul. Căci vraja viciului întunecă cele bune şi ameţeala poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Ajungând curând la desăvârşire, dreptul a apucat ani îndelungaţi. Sufletul lui era plăcut lui Dumnezeu, pentru aceasta Domnul S-a grăbit să-l scoată din mijlocul răutăţii. Neamurile văd, dar nu pricep nimic şi nu-şi bat capul cu aşa ceva, că adică harul lui Dumnezeu şi mila Lui sunt cu aleşii Săi şi că poartă grijă de sfinţii Săi.

La Litie

Stihira hramului bisericii şi stihira cuviosului Gheorghe, glas 1:

Bucură-te, vestită Lavră a Cernicăi, că bărbatul doririlor duhovniceşti, prea cuviosul părintele nostru Gheorghe, ţi-a înmulţit pe fiii tăi. Bucură-te şi tu Lavră a Căldăruşanilor, că ai primit purtarea de grijă a stareţului tău. Împreunând acum cântare duhovnicească, cu toţii să strigăm: Fericit eşti părinte Gheorghe, povăţuitorule al statorniciei călugăreşti şi înnoitorule al mănăstirilor româneşti, nu înceta a te ruga lui Hristos, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cuvioase părinte, n-ai dat somn ochilor tăi, nici genelor tale dormitare, până ce sufletul şi trupul de patimi ţi-ai curăţit şi pe tine însuţi locaş al Duhului te-ai gătit, căci, venind Hristos cu Tatăl, întru tine s-a sălăşluit; deci arătându-te slujitor Treimii Celei de o fiinţă, propovăduitorule de lucruri minunate, înţelepte Gheorghe, roagă-te pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Biserică şi uşă, cămară şi scaun al Împăratului eşti, Fecioară întru totul prea cinstită, prin care Mântuitorul meu, Hristos Domnul, S-a arătat celor ce dormeau în întuneric, Soarele Dreptăţii fiind, care voia să lumineze pe cei pe care i-a zidit după chipul Său, cu mâna Sa. Pentru aceasta, cu totul lăudată, ceea ce ca o Maică ai câştigat îndrăzneală către Dânsul, roagă-L neîncetat să mântuiască sufletele noastre.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul întâi:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici…

Urmând râvnei proorocului Ilie, cuvioase părinte Gheorghe şi ascultător sfatului duhovnicesc al cuviosului Paisie, ai surpat cu rugăciunea înşelăciunea diavolilor. Făclia cea luminoasă a monahilor şi mângâierea părinţilor nevoitori, pe Hristos Dumnezeu roagă-L să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Ajungând la limanul liniştei duhovniceşti al trăirii în Hristos, te-ai arătat stâncă neclintită a credinţei dreptmăritoare, Sfinte cuvioase părinte. Şi, într-armându-te cu rugăciunea neîncetată şi cu paza smeritei cugetări, ai primit darul facerii de minuni, spre întărirea credincioşilor. Pe Hristos Dumnezeu roagă-L să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul, şi doreşte să păzească poruncile Lui.

Cu ce cântări de laude, astăzi, vom cinsti pe cuviosul Gheorghe părintele nostru, că lupta cea bună a luptat, credinţa neclintită a păzit şi fericirea Raiului a dobândit, iar acum în ceruri, se roagă să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mulţimile călugărilor pe tine, îndreptătorule, te cinstesc, Gheorghe părintele nostru; că prin tine au învăţat cu adevărat a umbla pe calea cea dreaptă. Fericit eşti că lui Hristos ai urmat şi ai biruit puterea vrăjmaşului, cel ce eşti împreună vorbitor cu îngerii, cu drepţii şi cu sihaştrii împreună locuitor; cu aceia roagă-te Domnului să miluiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Fecioară nenuntită, care pe Dumnezeu negrăit L-ai zămislit cu trup, Maica Dumnezeului Celui Preaînalt, rugăciunile robilor tăi primeşte-le, ceea ce eşti cu totul fără de prihană, care tuturor dăruieşti curăţire de păcate, primind acum rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toţi.

La binecuvântarea pâinilor se cântă Troparul cuviosului (de două ori) şi Născătoare de Dumnezeu Fecioară…(o dată).

Utrenia

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. se cântă troparul Cuviosului: (de două ori),

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, a praznicului.

După catisma întâi, **Sedealna**, glasul întâi:

Podobia: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Părăsind desfătările cele lumeşti şi urmând din tot cugetul pe Hristos, părinte Gheorghe. ai primit Harul Duhului Sfânt, şi prin posturi cu lacrimi, deplin nevoindu-te, patimile trupeşti desăvârşit le-ai stins. Roagă pe Hristos Dumnezeu ca să dea iertare tuturor celor ce te cinstesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Podobie: Pe Cuvântul…

Dascăl al rugăciunii curate şi folositor al credincioşilor, te-ai făcut, Sfinte cuvioase părinte Gheorghe. Povăţuieşte-ne şi pe noi pe calea cea adevărată a desăvârşirii, rugând pe Dumnezeu să ne dăruiască iertare sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Bucură-te, munte sfânt…

Dupa a două Catismă, **Sedealna,** glas 8:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Lepădând toate cele lumeşti şi luând Crucea Domnului prea înţelepte, te-ai arătat vrednic următor al cuviosului Paisie şi povăţuitor al Sfântului ierarh Calinic. Ai alungat slava lumească cu smerita cugetare şi patimile trupului le-ai legat cu înfrânări şi osteneli. Pacea sufletului ai dobândit cu tăcerea şi neosândirea, pentru aceasta ai primit darul călăuzirii sufletelor, de Dumnezeu purtătorule părinte Gheorghe. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de păcate celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sământă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Minunatu-s-au cetele îngerilor, văzând cum în trup fiind ai biruit firea omenească şi asemenea cu cei netrupeşti petrecând. Ales ai fost de Dumnezeu să călăuzeşti cetele călugărilor şi să povăţuieşti pe cei bine credincioşi pe calea mântuirii, transformând Lavra Cernicăi în rai duhovnicesc. Pentru aceea bucurându-te neîncetat în ceruri, trimite-ne de la Domnul mare şi multă milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Polieleu:

Robii, Robii Domnului lăudaţi numele Lui.Aliluia
Cei ce staţi în casa Domnului în curţile Lui. Aliluia

Lăudaţi pe Domnul că este bun Domnul. Aliluia
Cântaţi numele Domnului că este bun. Aliluia

Că pe Iacov şi-a ales Lui de moştenitor. Aliluia
Şi pe Israel urmaş în legea sa. Aliluia

Că eu am cunoscut că este mare Domnul. Aliluia
Şi Domnul nostru peste tot ce este viu. Aliluia

Toate câte le-a voit în ceruri sus El le-a tocmit. Aliluia
Prin adânc şi pe pământ pe toate le-a zidit. Aliluia

El ridică nori prin nori spre ploaie tuturora dând. Aliluia
Soare vânt şi fulgere arzând El le-a făcut. Aliluia

Trimis-a semne şi minuni în mijlocul acelei lumi. Aliluia
Lui faraon cel împietrit şi paznicilor lui. Aliluia

Că neamuri multe a bătut şi pe-mpăraţi a doborât. Aliluia
Pe Og şi pe Sihon şi pe cei necredincioşi. Aliluia

Şi-a dat pământul lor poporului iubit al Său. Aliluia
Ca moştenire veşnică la toţi le-a dăruit. Aliluia

Bine este cuvântat Domnul nostru Dumnezeu. Aliluia
Bine este cuvântat Domnul nostru. Aliluia

Mărimurile Polieleului:

Stih: Aşteptând am aşteptat pe Domnul şi a căutat spre mine şi a auzit rugăciunea mea.

Fericimu-te pe tine, cuvioase părinte Gheorghe, şi cinstim sfântă pomenirea ta, povăţuitorule al călugărilor şi împreună vorbitorule cu îngerii.

Veniţi toate cetele călugărilor să lăudăm pe cuviosul Gheorghe zicând: Pe povăţuitorul credincioşilor.

Stihuri:

Genunchii mei au slăbit de post şi trupul meu s-a istovit de lipsa untdelemnului.

Pentru cuvintele buzelor Tale eu am păzit căi aspre. Întors-ai plângerea mea întru bucurie, luat-ai sacul de la mine şi m-ai încins cu veselie.

Să ştiţi că Domnul Şi-a cunoscut pe sluga Sa cea credincioasă.

Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

După Polieleu, Sedealna glas 1, **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

De slava cea deşartă fugind, cuvioase, ai pornit război împotriva patimilor şi, neîncetat, pe Hristos chemând în rugăciune, ai dobândit biruinţa asupra vrăjmaşului, făcându-ţi trupul vas ales al Preasfântului Duh.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Pe Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu şi Tatăl, în braţe îl cuprinzi ca o Maică Fecioară, şi multă îndrăznire având către Dânsul având, roagă-L pururea să izbăvească de patimi pe toţi cei ce vin la tine, cerând cu bună credinţă prea sfântă ocrotirea ta.

Antifonul întâi al glasului 4,

Prochimenul, glas 4: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului, pentru toate câte mi-a dat mie.

Toată suflarea…

Evanghelia de la Matei (11, 27-30)

(caută joi în săptămâna a IV după Pogorârea Sfântului Duh)

27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile cuviosului Tău Gheorghe, Milostive, curăţeşte mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu. Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Stihira, glasul al 6-lea:

Cuvioase părinte Gheorghe, în tot pământul a ieşit vestirea faptelor şi a învăţăturilor tale. Căci, cunoscând ispitele vrăjmaşului, ai biruit pe ispititorul şi în cuviosie vieţuind, cetele îngereşti ai ajuns. Pentru aceasta, în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale, iar acum, dobândind îndrăzneală către milostivul Dumnezeu, cere pace şi mântuire sufletelor noastre.

Canonul cuviosului Gheorghe

Cântarea I

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Fiind născut în familie de buni creştini ortodocşi, încă din pruncie ai învăţat a-L cinsti pe Dumnezeu şi a te hrăni cu dumnezeieştile Scripturi. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru sufletele noastre.

De tânăr te-ai ostenit în fapte bune, dorind prea fierbinte să urmezi Sfinţilor Părinţi, cu fapta, cu cuvântul şi cu gândul, mergând pe urmele acestora. Învaţă-ne şi pe noi să urmăm calea mântuirii şi să dobândim de la Hristos mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Chemat ai fost de Mântuitorul Hristos spre viaţă călugărească cuvioase părinte Gheorghe şi urmând calea multor înaintaşi ai tăi spre Sfântul Munte Athos, te-ai silit la nevoinţe încât ai minunat pe toţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Sălaş desfătat al lui Dumnezeu ai fost Preacurată, că în sfânt pântecele tău, voind, Cuvântul a locuit, spre mântuirea neamului omenesc.

Catavasie: Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L; Hristos pe pământ, înălţaţi-vă; cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L, popoare, că S-a prea slăvit!

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra Crugului Ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, Cel ce eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Deprinzându-te cu frică de Dumnezeu, cuvioase părinte Gheorghe, trupul, sufletul şi mintea le-ai curăţit de orice urmă a păcatului şi cu luminoase daruri te-ai înbogăţit, iar acum în ceruri roagă-te şi pentru noi să dobândim darurile Duhului Sfânt.

Dragostea de viaţa pustnicească te-a făcut să-l urmezi pe Sfântul stareţ Paisie la schitul său din Muntele Athos şi, ascultător făcându-te întru toate, ai învăţat de la el lucrarea rugăciunii celei neîncetate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sporind în viaţa duhovnicească prin post şi priveghere ai dobândit smerita cugetare şi hrănindu-te cu rugăciunea cea neîncetată a chemării numelui lui Hristos de bunătăţile cele duhovniceşti te-ai îndestulat. Ajută-ne şi pe noi să ne împărtăşim de frumuseţile cele cereşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Pe Dătătorul de lumină şi Începătorul vieţii omeneşti L-ai născut, prea curată de Dumnezeu Născătoare, arătându-te vistierie vieţii noastre şi uşa Luminii celei neapropiate.

Catavasie: Fiului, Celui născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci, şi mai pe urmă din Fecioară întrupat, fără sămânţă, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti Doamne.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Dintru înălțime Te-ai pogorât, Milostive; îngropare ai luat de trei zile, ca să ne slobozești pe noi din patimi. Cela ce ești Viața și Învierea noastră, Doamne, slavă Ție!

Ca un biruitor ai umblat în viaţa aceasta părinte şi acum cu sfinţii te odihneşti întru slavă, prea cuvioase Gheorghe cel cu nume de mucenic, îndreptătorule al cetelor călugăreşti şi povăţuitorule al credincioşilor. Pentru aceasta, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să dobândim şi noi milă în ziua judecăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Însăşi **podobia:** Porunca cea cu taină, luând-o întru cunoştinţă cel fără de trup, în casa lui Iosif, degrab a stat înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape fără schimbare tot întru tine, pe care şi văzându-L în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Virtuţile pustniceşti, postul şi privegherea, te-au ajutat să te ridici neîncetat către Dumnezeu şi să te rogi pentru ucenicii tăi. Iar acum, sălăşluind în locaşurile sfinţilor, mijloceşte şi pentru noi cei care te cinstim cu dragoste, cuvioase Gheorghe.

Ne minunăm Părinte de râvna ta pentru virtute, lepădând grijile lumeşti, ai slujit numai lui Dumnezeu până la sfârşitul vieţii pământeşti. Învaţă-ne şi pe noi ucenicii tăi să părăsim cele pământeşti şi să dobândim cele cereşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru blândeţea şi smerenia ta ai ajuns să fii călăuzitorul multor monahi şi sfătuitor al celor ce alergau la tine cu credinţă. Iar noi astăzi le cinstim ca pe un adevărat prieten al lui Hristos, ne închinăm Sfintelor tale moaşte şi sărutăm cu credinţă sfântă icoana ta. Mijloceşte şi pentru noi, Sfinte, la Părintele Ceresc sa miluiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Nici îngerii, nici oamenii nu pricep taina cea mare, Preasfântă Fecioară, cum din tine a luat trup pământesc Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. De aceea, îţi cântăm: Bucură-te, rugătoare neîncetată a drept credincioşilor.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi Floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Cel Lăudat, din Muntele cel cu umbra deasă. Venit-ai, Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu. Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Auzi-ne pe noi cu porunca Ta…

În toată vremea vieţii tale te-ai hrănit cu înţelepciunea sfintelor cuvinte cuvioase Gheorghe şi cu lacrimile pocăinţei ţi-ai umplut de bucurie şi mângâiere duhovnicească inima ta, iar cu blândeţea ai atras darurile Duhului Sfânt în sufletul tău. Roagă-te cuvioase ca şi noi să ne întărim în nevoinţele călugăreşti şi să ne învrednicim de cununa Împărăţiei cereşti.

Ajută-ne, părinte, împreună cu Sfântul ierarh Nicolae, ocrotitorul ostrovului Cernicăi, şi nu ne lăsa biruiţi de mulţimea ispitelor; ci mijloceşte la Hristos Dumnezeu ca să dobândim pace şi mântuire sufletelor noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Când Domnul a voit să te încerce printr-o boală grea care te-a cuprins, mare tristeţe s-a aşezat în sufletele ucenicilor tăi, dar adunându-i pe toţi în Sfânta Biserică le-ai citit rugăciunea de iertare a păcatelor şi i-ai mângâiat sfătuindu-i să nu se îndoiască de judecăţile lui Dumnezeu cele nepătrunse.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Îngerii te laudă, prea curată Stăpână, sfinţii toţi te prea măresc, iar noi cu alese cântări te cinstim, că tu mijloceşti pentru noi toţi şi ne împaci cu Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmosul: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Intrând, Părinte, în altarul bisericii Sfântul Nicolae din Mănăstirea Cernica, ai aflat lângă prestol un şarpe, pe care certându-l l-ai alungat, arătând prin aceasta că în acest loc sfânt, de acum încolo, se va sălăşlui pacea lui Hristos, înţelepciunea cea de Sus.

Cu asprimea nevoinţelor tale ai cucerit pe râvnitorii după viaţa îngerească a cuvioşilor, iar cu dulceaţa cuvintelor tale de Dumnezeu inspirate ai adunat pe binefăcători, care au rectitorit Sfântă mănăstirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe Dumnezeu pururi l-ai avut de-a dreapta ta ca să nu te clatini, pe Sfânta Lui Maică acoperitoare şi ajutătoare, iar pe Sfântul ierarh Nicolae prieten şi sfătuitor. Ajutat în chip nevăzut de aceştia, ai reînnoit obştea şi aşezămintele mănăstireşti de la Cernica şi Căldăruşani.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Caută cu milostivire spre cei ce scapă la ajutorul tău, Fecioară, căci, deşi nu am lucrat nimic vrednic de pocăinţă şi poruncile Fiului tău nu le-am păzit, totuşi, pentru bunătatea ta, nu deznădăjduim de mântuirea noastră.

Condac, glasul întâi:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici…

Povăţuitor prea înţelept al călugărilor şi neobosit lucrător al virtuţilor te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Gheorghe, caci într-armându-ţi trupul cu nepătimirea, ai luminat inimile celor binecredincioşi. Pentru aceasta te-ai făcut sălaş cinstit al Duhului Sfânt şi în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale. Roagă pe

milostivul Dumnezeu împreună cu ierarhul Calinic să ne dăruiască nouă pace şi mare milă.

Icos-ul: Întru tine, părinte, s-a proslăvit Dumnezeu şi neamul românesc şi-a aflat vrednica cinstire, ca ostenindu-te spre împlinirea poruncilor dumnezeieşti şi lupta cea bună luptând, după vrednicie te-ai încununat. Iar acum, petrecând în Împărăţia cea de sus, caută spre noi nevrednicii fiii tăi, care cu smerenie săvârşim sfântă pomenirea ta şi cu dragoste-ţi strigăm: Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe mult nevoi-torule!

Sinaxar

În ziua a treia a lunii decembrie, pomenirea prea cuviosului şi de Dumnezeu purtătorului părinte Gheorghe, stareţul de la Cernica.

Acest de Dumnezeu ales părinte Gheorghe, arhimandritul de la Cernica a fost român de neam şi de credinţă creştin-ortodox din ţinutul Ardealului. El s-a născut într-o familie evlavioasă, cu părinţi cucernici şi iubitori de Dumnezeu, la anul mântuirii 1730.

Încă din frageda copilărie, plin fiind de râvna pentru Dumnezeu şi dorind să vieţuiască după rânduiala călugărească şi-a plănuit să ajungă în Sfântul Munte Athos. Dar fiind sărac şi tânăr nu izbutea.

Însă, Bunul Dumnezeu a ascultat glasul inimii sale, ca aflându-se în Bucureşti un mitropolit grec, tânărul Gheorghe s-a dus la el şi i-a cerut să-i intre în ascultare. Deci, învoindu-se mitropolitul, l-a primit şi după ce şi-a isprăvit treburile prin Bucureşti, l-a luat cu sine la Constantinopol. Aici, tânărul cel de Dumnezeu ales a mai petrecut 3 ani în ascultarea mitropolitului, după care primind binecuvântare, a plecat în Sfântul Munte, pe care îl râvnea atât de mult.

Ajuns în grădina Maicii Domnului, tânărul Gheorghe a intrat în obştea Sfintei Mănăstiri Vatopedu, unde a fost făcut rasofor şi a fost hirotonit diacon de către mitropolitul Raşca, ocrotitorul său.

De acum, părintele Gheorghe şi-a sporit şi mai mult ostenelile şi, căutând un părinte duhovnicesc să-i fie povăţuitor, Dumnezeu l-a învrednicit să întâlnească pe cuviosul stareţ Paisie cu care s-a hotărât să se retragă şi să se nevoiască în singurătate, îndeletnicindu-se cu citirea şi traducerea sfintelor cărţi.

Degrabă, la Schitul Sfântul Ilie şi în jurul cuviosului au început să se adune o mulţime de fraţi. Aici, viitorul stareţ Gheorghe a primit chipul îngeresc din mâinile fericitului Paisie şi a fost hirotonit preot.

Dar, înmulţindu-se obştea şi nemaiîncăpând în schit, stareţul Paisie a hotărât împreună cu monahii săi să părăsească Sfântul Munte şi să vină în Moldova, unde s-au aşezat pe rând la mănăstirile Dragomirna, Secu şi Neamţ.

Chemarea lui Dumnezeu a aprins iarăşi inima cuviosului Gheorghe şi râvnind după viaţa sihăsirească, şi-a luat binecuvântare de la stareţul Paisie să se întoarcă în Sfântul Munte. Ajuns, însă, în cetatea Bucureştiului, s-a oprit la un oarecare călugăr îmbunătăţit, anume Macarie, zis dascălul. Acesta, fiind pe lângă mitropolitul Grigore, l-a dus pe cuviosul înaintea Ierarhului.

Mitropolitul, după ce l-a ascultat pe părintele Gheorghe şi văzând darurile cu care era împodobit, nu numai că l-a oprit să nu mai plece în Athos, ci i-a poruncit să rămână aici pentru a întemeia obşte de călugări în Ţara Românească, după cum a făcut cuviosul Paisie în Moldova.

La început cuviosul s-a apărat, zicând că este nevrednic pentru o lucrare ca aceasta, însă fiind încă în această mâhnire şi adormind, l-a văzut în vis pe Sfântul ierarh Nicolae, care i-a zis că trebuie să rămână aici ca să-i curăţească locaşul de fiarele sălbatice. Trezindu-se, părintele Gheorghe îndată l-a întrebat pe prietenul său Macarie dacă ştie vreo mănăstire cu hramul Sfântul Nicolae, iar acela i-a spus că este una în ostrovul Cernica, dar că e în paragină şi plină de fiare sălbatice şi târâtoare.

Astfel, prea cuviosul Gheorghe, cu bucurie negrăită de la vedenia ce o avusese, s-a rugat să fie dus în ostrovul Cernica. Ajungând aici, a trebuit să-şi croiască singur cărare, tăind cu toporaşul mărăcini. Când a intrat în biserică, părintele a văzut în Sfântul altar un şarpe mare încolăcit lângă Sfânta masă, căruia cuviosul i-a zis cu blândeţe: ***"Puiul tatii, până acum ai locuit tu aici, iar acum să mi te duci, că avem să locuim noi"***, iar fiara îndată s-a supus şi s-a dus.

Mult s-a ostenit aici cuviosul, curăţind cu mâinile sale mărăcini şi punând toate în bună rânduială.

Mari au fost luptele împotriva viclenilor diavoli, care îl atacau neîncetat, până când Dumnezeu i-a trimis ajutor din toate părţile, aşa încât obştea a ajuns să numere peste 100 de fraţi. Totodată, i-au venit în ajutor şi boierii din împrejurimi care au

sprijinit mănăstirea cu cele necesare vieţii pământeşti. Când obştea s-a înmulţit, cuviosul a primit în ascultarea sa şi mănăstirea Căldăruşani, unde a dus călugări de la Cernica.

Atât de mult sporeau părinţii împreună cu stareţul lor, încât însuşi Domnitorul Nicolae Mavrogheni, aflând de viaţa aleasă a lor, a vizitat Sfânta mănăstire şi fiind mişcat de cele văzute şi auzite, i-a răsplătit cu multe binefaceri.

Nenumărate au fost nevoinţele şi ostenelile cuviosului Gheorghe, pentru care a fost cinstit şi iubit atât de călugări, cât şi de boieri şi de poporul credincios. Cu înţelepciunea şi dulceaţa cuvintelor sale, izvorâte din taina rugăciunii neîncetate, adăpa sufletele cele însetate după Dumnezeu. Iar, cu darul Duhului Sfânt, Părintele ştia să trezească conştiinţele din somnul păcatelor şi să le aducă inimile la râvna cea dumnezeiască.

Astfel, vestea faptelor sale pustniceşti a ajuns departe de mănăstirea sa şi o mulţime de fraţi doritori după vieţuirea îngerească, printre care se numără şi Sfântul ierarh Calinic, vrednicul urmaş întru nevoinţe şi la stăreţia acestei Sfinte Mănăstiri.

După ce a petrecut multă vreme cu ucenicii săi, pe care i-a îndrumat la ascultare şi la statornicie în viaţa călugărească, cuviosul, cunoscându-şi dinainte vremea adormirii sale, a chemat la sine pe părinţi şi pe fraţi pe care, cu glasul Duhului, i-a îndemnat să urmeze întotdeauna calea smereniei, alungând cu rugăciunea orice cârtire şi nemulţumire. I-a sfătuit, apoi, să păzească dragostea unii către alţii şi să nu se lase biruiţi de slava deşartă, ştiind că nimic nu va apropia mai mult pe călugăr de Dumnezeu decât smerenia, ascultarea şi Sfintele Slujbe ale Bisericii.

Apoi, vieţuind şi învăţând, stareţul Gheorghe s-a mutat la Domnul în anul 1806, ziua a treia a lunii decembrie, şi acum în ceruri fiind, se roagă lui Dumnezeu pentru sufletele noastre, căruia este slava în vecii vecilor. Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon, oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Ridicata-i în mănăstirea Cernica o biserică închinată Sfântului şi dreptului Lazăr, cuvioase, şi alături de ea ai zidit mai multe chilii pentru ucenicii tăi, care veneau să se liniştească aici. De asemeni şi multe odoare ai agonisit Sfintei biserici.

Nu te-ai îngrijit doar de cele materiale necesare obştii tale, ci mai ales ai căutat spre cele duhovniceşti, lăsându-le părinţilor şi fraţilor un aşezământ statornic pe care să-l păzească cu sfinţenie şi astfel să dobândească mântuirea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu smerita dragoste îi povăţuiai pe toţi să fie ca nişte îngeri în trup şi să nu se plece spre deşertăciuni mincinoase sau patimi stricătoare de suflet, ci să urmeze sfinţilor tineri din cuptorul Babilonului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Tu singură ai născut pe Dumnezeu, ceea ce ai rămas fecioară şi după naştere, tu firea ai înnoit-o cu naşterea ta, Marie, tu pe Eva ai dezlegat-o de blestemul cel strămoşesc, Născătoare de Dumnezeu prea curată.

Catavasie: Tinerii, în dreapta credinţă fiind crescuţi, păgânească poruncă nebă-gând-o în seamă, de groaza focului nu s-au spăimântat; ci în mijlocul văpăii stând, au cântat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc, pe care Îl laudă oștile îngerești, lăudați-L și-L prea înălțați întru toți vecii.

Înţelepte sfaturi ai dat fiilor tăi: să se ferească de zavistie, de pizmuire, de lăcomie, de vicleşug, de mânie, de pomenire de rău şi de trufie, pentru că acestea sunt urâciune înaintea lui Dumnezeu, ci să cânte: Pe Domnul lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cât timp ai trăit în viaţa pământească şi ai povăţuit pe ucenici, ai avut grijă să-i aperi de tot felul de vătămări şi să-i înveţi să prea slăvească Dumnezeu întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Porunca iubirii aproapelui, lăsată de Mântuitorul Hristos, ai rânduit-o să fie păzită cu sfinţenie de vieţuitorii Sfintei mănăstiri şi pe ea să se zidească toată osteneala călugărească, pentru care îţi cântam: Pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Cu adevărat de trei ori fericit este neamul nostru, Preacurată, avându-te pe tine mijlocitoare către Hristos, Fiul tău şi Ziditorul tuturor, măcar deşi greşim ca nişte purtători de trupuri.

Catavasie: Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul minunii celei mai presus de fire că n-a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici focul Dumnezeirii pântecele Fecioarei, în care a intrat. Pentru aceasta, cântând, să strigăm: Să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Se cântă: Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită, fără de asemănare, decât serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu noi cei mântuiţi prin tine, Fecioară curată, împreună cu Cetele cele fără de trup, mărindute pe tine.

Apropiindu-ţi-se clipa despărţirii, ai adunat pe fii tăi şi le-ai poruncit să aibă dragoste unul către altul şi să păzească legământul statornicit de tine, cuvioase Părinte Gheorghe, apoi binecuvântându-i, ţi-ai dat sufletul în mâinile Domnului.

Mare tristeţe i-a cuprins pe părinţii Mănăstirilor tale Cernica şi Căldăruşani la vestea despărţirii de tine, cuvioase, pentru că rămâneau orfani de un părinte iubitor. Iar după ce ţi-ai dat obştescul sfârşit, te-au aşezat cu cântări de îngropăciune în faţa bisericii tale din ostrovul Sfântului ierarh Nicolae.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Veniţi toate cetele cuvioşilor părinţi să-l cinstim după cuviinţă pe cuviosul Gheorghe, luminător duhovnicesc al călugărilor şi mirenilor cucernici şi sărutându-i icoana şi moaştele sale, să-l rugăm să mijlocească la Domnul pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Încăput-ai Fecioară pe Dătătorul bunătăţilor, născându-L mai presus de fire, care pogorându-se s-a arătat om deplin, Dumnezeu fiind, întru amândouă firile şi strălucirile şi voinţele. Pe acela roagă-L, întru tot cinstită, să se mântuiască sufletele noastre.

Catavasie: Taină minunată şi neobişnuită văd, cer fiind peştera, scaun de heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care S-a culcat Cel neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care, lăudându-L, Îl mărim.

Luminânda

Podobie: Cercetatu-ne-a pe noi..

Lepădând cele pământeşti, ai câştigat cele cereşti, cuvioase părinte Gheorghe, povăţuitor luminat al călugărilor şi călăuzitor al credincioşilor cu dragoste către Mântuitorul Hristos, te-ai arătat purtătorule de Dumnezeu şi neadormit rugător pentru toată lumea.

La laude

Se pun **stihirile** pe 4, glas 4:

Însuşi glasul:

Veniţi, toate cetete monahilor, iubitori de prăznuire, să lăudăm pe cuviosul Gheorghe şi cu toţi într-un glas să-i cântăm: Bucură-te, părinte purtătorule de duh, dumnezeiescule şi vorbitorule cu îngerii.

Veniţi, iubitorilor de Dumnezeu, să întâmpinăm cu laude pe podoaba sihaştrilor români, pe cuviosul Gheorghe de la Cernica şi pe ucenicul său Sfântul ierarh Calinic, cărora să cântăm: Bucuraţi-vă, rugătorilor neadormiţi pentru sufletele noastre.

Veniţi, soborul Sfinţiţilor slujitori, să împletim cunună de cântări cuviosului părinte Gheorghe, căci acesta s-a învrednicit a fi împreună cu Sfinţii Părinţi, iar în ceruri se roagă să se mântuiască sufletele noastre.

Veniţi, adunarea credincioşilor, pe stareţul Gheorghe de la Cernica să-l lăudăm şi împreună cu el să cinstim şi pe cuviosul Paisie, părintele său duhovnicesc, că aceştia, cu adevărat, mai presus de fire s-au arătat, că trup materialnic având, viaţa celor fără de trup au râvnit, învrednicindu-se a vedea frumuseţea cea prea luminată a PreaSfintei Treimi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cuvioase părinte, n-ai dat somn ochilor tăi, nici genelor tale dormitare, până ce sufletul şi trupul de patimi ţi-ai curăţit şi pe tine însuţi locaş al Duhului te-ai gătit, căci, venind Hristos cu Tatăl, întru tine s-a sălăşluit; deci arătându-te slujitor Treimii Celei de o fiinţă, propovăduitorule de lucruri minunate, înţelepte Gheorghe, roagă-te pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pre noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea noastră o punem spre tine Maica lui Dumnezeu, păzeşte-ne sub sfânt acoperământul tău.

Doxologie mare, Troparele, Ecteniile şi Otpustul.

La Sfânta Liturghie

Fericirile pe 8: Din Canonul cuviosului Cântarea a 3-a şi a 6-a.

Prochimenul, glasul al 7-lea: Drepţii să se bucure de izbânda lor.

Stih: Cântaţi Domnului cântare nouă.

Cântaţi laudele în adunarea credincioşilor.

Apostolul din Epistola către Galateni (V, 22-VI, 2): ,

Fraţilor roada duhului… (caută sâmbătă în săptămâna a 27-a după Rusalii).

Aliluia, glasul 1: Fericit bărbatul care se teme de Domnul.

Evanghelia de la Luca (VI, 17-23): În vremea aceea, coborând împreună cu ei, Iisus a stal la loc şes…

Chinonicul:

Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme. Aliluia.

Acatistul Sfântului cuvios Gheorghe de la Cernica

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul Sfântului cuvios Gheorghe de la Cernica, glasul al 4-lea: Următor al cuvioşilor părinţi şi împlinitor al virtuţilor sihăstreşti, rugător neîncetat şi înnoitor al monahismului românesc te-ai arătat, Sfinte cuvioase părinte Gheorghe. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

***

Condacul 1

Pe cinstitorul de Dumnezeu şi mult nevoitorul părintele nostru Gheorghe să-l lăudăm după cuviinţă, căci acesta, prin multă osteneală şi nevoinţe călugăreşti, de Împărăţia cea cerească s-a învrednicit de la Hristos Dumnezeu. Pentru aceasta, cu smerenie şi cu credinţă, să-i cântăm din adâncul sufletului: ***Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!***

Icosul 1

Din tinereţile tale ai dorit viaţa cea îmbunătăţită a monahilor, părinte Gheorghe, iubitorule de Dumnezeu. De aceea ai plecat pe calea nevoinţelor sihăstreşti intrând în ascultarea Sfântului Paisie de la Neamţ şi lucrând cu dreaptă socoteală virtuţile dumnezeieşti, ai făcut să se sălăşluiască în sufletul tău puterea Duhului Sfânt. Minunându-ne de râvna ta pentru cele duhovniceşti, îţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, lucrător bun în via lui Hristos;
Bucură-te, iubitor al chipului monahicesc;
Bucură-te, că inima ţi-a fost plină de har;
Bucură-te, că te-ai lepădat de omul cel vechi;

Bucură-te, că te-ai îmbrăcat în omul cel nou, zidit după chipul lui Dumnezeu;
Bucură-te, învăţător al dreptei credinţe;
Bucură-te, împlinitor al virtuţilor creştineşti;
Bucură-te, chip de bunătate şi cinste;
Bucură-te, că din tinereţe te-ai răstignit pentru Hristos;
Bucură-te, cel ce crucea Domnului cu bucurie ai purtat;
Bucură-te, ucenic al Sfântului cuvios Paisie;
Bucură-te, vrednic urmaş al cuvioşilor părinţi;
Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Condacul al 2-lea

Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, descoperită ţie prin Sfântul ierarh Nicolae, ai fost rânduit să reînnoieşti zidirile şi obştea Mănăstirii Cernica. Şi luând bine-cuvântare de la iubitorul de Hristos, mitropolitul Grigorie, ai început osteneala restaurării acestui aşezământ, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Auzind, sfinte părinte, chemarea Mântuitorului, ai primit fără şovăire ascultarea încredinţată şi ai început lucrarea duhovnicească de rezidire a Mănăstirii Cernica şi de reînnoire a vieţii călugăreşti, pentru care te lăudăm zicând:
Bucură-te, pildă de statornicie;
Bucură-te, stâlp al ascultării;
Bucură-te, iubitorule de Dumnezeu;
Bucură-te, cinstitorul sfinţilor;
Bucură-te, povăţuitorule al călugărilor;
Bucură-te, râvnitorul pustiei;
Bucură-te, slujitorul tainelor cereşti;
Bucură-te, lucrătorule în via Domnului;
Bucură-te, rugătorule prea fierbinte;
Bucură-te, vrednic ascultător al poruncilor Mântuitorului;
Bucură-te, chip al blândeţii pustniceşti;
Bucură-te, străjer neadormit în osteneli şi privegheri;
Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Condacul al 3-lea

Povăţuit de cuvintele psalmistului care zice: „Arată-mi, Doamne, calea pe care mergi, că la Tine am ridicat sufletul meu”, şi încercat în experienţa trăirii sihăstreşti, ai venit împreună cu dascălul Macarie la locul care ţi se descoperise de sus de Sfântul Nicolae, dând slavă lui Dumnezeu şi cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Puterea Celui de Sus pogorându-se în sufletul tău, cuvioase părinte Gheorghe, ai împlinit cu osârdie poruncile Evangheliei lui Hristos, încât numele tău s-a făcut cu repeziciune cunoscut iubitorilor de Dumnezeu din jurul Bucureştilor, pentru care îţi cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, întemeietorule de obşti călugăreşti;
Bucură-te, îndrumător al călugărilor cuvioşi;
Bucură-te, cel ce pe Sfântul Nicolae l-ai avut ocrotitor;
Bucură-te, cel ce ai împlinit cu dragoste rânduielile călugăreşti;
Bucură-te, următorule al cuviosului părinte Paisie de la Neamţ;
Bucură-te, izgonitorul vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi din mănăstirea ta;
Bucură-te, că făpturile ascultă de cuvântul tău;
Bucură-te, că pentru toate ai slăvit pe Dumnezeu;
Bucură-te, văzătorule al lucrării divine din cele create;
Bucură-te, duhovnic iscusit şi chip prea luminat;
Bucură-te, povăţuitor şi îndrumător duhovnicesc al creştinilor;
Bucură-te, întruchiparea bunătăţii şi a smereniei;
Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Condacul al 4-lea

De îndată ce mitropolitul Grigorie te-a binecuvântat să fii întemeietor al vieţii de obşte şi chivernisitor al bunurilor mănăstireşti de la Cernica, întru răbdare şi nădejde ai început, cuvioase părinte, osteneala înnoirilor, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Cine nu te va ferici, părinte Gheorghe, pe tine, cel care cu înţelepciune şi credinţă ai rectitorit Mănăstirea Cernica şi ai rânduit viaţa cea de obşte plăcută lui Dumnezeu. Pentru aceasta îţi aducem laude ca acestea:

Bucură-te, părinte plin de har dumnezeiesc;
Bucură-te, că viaţa ta ai închinat-o slujirii lui Hristos;
Bucură-te, că ai împlinit cu râvnă voia Lui;
Bucură-te, că ai fost ascultător întru toate de ierarhul tău;
Bucură-te, că adesea cu el în multe te-ai sfătuit;
Bucură-te, făclie luminoasă a ucenicilor tăi;
Bucură-te, risipitor al întunericului minciunii;
Bucură-te, izgonitor al vrăjmaşilor făţarnici;
Bucură-te, liniştitorul furtunilor de pe marea vieţii;
Bucură-te, că şi natura ascultă de cuvântul tău;
Bucură-te, împăciuitorule al tuturor certaţi şi de vrăjmaşul despărţiţi;

Bucură-te, chivernisitorul lucrurilor sfinte;
Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Condacul al 5-lea

Văzând vrăjmaşul statornicia ta în lucrarea duhovnicească, de Dumnezeu purtătorule, părinte, ţi-a pregătit mulţime de ispite şi supărări ca să te piardă; însă, după puţin timp, s-a ruşinat îndepărtându-se, căci tu cântai pururea lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Înzestrat cu harul preoţiei, ai slujit cu credinţă dumnezeieştile Taine ale lui Hristos, iar Cunoscătorul inimilor, Dumnezeu, ţi-a dăruit, cinstite părinte, mulţime de ucenici şi fii duhovniceşti, pe care i-ai împărtăşit din cuvântul ziditor al Evangheliei şi din izvorul dătător de viaţă al Duhului Sfânt, pentru care lucru minunându-ne îţi cântăm:
Bucură-te, vieţuitor al pustiei şi rugător neîncetat;
Bucură-te, om duhovnicesc şi povăţuitor luminat;
Bucură-te, purtător al harului Duhului Sfânt;
Bucură-te, candelă aprinsă din lumina lui Hristos;
Bucură-te, foc de rugăciune călăuzitor al ucenicilor tăi;
Bucură-te, sprijinitor al credincioşilor;
Bucură-te, următor al Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, că ai semănat sămânţa cea bună în inimile credincioşilor;
Bucură-te, mângâierea celor întristaţi;
Bucură-te, păstorul cel bun al turmei lui Hristos;
Bucură-te, stareţ, iluminat de Duhul Sfânt;
Bucură-te, părinte al părinţilor pustiei;
Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Condacul al 6-lea

Precum cerbul care caută să se adape din izvoarele cele limpezi ale pustiei, aşa şi sufletul tău, minunate părinte, dorea să se liniştească în ostroavele Sfântului Munte Athos. Dar, socotind că ascultarea de mai-marii Bisericii este mai sfântă decât voinţa proprie, întru smerenie ţi-ai tăiat voia şi, supunându-te chemării sfinte, ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Iubindu-ţi neamul tău, părinte, deşi ai căutat în alte locuri să te îmbunătăţeşti sufleteşte din experienţa trăitorilor în Hristos, totuşi, atunci când ai fost chemat să

slujeşti pe fiii poporului tău din care ai ieşit, cu bucurie ai răspuns, pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, următor al sfinţilor cuvioşi de demult;
Bucură-te, cuvioase purtător al darului smereniei;
Bucură-te, înţeleptule din înţelepciunea lui Hristos;
Bucură-te, conştiinţa datoriei împlinite;
Bucură-te, împlinitorul legii şi al virtuţilor;
Bucură-te, rugătorule pentru neamul tău;
Bucură-te, că ai fost dăruit de Hristos cu putere de sus;
Bucură-te, cel ce ţi-ai răstignit poftele împreună cu patimile;
Bucură-te, că ţi-ai supus voinţa voinţei lui Hristos;
Bucură-te, că ţi-ai ridicat cugetul de la pământ la cer;
Bucură-te, că nu ţi-ai lipit inima de bunătăţile cele trecătoare;
Bucură-te, că cele cereşti ai dorit în toată viaţa ta;
Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Condacul al 7-lea

Vederile minţii avându-le curăţite prin lucrarea virtuţilor, părinte Gheorghe, ai ajuns la starea de nepătimire şi, contemplând pe Hristos neîncetat în inima ta, cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Icoană vie de rugăciune, post şi privegheri te-ai făcut ucenicilor tăi, iar vestea vieţuirii tale îngereşti s-a răspândit în tot ţinutul Ţării Româneşti. Pentru aceea îţi cântăm:
Bucură-te, că fiinţa ţi-a fost plină de Treime;
Bucură-te, minte plină de smerită cugetare;
Bucură-te, că viaţa ţi-ai curăţit-o de păcate;
Bucură-te, floare aleasă răsădită în grădina Maicii Domnului;
Bucură-te, trandafir cu petalele înfrumuseţate de lumina lui Hristos;
Bucură-te, că inima ta răspândeşte mireasma iubirii duhovniceşti;
Bucură-te, părinte plin de har dumnezeiesc;
Bucură-te, că vrăjmaşii n-au putut răpune statornicia ta în rugăciune;
Bucură-te, cel ce, prin chemarea Duhului, cerul l-ai pogorât pe pământ;
Bucură-te, pildă bună credincioşilor râvnitori;
Bucură-te, următor al Sfântului Nicolae întru ajutorarea aproapelui;
Bucură-te, că împreună cu Sfântul ierarh Calinic te rogi pentru cinul călugăresc;
Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Condacul al 8-lea

Cuvioase părinte, în tot pământul ţării noastre s-au răspândit învăţăturile tale, iar mulţimea credincioşilor, venind la tine, se adapă ca de la un izvor dătător de har şi binecuvântat, mulţumind lui Dumnezeu şi cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Credinţa ortodoxă ai păzit, calea nevoinţelor ai săvârşit şi, împodobit fiind cu virtuţile, cu nădejde sfântă la Bunul Dumnezeu ai ajuns, cuvioase părinte, căci, primind cununa cea neveştejită a slavei, de la cele vremelnice la cele cereşti, te-ai mutat. Pentru aceasta, îţi aducem această cântare:

Bucură-te, că prin harul lui Dumnezeu şi prin nevoinţe ai câştigat Raiul;
Bucură-te, că răbdarea ţi-a fost ancoră şi putere;
Bucură-te, că Hristos te-a încununat în ceruri;
Bucură-te, că ai intrat în ceata Sfinţilor cuvioşi;
Bucură-te, mărgăritar al Sfinţilor români;
Bucură-te, că numele tău s-a înscris în Cartea vieţii;
Bucură-te, că de pe pământul acesta te-ai răsădit în grădina Raiului;
Bucură-te, că vezi faţa lui Hristos pe care L-ai iubit;
Bucură-te, că noi, urmaşii tăi, îţi păstrăm vie pomenirea;
Bucură-te, că mutarea ta la ceruri ne-a umplut de bucurie;
Bucură-te, cel ce petreci veşnic în Preasfânta Treime;
Bucură-te, că te veseleşti pururi în lumina dumnezeirii;
Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Condacul al 9-lea

Trupul tău încărcat de mireasma virtuţilor a fost aşezat în Mănăstirea Cernica, pe care ai zidit-o cu atâta osteneală, alături de ale altor părinţi cuvioşi şi nevoitori, iar sufletul tău se sălăşluieşte în lăcaşurile cereşti, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Deşi ai trecut din viaţa aceasta la viaţa cea veşnică, cuvioase părinte Gheorghe, n-ai părăsit nicicum pe cei ce se luptă cu necazurile şi ispitele lumii acesteia, căci mijloceşti pururea la prea milostivul Dumnezeu pentru cei ce-ţi cântă unele ca acestea:

Bucură-te, cuvioase părinte, ctitor prea mărit;
Bucură-te, rugător fierbinte pentru neamul românesc;
Bucură-te, lauda ortodocşilor şi bucuria călugărilor;
Bucură-te, purtătorule de cunună cerească;
Bucură-te, turn al creştinătăţii şi stâlp al Bisericii;
Bucură-te, îndrăznirea noastră către Dumnezeu;
Bucură-te, slujitor al lui Hristos şi prieten al îngerilor;

Bucură-te, floare duhovnicească, deschisă în nădejdea rodului;
Bucură-te, sămânţă bună aruncată în pământ roditor;
Bucură-te, luminător al monahilor şi călăuza nevoitorilor;
Bucură-te, cunoscător al tainelor lui Dumnezeu;
Bucură-te, ostenitor în răspândirea scrierilor sfinte;
Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Condacul al 10-lea

Făclie purtătoare de lumină te au pe tine cetele monahilor nevoitori şi mulţimea creştinilor smeriţi, izvorând tuturor bună mireasmă şi dând tămăduire celor ce cu dragoste cinstesc şi se închină sfintelor tale moaşte, căci mulţumesc lui Dumnezeu pentru că li s-a dat un astfel de dar, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Lăudând nevoinţele tale, cuvioase părinte, şi cinstind sfintele tale moaşte, cântăm cu bucurie încununarea ta în ceruri, rugându-te cu credinţă să ne ajuţi în vremea ispitelor şi primejdiilor care ne împresoară în lumea aceasta, ca să-ţi cântăm:
Bucură-te, purtătorule al darului vindecării;
Bucură-te, făcătorule de minuni pentru cei credincioşi;
Bucură-te, izvor de tămăduiri şi tămăduitor al durerilor;
Bucură-te, ajutor grabnic al celor suferinzi;
Bucură-te, rază de soare pentru poporul cel binecredincios;
Bucură-te, liman duhovnicesc celor osteniţi;
Bucură-te, făclie călăuzitoare în noaptea ispitelor;
Bucură-te, luceafăr răsărit în întunericul necazurilor;
Bucură-te, prieten şi casnic al lui Dumnezeu;
Bucură-te, rugătorule către Maica Domnului;
Bucură-te, tălmăcitorul tainelor dumnezeieşti;
Bucură-te, împreună vieţuitorule cu îngerii;
Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Condacul al 11-lea

Mângâiere şi linişte sufletească reverşi în inimile credincioşilor, celor ce cinstesc cu dragoste pomenirea ta, Sfinte cuvioase Gheorghe, mult nevoitorule, şi mulţumind lui Dumnezeu cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Având îndrăzneală către Milostivul Dumnezeu pe care L-ai iubit, sfinte părinte, te rugăm noi, cei ce săvârşim cu dragoste pomenirea ta, să ne izbăveşti de necazuri, primejdii şi nevoi, ca să-ţi cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, omule al lui Dumnezeu şi credincioasă slugă;
Bucură-te, mlădiţă încărcată de roadele Duhului Sfânt;
Bucură-te, al monahilor dulce mângâiere;
Bucură-te, al credincioşilor, în ispite, întărire;
Bucură-te, al mănăstirilor apărare şi spre viaţa duhovnicească trezire;
Bucură-te, chip al blândeţilor şi pildă de smerenie;
Bucură-te, împreună cu Sfântul mare mucenic Gheorghe;
Bucură-te, slujitor al adevărului şi om al dreptăţii;
Bucură-te, descoperitorul celor viitoare;
Bucură-te, trup prea mărit şi suflet îndumnezeit;
Bucură-te, tămâie înmiresmată şi candelă veşnic aprinsă;
Bucură-te, glas ascultat de Hristos, Stăpânul tău;
Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Condacul al 12-lea

Vrând Preabunul Dumnezeu să dăruiască Bisericii noastre dreptmăritoare un semn al prezenţei Sale, te-a ales pe tine, cuvioase părinte Gheorghe, să ne fii lumină nestinsă şi fântână de har. Pentru aceasta cu mulţumire Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Zid de apărare împotriva ispitelor şi rugător fierbinte fii nouă, cuvioase părinte, căci, având îndrăzneală la Milostivul Dumnezeu, nădăjduim să ne acoperi pururi de răutăţile lumii acesteia şi să ne fereşti de săgeţile celui viclean, ca să-ţi aducem aceste laude:
Bucură-te, tatăl orfanilor şi sprijinul celor asupriţi;
Bucură-te, hrănitorul celor flămânzi;
Bucură-te, apărătorul oropsiţilor;
Bucură-te, bogăţia săracilor;
Bucură-te, limanul înviforaţilor;
Bucură-te, aducătorul belşugului;
Bucură-te, izgonitorul secetei;
Bucură-te, protectorul văduvelor şi bătrânilor;
Bucură-te, sfătuitorul monahilor;
Bucură-te, rugătorul fierbinte pentru sufletele noastre;
Bucură-te, risipitorul ispitelor;
Bucură-te, mijlocitorul mântuirii noastre;
Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, mult nevoitorule, cuvioase părinte Gheorghe, primeşte de la noi nevrednicii această puţină rugăciune, pe care o dă lui Hristos Dumnezeu şi roagă-L să ne izbăvească din toate necazurile şi ispitele vieţii pământeşti, să ne ferească din chinul ce va să fie pentru păcatele noastre şi să ne învrednicească de Împărăţia cerurilor, ca să cântăm cu dragoste: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Din tinereţile tale ai dorit viaţa cea îmbunătăţită a monahilor, părinte Gheorghe, iubitorule de Dumnezeu. De aceea ai plecat pe calea nevoinţelor sihăstreşti intrând în ascultarea Sfântului Paisie de la Neamţ şi lucrând cu dreaptă socoteală virtuţile dumnezeieşti, ai făcut să se sălăşluiască în sufletul tău puterea Duhului Sfânt. Minunându-ne de râvna ta pentru cele duhovniceşti, îţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, lucrător bun în via lui Hristos;
Bucură-te, iubitor al chipului monahicesc;
Bucură-te, că inima ţi-a fost plină de har;
Bucură-te, că te-ai lepădat de omul cel vechi;
Bucură-te, că te-ai îmbrăcat în omul cel nou, zidit după chipul lui Dumnezeu;
Bucură-te, învăţător al dreptei credinţe;
Bucură-te, împlinitor al virtuţilor creştineşti;
Bucură-te, chip de bunătate şi cinste;
Bucură-te, că din tinereţe te-ai răstignit pentru Hristos;
Bucură-te, cel ce crucea Domnului cu bucurie ai purtat;
Bucură-te, ucenic al Sfântului cuvios Paisie;
Bucură-te, vrednic urmaş al cuvioşilor părinţi;
Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Condacul 1

Pe cinstitorul de Dumnezeu şi mult nevoitorul părintele nostru Gheorghe să-l lăudăm după cuviinţă, căci acesta, prin multă osteneală şi nevoinţe călugăreşti, de Împărăţia cea cerească s-a învrednicit de la Hristos Dumnezeu. Pentru aceasta, cu smerenie şi cu credinţă, să-i cântăm din adâncul sufletului: ***Bucură-te, cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!***

Şi se face otpustul.

Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica - Viaţa şi nevoinţele

Preacuviosul Părintele nostru Gheorghe arhimandritul sau Gheorghe ardeleanul, cum mai este cunoscut din unele însemnări, era de neamul său român din Transilvania şi a păstorit obştea monahilor de la mănăstirea Cernica, de la 1 septembrie 1781 până la 3 decembrie 1806, când a fost chemat de Domnul la cele veşnice, numărându-se şi el în ceata marilor nevoitori şi îndrumători ai monahismului nostru.

Fiind înzestrat de Dumnezeu cu o viziune clară asupra înaltei trăiri religioase, câştigându-şi ascultarea şi smerita cugetare călugărească prin rugăciune neîntreruptă şi osteneli neprecupeţite, devenind stareţ şi organizator al vieţii de obşte la Mănăstirea Cernica, la Căldăruşani şi, în mod indirect, la Curtea de Argeş, cuviosul Gheorghe a luminat şi luminează ca un astru pe cerul vieţii monahale reorganizate de el şi de ucenicii săi.

Din pomelnicul pe care l-a lăsat, ca şi din însemnările unor cercetători ai vieţii sale, constatăm că el s-a născut în anul 1730, din părinţi credincioşi şi de bun neam în localitatea Sălişte, lângă Sibiu. Veche aşezare românească din Transilvania,

menţionată documentar în anul 1354, este cunoscută prin frumoasele ţesături [1] şi străvechile tradiţii ortodoxe care se păstrează cu sfinţenie şi astăzi.

Înzestrat din naştere cu acea înclinaţie sufletească de a sluji lui Dumnezeu şi oamenilor sub forma unei înalte vieţi spirituale, înclinaţie cultivată, se vede, încă în sânul familiei sale, tânărul Gheorghe, la vârsta de 19 ani, părăseşte casa părintească şi se îndreaptă către Bucureşti. Purta în inimă sfaturile Mântuitorului Iisus Hristos adresate tânărului bogat: „Dacă voieşti să fii desăvârşit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor şi vei avea comoară în cer; după acea, vino şi urmează-Mi" (Matei 19, 21).

Ajungând aici, la mitropolie, şi dorind să-şi închine întreaga sa fiinţă unei intense trăiri monahale, viitorul stareţ cunoaşte întâmplător prin anul 1750 un ierarh grec cu care pleacă la Constantinopol. Peste puţin timp s-au stabilit amândoi în Mănăstirea Vatoped, din Athos.

Rămânerea sa la Sfântul Munte, sub îndrumarea acestui" părinte duhovnicesc, a avut o deosebită însemnătate în orientarea şi formarea pentru înalta viaţă duhovnicească. Făcând cunoştinţă cu modul de viaţă idioritmic şi cu cel de obşte, din alte mănăstiri atonite, el a început să-şi impună o aspră trăire monahală prin înfrânare şi posturi, prin privegheri de toată noaptea şi meditaţii îndelungate. De aceea a devenit mai bine cunoscut de către părinţii călugări de la Vatoped, unde a primit de fapt, în curând, haina monahală, fiind hirotonit ierodiacon.

Nevoinţele de zi şi de noapte ale acestui râvnitor călugăr român, depuse la altarul sfânt al monahismului de la Athos, cu greu pot fi povestite. De asemenea, lupta cu sine însuşi şi cu ispitele apărute în calea vieţii atât de anevoioase închinate Domnului, dar şi clipele de înălţare sufletească şi de bucurie spirituală pe care le trăia el în mijlocul obştii de la Vatoped. Cine ar putea bănui câte planuri de viitor încerca tânărul nostru monah de la Athos, pentru o mai bună organizare şi o înaltă trăire în comun a vieţii călugăreşti din Ţările Române şi chiar din Transilvania natală, oprimată atunci?

După trecerea la cele veşnice a părintelui său duhovnicesc, el a auzit că vestitul stareţ Paisie, plecând de la Poiana Mărului, se stabilise la Athos. De aceea s-a

---

[1] *Arhim. Atanasie Gladcovschi, Gheorghe Arhimandritul, stareţul mănăstirii Cernica (1806, decembrie 3 - 1956, decembrie 3), în „Glasul Bisericii", XV (1956), nr. 12, p. 716-717; Ierod. Stanciu Ion-Ieronim, Viaţa şi activitatea Stareţului Gheorghe de Ia mănăstirea Cernica (teză de licenţă în manuscris), Bucureşti, 1979, p. 16.*

hotărât să intre şi el în mica obşte a acestuia, alături de monahii moldoveni şi slavi, pe care îi îndruma pe calea mântuirii acest smerit şi luminat trăitor al unei vieţi înalte.

Era prin anul 1752, când ar fi primit, cu binecuvântarea cuviosului Paisie, şi marea schimă monahală, pentru ca peste doi ani să fie hirotonit ieroschimonah pe seama obştii româneşti de la schitul Sfântul Ilie. După încă zece ani de lăudabile nevoinţe la Athos, ieroschimonahul Gheorghe se strămută în Moldova, împreună cu stareţul Paisie şi cu 64 de ucenici ai acestuia.

După ce ei s-au stabilit la mănăstirea Dragomirna, din Moldova de nord (1763-1775), şi apoi la Secu, iar de aici la Mănăstirea Neamţu, în anul 1775, cuviosul Gheorghe, fiind neliniştit probabil de aceste dese mutări, a voit să se reîntoarcă la Athos. Trecând însă prin Bucureşti, s-a întâlnit la mitropolie cu un vechi prieten, de asemenea ucenic al stareţului Paisie, ieromonahul Macarie. Cum l-a văzut, el l-a primit în gazdă şi, după câteva zile, l-a înfăţişat mitropolitului Grigore al II-lea. Bucurându-se mult de venirea cuviosului Gheorghe, acest ierarh cu darul cunoaşterii oamenilor duhovniceşti, preocupat de gândul reîntemeierii unei mănăstiri cu viaţă de obşte în eparhia sa, a pus ochii pe nevoitorul atonit, pe care îl vedea ca pe un trimis al lui Dumnezeu şi „bărbat al doririlor”; l-a poftit deci să rămână în arhiepiscopia Bucureştilor, pentru organizarea monahismului românesc de aici. Acestea se petreceau în anul 1781, la 1 septembrie.

Deşi cuviosul Gheorghe era la vârsta de 51 de ani, fiind pătruns de modestie şi de trăire duhovnicească, credea că nu ar fi în stare să îndeplinească această anevoioasă sarcină de răspundere. Dar, după ce s-a sfătuit cu fratele său de cin, ieromonahul Macarie, care-l îndemna foarte stăruitor să asculte de mitropolit, s-a hotărât să primească cu smerenie ascultarea dată. El îşi alese ca loc pentru înfiinţarea unei comunităţi monahale, cu viaţă de obşte, „părăsita” şi „pustiita” Mănăstire Cernica, spre marea mirare a mitropolitului, care aştepta să-l audă că vrea una dintre cele mai mari şi mai vestite din eparhie [2]. I s-a încredinţat astfel schitul părăsit al Mănăstirii Cernica, pentru, a-l readuce la viaţă, reînfiinţând obştea monahală de acolo, risipită prin anii 1739-1740.

În hrisovul dat cu acest prilej, mitropolitul mărturiseşte: „De când am luat scaunul Sfintei Mitropolii. (1760, n.n.), am avut mare dorire ca să am în eparhia mea mănăstiri cu viaţă de obşte şi n-am putut face nimic până când pronia dumnezeiască nu mi-a ajutat. Iată dar că mi-a trimis Dumnezeu pe prea cuviosul

[2] *Mitrop. Athanasie Mironescu, Istoria mănăstirii Cernica, 1930, p. 125-126.*

stareţ Gheorghe şi i-am dat schitul Cernica (metocul Sfintei Mitropolii) ca să aducă părinţi cu viaţă de obşte, aşezând regulile şi orânduielile Sfântului Munte. Şi rog pe toţi fraţii mitropoliţi ce vor fi după mine, ca să nu strice această chinovioară, ce acum de curând s-a întemeiat, ci să o ajute şi să o întărească după putinţă, ca să fie şi numele lor pomenit la prea sfântul jertfelnic cel mai presus de ceruri..." [3].

În condiţii foarte grele pe plan local, în izolarea codrului, cuviosul Gheorghe, ajutat de cei doi ucenici bătrâni, Atanasie şi Gherasim, a curăţat locul de mărăcini, a alungat sălbăticiunile, sporind obştea călugărească cu noi membri, atraşi de farmecul duhovnicesc al personalităţii sale.

După patru ani (1781- 1785), Mănăstirea Cernica redeschisă şi pusă la dispoziţia monahilor cu vocaţie şi a credincioşilor, care începuseră să ia cunoştinţă despre ostenelile binecuvântate ale râvnitorului atonit, număra 54 de ucenici care doreau această viaţă aleasă. Noua stare de lucruri, care cerea nevoinţe susţinute pe toate planurile, pentru reînnodarea firului vieţii monahale de aici, este foarte fidel oglindită în descrierea activităţii şi nevoinţelor cuviosului Gheorghe, făcută de ucenicul său de mai târziu, Protasie ieromonahul: ***„După ce a intrat stareţul Gheorghe în Cernica, şi-a făcut un toporaş şi a început întâi a curăţi mărăcinii şi a lărgi cărarea de la vad (lac) până la biserică.***

Chilii nu mai erau aici, afară de casele vornicului Cernica din preajma bisericii, dărâmate şi ele până la faţa pământului. Numai pivniţa şi un beci, fiind boltite, stăteau nedărâmate. Iar dascălul Macarie arhimandritul, fiind rânduit de mitropolit să ţină cuvânt de învăţătură pe la biserici în toate duminicile, vorbea la început despre Mănăstirea Cernica că a fost redeschisă şi că cei trei pustnici săraci, care se nevoiesc aici pentru readucerea acestui aşezământ la starea cea de la început, au nevoie să fie miluiţi de credincioşi. Fiind astfel îndemnaţi de dascălul Macarie şi pătrunşi de evlavie faţă de Sfântul ierarh Nicolae în cinstea căruia era închinată mănăstirea, mulţi credincioşi au început să vină şi să se închine la Cernica şi să-i ajute cu cele de trebuinţă pe cuvioşii părinţi călugări care se osteneau sub îndru-marea stareţului Gheorghe. Şi au început să vină la mănăstire tot mai mulţi în toate duminicile şi sărbătorile şi le făcea cuviosul stareţ şi el cuvânt duhovnicesc, iar ei ascultau cu multă dragoste şi se întorceau toţi la casele lor cu mult folos sufletesc. Iar unii dintre aceşti închinători, aprinzându-se de râvnă duhovnicească, au început a rămânea sub ascultarea şi

---

[3] *Cf. Prof. I. L. Georgescu şi Episcop Roman Ialomiţeanul, Stareţul Gheorghe şi mănăstirea Cernica, în „Biserica Ortodoxă Română", anul C (1982), nr. 3-4, p. 334.*

povaţa cuviosului Gheorghe, care îi primea cu dragoste şi îi îndruma duhovniceşte.

În felul acesta, în decurs de un an şi jumătate s-au strâns şasesprezece fraţi. Luând exemplu de la părintele lor sufletesc, noii veniţi şi-au procurat câte un topor şi toată ziua tăiau la mărăcini în insula Sfântul Nicolae, pentru a crea condiţii corespun-zătoare vieţii noi mănăstireşti pe care o doreau să fie cât mai frumoasă, iar noaptea, dând foc la mărăcinii tăiaţi, se culcau în preajma focului, căci nimeni încă nu avea locuinţă unde să-şi plece capul. În timp de iarnă se adăposteau peste noapte în beciul despre care am pomenit mai sus...".

Fiind frământat mereu de aflarea condiţiilor prielnice unei vieţi de obşte, cuviosul Gheorghe a început să zidească şi două rânduri de chilii pentru monahii de aici şi o casă-arhondaric pentru credincioşii care îi cercetau şi îi ajutau pe noii călugări la reorganizarea începută.

Fericitul stareţ era atunci singurul preot la Cernica. El săvârşea Sfânta Liturghie numai la sărbătorile împărăteşti, în zilele de peste săptămână oficiindu-se de obicei doar cele şapte laude. Conştient că el trebuie să fie ca o lumină în sfeşnic, care să lumineze tuturor celor din jurul său, în următorii ani a mărit numărul călugărilor de sub îndrumarea sa până la 103 monahi şi fraţi dornici să slujească lui Dumnezeu şi neamului din care făceau parte. Dintre aceştia, trei au devenit preoţi şi trei diaconi. Slujbele şi Sfânta Liturghie au început să se săvârşească acum zilnic, după rânduiala tradiţională din mănăstirile româneşti de la Muntele Athos.

Călăuzindu-se după regulile practice ale vieţii monahale, sintetizate în maxima „roagă-te şi munceşte", aceşti părinţi îmbunătăţiţi, prin hărnicia şi dragostea lor faţă de tot ce este sfânt şi folositor, au reuşit să transforme pustietatea şi ruina în care ajunsese aşezarea monahală de la Cernica într-o grădină înfloritoare, atrăgând asupra ei din ce în ce mai mult luarea-aminte şi evlavia binecredincioşilor creştini din împrejurimi şi îndeosebi din Bucureşti.

Viaţa trăită în curăţie, în ascultare, în sărăcie, în rugăciune şi în smerenie, după modelul celei isihaste de la Muntele Athos era preocuparea sfântă şi neîntreruptă a ostenitorilor conduşi de cuviosul Gheorghe. Vestea despre atmosfera plină de sfinţenie şi hărnicia obştii de la Cernica a ajuns în curând până la urechile domnitorului Nicolae Mavrogheni (1789-1791), care l-a cercetat personal pe neobositul ostenitor la Cernica şi, preţuindu-i viaţa exemplară şi nevoinţele închinate binelui obştesc, pe lângă darul de 103 galbeni oferit fraţilor, l-a numit pe

stareţ „frate de cruce întru Hristos” [4]. Domnitorul justifică aceasta într-un hrisov al său, zicând: „Domnia noastră înşine am văzut viaţa. Cuviosului stareţ chir Gheorghe şi a părinţilor călugări ce sihăstresc împreună, cum că petrecerea şi orânduirea vieţii lor împreună este vrednică de laudă” [5].

Asemănătoare cuvinte de laudă faţă de osteneala duhovnicească a cuviosului Gheorghe, pentru reînvierea tradiţiei monahale în Muntenia, are domnitorul Mavrogheni şi în hrisovul său pentru mănăstirea Curtea de Argeş: „Sihăstreasca mănăstire ce se numeşte Cernica, situată în Ilfovul de sud, aproape de scaunul domniei mele, în care se sihăstresc 103 fraţi călugări cu stareţul lor, care părăsind lumea s-au deosebit într-un colţ de loc, în ostrovul acela, şi petrec viaţa fără prihană cu posturi şi rugăciuni neîncetat pentru domni, pentru ctitori şi pentru toţi pravoslavnicii creştini ai ţării acesteia, muncind şi lucrând înşişi cu mâinile lor de au deschis şi au împodobit acel loc, ce rămăsese pustiu, a cărora strădanie şi viaţă s-a făcut cunoscut de faţă şi este vrednică de laudă...” [6].

Domnitorul sporeşte astfel încrederea în stareţul Gheorghe, încredinţându-i şi conducerea mănăstirii Curtea de Argeş, pe lângă aceea a Cernicăi, şi îi recunoaşte rangul de arhimandrit în anul 1788. După cum se ştie din însemnările mai vechi ale mănăstirii, Nicolae Mavrogheni venea deseori la Cernica, cercetă cu mult interes bunul mers al comunităţii şi se plimba cu stareţul prin ostrovul cel mic, numit Sfântul Gheorghe, vorbind între ei „vorbe de taină”, scrie Protasie Ieromonahul, care precizează că acesta avea mare dragoste şi evlavie faţă de ostaşul Domnului [7].

În timpul stareţului Gheorghe, Mănăstirea Cernica s-a bucurat de sprijinul domnitorului ţării, cât şi de acela al conducerii bisericeşti şi al evlavioşilor care o cercetau. Filaret al II-lea a arătat o deosebită bunăvoinţă faţă de această ctitorie şi faţă de conducătorul ei.

---

[4] *Mitrop. Athanasie Mironescu, ibidem, p. 136-137.*

[5] *Condica mai nouă a mănăstirii Cernica, cit. ibidem, p. 137.*

[6] *Ibidem, fila 83 verso şi anexa XXIX; la Mitropolitul Athanasie Mironescu, op. cit., p. 137-138.*

[7] *Casian Monahul, în Istoria sfintelor mănăstiri Cernica şi Căldăruşani, Bucureşti, 1870, relatează că domnitorul Mavrogheni a iniţiat construirea unei biserici în insula Sfântul Gheorghe, de la Cernica, şi a acordat daruri bogate călugărilor. Tot în această insulă, Cuviosul Gheorghe şi-a ridicat o căsuţă şi un paraclis unde se retrăgea adeseori, pentru meditaţie şi repaus duhovnicesc. Aici a înălţat, mai târziu, Sfântul Calinic măreaţa biserică cu hramul „Schimbarea la Faţă” şi Sfântul Gheorghe, cu cetatea din jur, care constituie în prezent partea cea mai importantă a mănăstirii Cernica.*

Astfel, în 1792, mitropolitul scria următoarele: „Deci şi eu, ce acum la anul 1792 am luat scaunul sfintei mitropolii, întăresc pe cele făcute de fratele nostru, Grigorie, şi am socotit ca să dau şi eu Sfânta mănăstire Căldăruşani... şi acum din porunca Măriei sale Alexandru Moruzi voevod şi cu a noastră blagoslovenie se rânduieşte şi se întăreşte prea cuvioşia sa Chir Gheorghe, stareţul schitului Cernica, ca să fie stareţ şi la Sfânta mănăstire Căldăruşani, să strângă şi să aşeze obşte de părinţi de la Cernica, după regulile Sfântului Munte..." [8]

Această importantă sarcină de reorganizare a vieţii duhovniceşti şi gospodăreşti a mănăstirii Căldăruşani o primea cuviosul Gheorghe după doi ani. Sub înţeleapta sa conducere, cele două mănăstiri s-au refăcut complet, sub raport moral-religios, dar şi material. Pe temeiul hrisovului amintit, el a rânduit o parte din călugări să meargă în ascultare la Căldăruşani sub îndrumarea sa, lăsând la Cernica pe viitorul stareţ al ei, ieromonahul şi duhovnicul Timotei [9].

În noua obşte, cuviosul Gheorghe a pus toate în rânduială, restabilind vechea tradiţie a vieţii noastre călugăreşti. În locul Mărăcinilor şi al stufăriei de la Cocioc, din apropiere, a sădit pomi, a ridicat o biserică păstrată până astăzi şi a construit câteva chilii pentru părinţii călugări dornici de mai multă linişte. Unii dintre monahi se retrăgeau apoi la Cocioc, pentru meditaţie şi rugăciune, iar sâmbăta şi Duminica reveneau în obşte.

Ava Gheorghe cerceta, fără preget, când Mănăstirea Căldăruşani, când pe aceea de la Cernica. El era legat sufleteşte de toţii fiii săi duhovniceşti, povăţuind cu egală dragoste şi dăruire părintească nu numai pe vieţuitorii din cele două aşezări monahale reorganizate de el, ci şi pe bunii creştini dornici de mântuire şi de înalta trăire spirituală.

Datorită variatelor eforturi neprecupeţite pe care le depusese până atunci, sănătatea sa a început să devină tot mai şubredă. Fiind slăbit de suferinţă, de post şi de rugăciune, el a chemat pe toţi cuvioşii călugări în biserică la începutul lunii decembrie 1806. După o stăruitoare rugăciune către Mântuitorul Iisus Hristos,

---

[8] *Mitropolitul Athanasie Mironescu, ibidem, p. 144-145.*

[9] *Este vrednic de subliniat faptul că, întrucât aceste două mănăstiri aveau acum călugări harnici şi evlavioşi, formaţi după pravila patristică şi atonită, mitropolitul de la Bucureşti a găsit de cuviinţă ca tot Stareţul Gheorghe să poarte şi grija mănăstirii de la Argeş. Cei 20 monahi trimişi au reînviat viaţa duhovnicească de acolo. Cu timpul, unii dintre ei s-au retras, din cauza turcilor, la schitul Robaia-Argeş, unde fusese un alt român transilvănean - Sofronie, de la Cioara. A rămas de la ei o însemnată corespondenţă cu Paisie din Moldova {Ştefan Meteş, Emigrări româneşti din Transilvania în secolele XIII-XX, Bucureşti, 1977, ediţia a II-a, p. 174).*

către Maica Domnului şi către Sfântul Dumitru - ocrotitorul acelei mănăstiri - el a invocat ajutorul lui Dumnezeu pentru obştea monahală de la Căldăruşani. A citit apoi fraţilor o rugăciune de iertare şi, în plânsetele tuturor, a plecat pentru ultima dată la Cernica.

Aici, în mijlocul confraţilor şi ucenicilor săi, „restauratorul", „blândul şi bunul nostru povăţuitor", „puternic în cuvânt şi în lucru", „cel cu multă trecere înaintea oamenilor şi a lui Dumnezeu", cum a fost cu drept-cuvânt numit de către contemporani, a trecut la cele veşnice.

Sfântul Calinic consemnează cu mare preţuire într-un pomelnic al mănăstirii: „1806, din decembrie 3: au răposat Părintele Gheorghe, arhimandrit al ăştii obştii, fiind om prea cuvios, la statul trupului de mijloc, cu neamul român din Ardeal, au deschis şcoală duhovnicească întâia aicea, la Cernica şi la Căldăruşani"[10]. Stingerea sa din această viaţă a produs multă întristare şi plângere în obştea Sfintelor mănăstiri Căldăruşani şi Cernica. Cuviosul stareţ a fost înmormântat în cimitirul făcut de dânsul în jurul bisericii Sfântul Lazăr pe care el a zidit-o şi a înfrumuseţat-o în anul 1804. În urmă, mormântul său a devenit cavou al mitropolitului Nifon († 1875). „Se cuvenea însă ca rămăşiţele pământeşti ale stareţului Gheorghe să fi fost aşezate lângă racla mitropolitului, pentru ca astăzi să poată fi văzute de fraţii monahi" [11] şi de toţi care preţuiesc viaţa sfântă a acestui mare avă.

Pentru ca osteneala sa de reorganizator al monahismului să nu se stingă, stareţul Gheorghe a avut înţelepciunea să lase urmaşilor o diată, scrisă cu mulţi ani înaintea morţii. În acest testament sunt cuprinse principiile şi normele după care el a reuşit să întărească cele două obşti.

Călugărul Rafail de la Căldăruşani, un ardelean şi el, mărturisea în 1851, la atâţia ani de la trecerea la cele veşnice a destoinicului îndrumător: „S-au prescris această diată de mine sub iscălitură întocmai, ca să se afle şi la Sfânta mănăstire Căldăruşani, unde mai sunt în viaţă din ucenicii răposatului Gheorghe stareţul, Cernicanul" [12] .

---

[10] *Cf. Prof. I. L. Georgescu şi Episcop Roman Ialomiţeanul, ibidem, p. 337; Mitrop. Athanasie Mironescu, ibidem, p. 1.46.*

[11] *Arhim. Atanasie Gladcovschi, op. cit., p. 721.*

[12] *Economul D. Furtună, Ucenicii Stareţului Paiste în mănăstirile Cernica şi Căldăruşani (teză de doctorat), Bucureşti, f.a., p. 55-56.*

În intenţia sa, diata aceasta trebuia să rămână un îndreptar al vieţii călugăreşti. Cu ajutorul ei, monahii vor omorî „toate patimile cele alcătuite prin limbă, prin inimă şi prin simţuri, făcându-se vrednici de-a pururea împărtăşirii dumnezeieştilor Taine”. Nevoinţa monahală este apoi împărţită în şapte trepte sau porunci:

1) Potrivit primei trepte, întreaga viaţă a monahului trebuie să se desfăşoare sub semnul supunerii, „ca nicidecum fără blagoslovenia povăţuitorului obştirii (sic) să nu cutezaţi a face măcar cât de mic lucru, căci este scris că numai „cu blagoslovenie veţi gusta din pâinea vieţii cea plină de dar”.

2) A doua poruncă priveşte Taina Mărturisirii: „Până la unul, rânduieşte el, să mergeţi de trei ori pe săptămâna către cei aleşi de sobor evlavioşi (duhovnici), pentru a mărturisi pre toate cele ascunse cugete de greşale, suspinând dintru adânc şi cerând iertăciune. Atunci puteţi a crede cum că locuiţi în ostrovul spăşeniei şi cum că adeseori vă spălaţi cu apa iertării păcatului..., pentru că de la cei nelămuriţi în spovedanie departe stă şi mântuirea”.

3) A treia chibzuită poruncă se referă la ispitirea din partea diavolului: „Că de veţi simţi că vă supără şi în ce lucru diavolul cel ivit despre miazăzi şoptindu-vă prin crederea minţii că doar aţi fi voi mai buni la Dumnezeu decât alţii sau mai sfinţi şi cuvioşi, imediat, ca din săgeată, să alergaţi, rugând pe îndrumătorul (duhovnicul) ca să pomenească până ce veţi scăpa din robia cugetului mândriei”. Căci călugărul trebuie să se lupte împotriva nelegiuitelor eresuri. „Să aveţi străjuire, zice el, să vă păziţi capul credinţei, prin smerita înţelepciune, a nu fi zdrobit de cel mai necurat duh al blestematei huliri...”.

4) A patra treaptă sau poruncă priveşte Sfânta Împărtăşanie. „Şi iată, părinteşte vă îndemn, sfătuieşte cuviosul Stareţ, ca să nu vă treacă nici o lună, nefiind împărtăşiţi cu Dumnezeieştile Taine, ci toţi de obşte să vă îndeletniciţi a vă comineca de 12 ori pe an”.

5) În a cincea îndrumare (treaptă) „cu limbă de moarte”, încercatul duhovnic arată „cum să vă păziţi de focul cel vârât în spuză şi tăinuit cu pricepere întru nepricepere”. Sfaturile acestea au drept scop să ferească obştea de anumiţi oameni nedoriţi, care smintesc rânduiala mănăstirească. Cu aceleaşi expresii plastice, el previne pe fiii săi duhovniceşti: „Feriţi-vă dar, o! fiii mei, ca să nu vă înşelaţi grăbindu-vă a primi lupi cuvântători, întru smerita turmă, adică pe aceste cinci firi de oameni, ce sunt încurcaţi şi cu străine aşezări: pe călugărul venit de aiurea numai rasofor, pe cel mai trecut, mai presus de chipul vostru cu schimnicia, cât şi pe cel cu totul cilibiu (simplu) de neam, dimpreună cu cel foarte învăţat şi nesupus

şi pe altul ce ar fi chiar peste fire lipsit de minte, ale cărora nepotrivite aşezări, nici (că) vă sunt de folos (dacă) ar rămânea cu voi”.

6) În treapta a şasea, cuviosul Gheorghe dă înţelepte sfaturi iconomului mănăstirii, în mâna căruia se află administraţia bunurilor ei: „O, prea iubite fiul meu iconoame, că mai vârtos ţie şi deosebi, am lăsat părintească poruncă, pentru ca să şti(i) cum să rânduieşti toate trebile cele dinlăuntru şi dinafară. Că de vreme ce dregătoria aceasta în seama ta este încredinţată întru acest an, şi se cuvine dar să umbli şi foarte cu trezire, atâta întru sporirea locaşului, făcându-te chip, cât şi spre binele tău, păstrându-ţi sufletul...”.

Pline de duh şi într-o limbă pitorească sunt şi sfaturile marelui stareţ privitoare la relaţiile îndrumătorului duhovnicesc cu colaboratorii săi [13]: „Dar şi aceasta să-ţi fie în ştire, o fiule, ca nu prost să încredinţezi ascultare celor ce cu totul nu se pricep a scoate la cale acel lucru, nici să îneci mărgăritarul cuvântului în gura celor cu temelia supunerii pe nisip întărită; pe cei posomorâţi şi fricoşi la luptă niciodată să nu-i pui la slujbe grele, pentru că negreşit te vor ruşina; aşijderea şi prea cu bună bază să cumpăneşti greşealele fraţilor a nu le judeca numai cu asprime, după trup, ci mai ales prin milostivire, după duh, că scris este „milă voiesc, iar nu jertfă”, adică, deşi multe căderi îţi vor aduce, ca nişte oameni cu neputinţe şi feluri de scârbe cu nemulţumire, ci însă nu-i mustra cu patimă, nici de a hrăpi de obicei cumva osândindu-i. Drept aceasta, arată-te vesel spre ei şi foarte vei fi iubit”.

7) Treapta a şaptea priveşte respectarea rânduielilor „părintelui Kir Paisie, care poate şi în zilele noastre mult a ne folosi, fiindcă pravila acelui bărbat este întemeiată cu şapte stâlpi şi întărită pe cele şapte laude ale Maicii noastre Biserici”.

Stareţul Gheorghe recomandă ca obştea monahală din mănăstire - să nu depăşească 103 monahi, „măcar de ar veni la voi orice faţă, aducându-vă toate bunătăţile pământului”. Fiind înzestrat cu adânci şi înţelepte sentimente naţionale, pe care i le vor fi fortificat trăirea sa la Sfântul Munte, el lasă cu limbă de moarte să nu se supună obştea întemeiată conducătorilor de alt neam: „Deci şi întru auzul tuturor, mai întâi pe voi, duhovnicii, preoţii, diaconii, clirosanii şi pe toţi cine sunteţi primitori de sfatul meu, cel lisat către voi cu limbă de moarte, părinteşte vă rog, pentru numele Preasfintei Troiţe, ca să nu faceţi supusă smerita obşte altor mai

[13] *Cf. Prof. I. L. Georgescu şi Episcop Roman Ialomiţeanul, ibidem, p. 338.*

procopsite neamuri, până când se va ţinea câte un prosticel suflet de român într-însa” [14].

Păstrând cu sfinţenie moştenirea lăsată de neobositul râvnitor al lui Hristos, cuvioşii stareţi de la Cernica şi Căldăruşani, precum şi monahii Bisericii noastre privesc cu osârdie la pilda vieţii marelui lor înaintaş, străduindu-se fiecare să-i urmeze credinţa şi virtutea.

Arhim. Dr. Chesarie Gheorghescu

Sursa: Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Sfinţi români şi apărători ai Legii strămoşeşti, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1987, p. 500-510, cuviosul Gheorghe de la Cernica.

[14] *Analiza testamentului Stareţului Gheorghe, la Prof. I. L. Georgescu şi Episcop Roman Ialomiţeanul, ibidem, p. 338-339} vezi şi Ierom. Ioanichie Bălan, Cuviosul Arhimandrit Gheorghe, mare stareţ al mănăstirii Cernica, în Pateric românesc, Bucureşti, 1980, p. 265-281.*

Sfântul Gheorghe de la Cernica - drumul spre sfințenie

Prea cuviosul Părinte Gheorghe arhimandritul sau Gheorghe ardeleanul (1730-1806), cum mai este cunoscut, era din Transilvania şi a păstorit obştea monahilor de la Mănăstirea Cernica în ultima parte a vieţii sale. Plecat de tânăr de acasă cu dorul de a-i sluji Domnului, a ajuns la Mănăstirea Vatoped, în Athos, impunându-şi o aspră trăire monahală, fiind hirotonit ierodiacon.

După trecerea la cele veşnice a părintelui său duhovnicesc, intră în obştea părintelui Paisie, cel care plecase de la Poiana Mărului şi se stabilise în Athos. Primeşte, cu binecuvântarea cuviosului Paisie, marea schimă monahală, iar apoi este hirotonit ieroschimonah. După încă zece ani, revine în ţară, în Moldova, împreună cu stareţul Paisie şi 64 de ucenici ai acestuia.

Mitropolitul Grigorie al II-lea a pus însă ochii pe nevoitor şi l-a poftit să rămână în arhiepiscopia Bucureştilor, pentru organizarea monahismului românesc. Acesta, primind ascultarea, şi-a ales ca loc pentru înfiinţarea unei comunităţi monahale Mănăstirea Cernica, părăsită. Ajutat de doi ucenici bătrâni, a curăţat locul şi a sporit obştea cu noi membri, astfel că după numai câţiva ani, vieţuiau acolo 103 ucenici. Vestea a ajuns la urechile domnitorului Nicolae Mavrogheni care l-a numit pe stareţ „frate de cruce întru Hristos”, încredinţându-i, indirect, şi conducerea Mănăstirii Curtea de Argeş, ridicându-l la rangul de arhimandrit. Mai apoi,

mitropolitul Filaret al II-lea i-a dat în grijă şi mănăstirea Căldăruşani. Cele două mănăstiri s-au refăcut complet, fiind toate puse în rânduială.

Slăbit de suferinţă, de post şi rugăciune, stareţul a chemat toţi călugării în biserică la începutul lunii decembrie 1806 şi, după rugăciune, a plecat pentru ultima oară la Cernica, în plânsetele tuturor. Aici, în mijlocul ucenilor săi, „restauratorul", „bunul şi blândul povăţuitor", cum a fost numit de contemportani, a trecut la cele veşnice.

A avut însă grijă să lase un testament, pentru ca osteneala sa de reorganizator al monahismului să nu se stingă, incluzând principiile după care a reuşit să întărească obştile. Cele şapte trepte ale nevoinţei monahale prevedeau supunerea, spovedania, lupta împotriva mândriei, Sfânta Împărtăşanie lunar, primirea cu grijă în obşte a fraţilor, un iconom şi un duhovnic înţelepţ şi respectarea rânduielilor. Stareţul a lăsat cu limbă de moarte să nu se supună obştea conducătorilor de alt neam.

Sinaxar / Sfinţi vatopedini - Cuviosul Gheorghe de la Cernica

Sfântul Gheorghe de la Cernica. Icoană portabilă contemporană (c) Andrei Vlădăreanu

Cuviosul Gheorghe de la Cernica, prăznuit de Biserica Ortodoxă astăzi, 3 decembrie, s-a născut într-o familie de binecredincioşi ardeleni din Siliştea Sibiului, în anul 1730.

Dorind să slujească lui Hristos din tinereţile sale, îşi caută adăpost sufletului său în mânăstirile ardelene. Prigoana împotriva Ortodoxiei româneşti, care a avut loc în Transilvania în secolul al XVIII-lea, l-a împiedicat să rămână într-una din comunităţile monahale din acea zonă, mai ales pentru faptul că în acele timpuri aşezămintele monahale erau desfiinţate sau transformate pentru alte tipuri de

activităţi. Astfel, tânărul Gheorghe a trecut Carpaţii în Ţara Românească, la vârsta de 19 ani şi a ajuns la Bucureşti. Ajungând aici, la mitropolie, şi dorind să-şi închine întreaga sa fiinţă unei intense trăiri monahale, viitorul stareţ cunoaşte întâmplător prin anul 1750 un ierarh grec.

Însoţindu-l pe părintele său de suflet, mitropolitul Roşca, cuviosul Gheorghe a plecat, în anul 1750, la Constantinopol. Peste puţin timp s-au stabilit amândoi în Mănăstirea Vatoped, din Athos. Rămânerea sa la Sfântul Munte, sub îndrumarea acestui părinte duhovnicesc, a avut o deosebită însemnătate în orientarea şi formarea pentru înalta viaţă duhovnicească. Făcând cunoştinţă cu modul de viaţă idioritmic şi cu cel de obşte, din alte mănăstiri atonite, el a început să-şi impună o aspră trăire monahală prin înfrânare şi posturi, prin privegheri de toată noaptea şi meditaţii îndelungate. De aceea a devenit mai bine cunoscut de către părinţii vatopedini, unde a primit curând haina monahală, fiind hirotonit mai apoi ierodiacon.

După trecerea la cele veşnice a părintelui său duhovnicesc, cuviosul Gheorghe a auzit că vestitul stareţ Paisie Velicicovski, plecând de la Poiana Mărului, se stabilise la Athos. De aceea s-a hotărât să intre şi el în mica obşte a acestuia, alături de monahii moldoveni şi slavi, pe care îi îndruma pe calea mântuirii acest smerit şi luminat trăitor al unei vieţi înalte.

În anul 1752 a şi primit marea schimă monahală, cu binecuvântarea cuviosului Paisie, pentru ca peste doi ani să fie hirotonit ieroschimonah pe seama schitului Sfântul Ilie. După încă zece ani de nevoinţe la Athos, ieroschimonahul Gheorghe se strămută în Moldova, împreună cu stareţul Paisie şi cu 64 de ucenici ai acestuia.

Mai întâi s-au stabilit la Mănăstirea Dragomirna, din Moldova de nord, unde s-a nevoit doisprezece ani ca ieromonah (1763-1775).

Ocupaţia austriacă instaurată, în 1775, în Bucovina, a constrâns pe cei 200 de călugări de la Dragomirna, printre care şi monahul Gheorghe să se mute alături de povăţuitorul lor duhovnicesc la Mănăstirea Secu.

Patru ani mai târziu în 1779, stareţul Paisie a mai primit sub conducere administrativă şi duhovnicească Mănăstirea Neamţ. El a venit aici însoţit de ucenicul său, Gheorghe, care a petrecut aproximativ doi ani şi în marea Lavră nemţeană, care era formată pe atunci de vreo 700 de monahi.

Cuviosul Gheorghe, fiind neliniştit probabil de aceste dese mutări, a voit să se reîntoarcă la Athos. Trecând însă prin Bucureşti, s-a întâlnit la mitropolie cu un

vechi prieten, de asemenea ucenic al stareţului Paisie, ieromonahul Macarie. Cum l-a văzut, el l-a primit în gazdă şi, după câteva zile, l-a înfăţişat mitropolitului Grigore al II-lea. Bucurându-se mult de venirea cuviosului Gheorghe, acest ierarh, preocupat de gândul reîntemeierii unei mănăstiri cu viaţă de obşte în eparhia sa, prin multe insistenţe l-a determinat să accepte să devină ocârmuitor al Schitului Cernica, părăsit de peste trei decenii. Acestea se petreceau în anul 1781, la 1 septembrie.

Mănăstirea Cernica. Foto: Irinel Cîrlanaru

Cuviosul Gheorghe, ajutat de cei doi ucenici bătrâni, Atanasie şi Gherasim, a curăţat locul de mărăcini, a alungat sălbăticiunile, sporind obştea călugărească cu noi membri, atraşi de farmecul duhovnicesc al personalităţii sale. După patru ani (1781- 1785), la Cernica se adunase în jurul său o obşte formată din 103 ucenici. Slujbele şi Sfânta Liturghie au început să se săvârşească zilnic, după rânduiala athonită.

În anul 1875 s-a îmbolnăvit foarte rău şi pentru că nu a mai crezut că va scăpa cu viaţă a întocmit un testament pentru obştea sa care a rămas şi peste veacuri, un excepţional document cu însemnătate istorică şi duhovnicească.

Nevoinţa monahală este apoi împărţită în şapte trepte sau porunci:

1) Potrivit primei trepte, întreaga viaţă a monahului trebuie să se desfăşoare sub semnul supunerii, „ca nicidecum fără blagoslovenia povăţuitorului obştirii (sic) să nu cutezaţi a face măcar cât de mic lucru, căci este scris că numai „cu blagoslovenie veţi gusta din pâinea vieţii cea plină de dar”.

2) A doua poruncă priveşte Taina Mărturisirii: „Până la unul, rânduieşte el, să mergeţi de trei ori pe săptămână către cei aleşi de sobor evlavioşi (duhovnici), pentru a mărturisi pre toate cele ascunse cugete de greşale, suspinând dintru adânc şi cerând iertăciune. Atunci puteţi a crede cum că locuiţi în ostrovul spăşeniei şi cum că adeseori vă spălaţi cu apa iertării păcatului…, pentru că de la cei nelămuriţi în spovedanie departe stă şi mântuirea”.

3) A treia chibzuită poruncă se referă la ispitirea din partea diavolului: „Că de veţi simţi că vă supără şi în ce lucru diavolul cel ivit despre miazăzi şoptindu-vă prin crederea minţii că doar aţi fi voi mai buni la Dumnezeu decât alţii sau mai sfinţi şi cuvioşi, imediat, ca din săgeată, să alergaţi, rugând pe îndrumătorul (duhovnicul) ca să pomenească până ce veţi scăpa din robia cugetului mândriei”. Căci călugărul trebuie să se lupte împotriva nelegiuitelor eresuri. „Să aveţi străjuire, zice el, să vă păziţi capul credinţei, prin smerita înţelepciune, a nu fi zdrobit de cel mai necurat duh al blestematei huliri…”.

4) A patra treaptă sau poruncă priveşte Sfânta Împărtăşanie. „Şi iată, părinteşte vă îndemn, sfătuieşte cuviosul Stareţ, ca să nu vă treacă nici o lună, nefiind împărtăşiţi cu dumnezeieştile Taine, ci toţi de obşte să vă îndeletniciţi a vă cumineca de 12 ori pe an”.

5) În a cincea îndrumare (treaptă) „cu limbă de moarte”, încercatul duhovnic arată „cum să vă păziţi de focul cel vârât în spuză şi tăinuit cu pricepere întru nepricepere”. Sfaturile acestea au drept scop să ferească obştea de anumiţi oameni nedoriţi, care smintesc rânduiala mănăstirească. Cu aceleaşi expresii plastice, el previne pe fiii săi duhovniceşti: „Feriţi-vă dar, o! fiii mei, ca să nu vă înşelaţi grăbindu-vă a primi lupi cuvântători, întru smerita turmă, adică pe aceste cinci firi de oameni, ce sunt încurcaţi şi cu străine aşezări: pe călugărul venit de aiurea numai rasofor, pe cel mai trecut, mai presus de chipul vostru cu schimnicia, cât şi pe cel cu totul cilibiu (simplu) de neam, dimpreună cu cel foarte învăţat şi nesupus şi pe altul ce ar fi chiar peste fire lipsit de minte, ale cărora nepotrivite aşezări, nici (că) vă sunt de folos (dacă) ar rămânea cu voi”.

6) În treapta a şasea, cuviosul Gheorghe dă înţelepte sfaturi iconomului mănăstirii, în mâna căruia se află administraţia bunurilor ei: „O, prea iubite fiul meu

iconoame, că mai vârtos ţie şi deosebi, am lăsat părintească poruncă, pentru ca să şti(i) cum să rânduieşti toate trebile cele dinlăuntru şi dinafară. Că de vreme ce dregătoria aceasta în seama ta este încredinţată întru acest an, şi se cuvine dar să umbli şi foarte cu trezire, atâta întru sporirea locaşului, făcându-te chip, cât şi spre binele tău, păstrându-ţi sufletul…”.

7) Treapta a şaptea priveşte respectarea rânduielilor „părintelui Kir Paisie, care poate şi în zilele noastre mult a ne folosi, fiindcă pravila acelui bărbat este întemeiată cu şapte stâlpi şi întărită pe cele şapte laude ale Maicii noastre Biserici”.

Dumnezeu l-a scos din acea boală grea şi a mai trăit apoi încă 22 de ani.

Mitropolitul Filaret al II-lea, văzându-i realizările duhovniceşti dar şi administrative de la Cernica, i-a încredinţat stareţului Gheorghe şi Mănăstirea Căldăruşani. Acesta le-a condus pe amândouă, din aprilie 1794, şi până la moartea sa, în decembrie 1806. A locuit în fiecare pe rând şi a aşezat egumeni care să le poarte atent de grijă. În ambele mănăstiri a rânduit viaţă monahală după tradiţia athonito-paisiană.

Sursa: Arhim. Dr. Chesarie Gheorghescu, Cuviosul Gheorghe de la Cernica în volumul „Sfinţi români şi apărători ai Legii strămoşeşti”, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1987, pp. 500-510.

Moise Aghioritul - Sinaxar - Cuviosul Gheorghe de la Cernica († 1806)

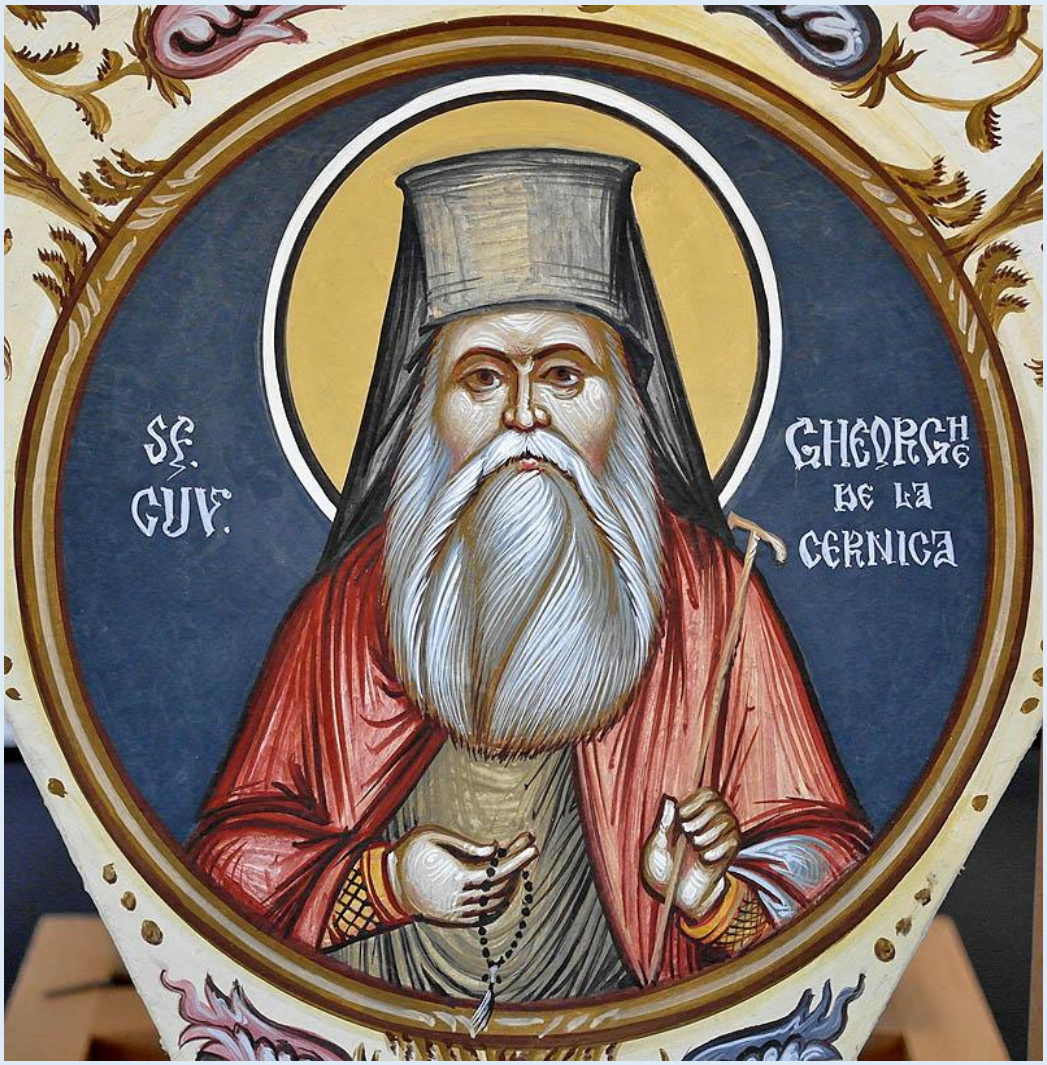

Cuviosul Gheorghe s-a născut în anul 1730 la Siliştea Sibiului, în Transilvania. De tânăr a dorit să-şi afierosească viaţa lui Hristos. Prigoanele uniaţilor împotriva ortodocşilor l-au forţat să treacă Carpaţii şi să se stabilească în Muntenia, iar la Bucureşti a întâlnit un episcop grec, pe care l-a urmat la Constantinopol. A rămas împreună cu acesta, în ascultare, vreme de trei ani.

Dorind episcopul acesta în vârstă să se liniştească, s-a mutat la Sfânta Mănăstire Vatopedi, iar Gheorghe l-a urmat. Episcopul l-a tuns monah şi l-a hirotonit diacon. La scurtă vreme, episcopul a adormit în Domnul în mănăstire.

Căutându-şi un nou îndrumător duhovnicesc, ierodiaconul Gheorghe s-a îndreptat către Schitul profetului Ilie, unde vieţuia cuviosul Paisie Velicikovski. În 1752,

ierodiaconul Gheorghe a primit schima mare de la stareţul Paisie, iar după doi ani a fost hirotonit preot.

În 1763, urmându-l pe stareţul Paisie, Gheorghe merge în Moldova, la Mănăstirea Dragomirna, împreună cu alţi şaizeci şi patru de monahi. A rămas acolo vreme de doisprezece ani ca duhovnic a 350 monahi.

S-a stabilit apoi în Mănăstirea Secu, unde vieţuiau 200 de monahi. Dorind să se întoarcă în Sfântul Munte, a fost silit să rămână, deoarece mitropolitul Ungro-vlahiei nu i-a dat voie să plece.

În urma unei înştiinţări dumnezeieşti, a fost ales egumen al Mănăstirii Cernica şi apoi şi al Mănăstirii Căldăruşani.

Ca îndrumător al acestor două mănăstiri, care în acea vreme aveau o mare putere de iradiere duhovnicească, a dobândit nenumăraţi următori întru cele ale ascezei, pe care îi conducea după tipicul aghiorit.

În 1785, pe când era grav bolnav, a compus celebrul său tipic, care se păstrează şi astăzi. E considerat un mare părinte al Bisericii, iar activitatea sa a adus o contribuţie importantă la renaşterea monahismului românesc.

Cuviosul Gheorghe a mers la Mănăstirea Cernica, care în acea vreme era pustie şi săracă, împreună cu doi dintre ucenicii săi. Cu timpul, numărul monahilor a ajuns la 130, chinovia devenind, în scurtă vreme, foarte cunoscută.

Cuviosul se distingea prin asceza sa, prin „învăţăturile sale mai dulci decât mierea” şi prin minunile pe care le făcea încă din timpul vieţii, având harul înainte vederii şi al străvederii.

Prin rugăciune şi prin puterea exemplului său a reînsufleţit viaţa monahicească din sudul României, dându-i o nouă dimensiune, după modelul aghiorit. Până la venirea cuviosului, viaţa chinovială aproape se stinsese în România. Era iubit de toţi pentru dragostea şi simplitatea sa şi mai ales pentru cuvintele sale dulci, care puteau stoarce lacrimi de pocăinţă şi zdrobire chiar şi din cele mai împietrite inimi.

Preafericitul Teoctist, patriarhul României, sărutând cinstitele moaşte ale Sfântului Gheorghe (c) Andrei Vlădăreanu

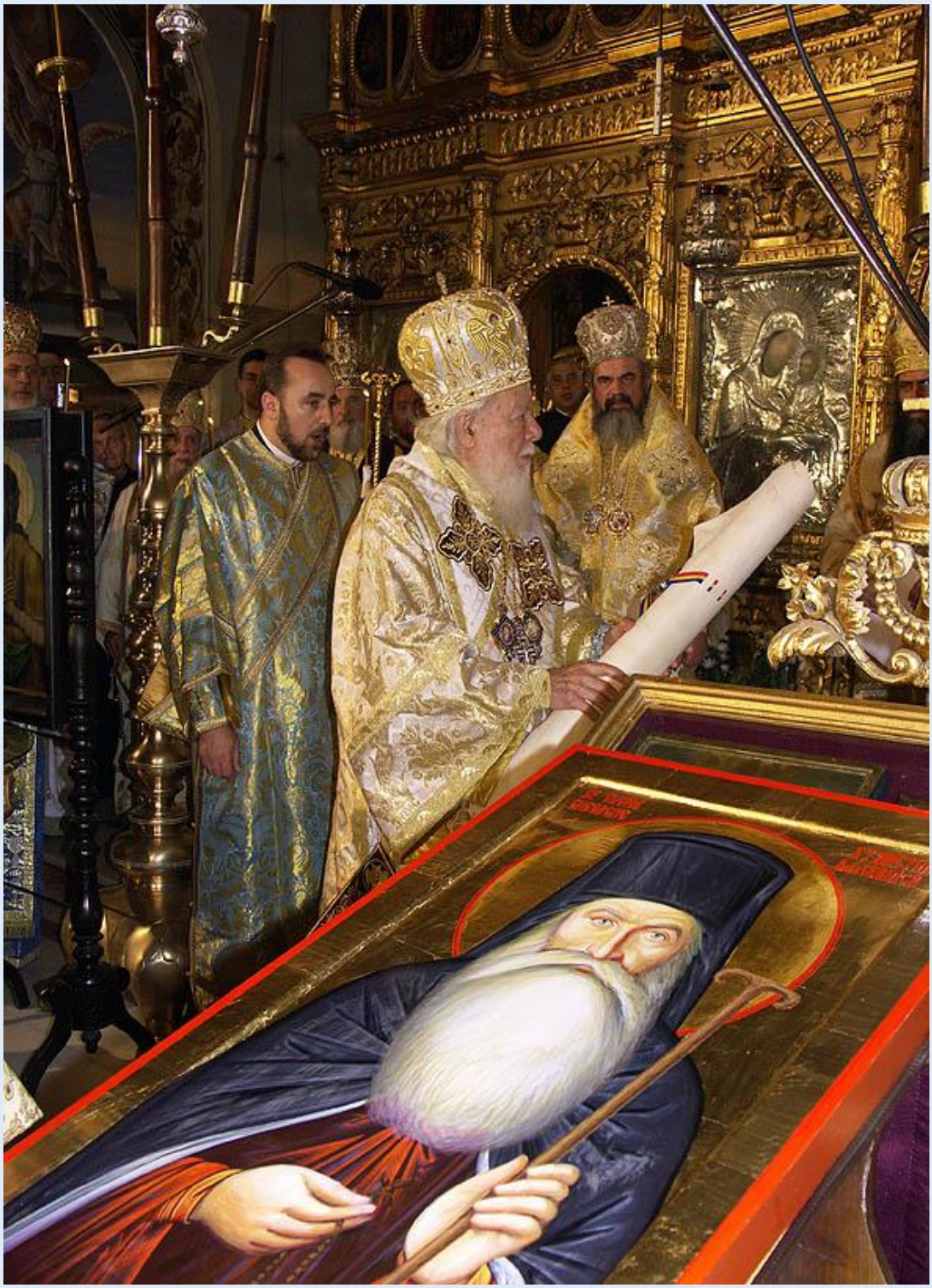

Prima prăznuire a Sfântului Gheorghe, 3 decembrie 2005, în biserica Mănăstirii Cernica (c) Andrei Vlădăreanu

Apropiindu-se sfârşitul său, pe care-l cunoscuse dinainte, a adunat toată obştea iertându-i pe toţi şi cerând de la toţi iertare, spunându-le cuvinte de folos: ***„Copiii***

mei, câtă vreme am trăit alături de voi, nu am avut altă grijă decât să vă apăr de toate felurile de răni, ca pe nişte prunci, înfăşurându-vă în înstrăinare. Şi v-am trezit ca să căutaţi întotdeauna desăvârşirea duhovnicească”.

A adormit în Domnul după o boală grea, la Mănăstirea Cernica, duminică, 3 decembrie 1806.

Procesiune cu sfintele moaște ale cuviosului Gheorghe. Mănăstirea Cernica (c) Andrei Vlădăreanu

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în şedinţa din 20. 11. 2005 a rânduit numele cuviosului Gheorghe în calendar, recunoscându-i oficial sfinţenia.

Prima sărbătorire a pomenirii sale a avut loc pe data de 2 decembrie 2005, la Mănăstirea Cernica, pe care cuviosul o rezidise din temelii pe o mică insulă în apropierea Bucureştiului, unde se odihnesc cinstitele sale moaşte cele pline de har.

Foto (c) Andrei Vlădăreanu

La eveniment a luat parte Preafericitul Patriarh al României Teoctist, precum şi mulţi arhierei şi mulţime de popor.

Pomenirea cuviosului Gheorghe se face pe 3 decembrie în Biserica Ortodoxă Română, dar nu este cunoscută în Sfântul Munte, iar numele său nu apare în sinaxarele greceşti [15].

---

[15] *Protasíou ieromonáhou, O víos tou Īgouménou Gheorghíou tīs Cernica. Egráfī metaksý tōn etōn 1807-1810 kai vrísketai stī viliothīkī tīs Roumanikīs Akadīmías, Ms. 2042 (f. 11). Kassianoú monahoú, O víos tou Īgouménou Gheorghíou tīs Cernica (1870). Istoríes tōn I. Monōn Cernica kai Căldăruşani, Voukourésti 1870, p. 1-84, 179-188. Mpalán Iōannikíou ieromo-*

Sursa: Monahul Moise Aghioritul, Vatopedinó Synaxári, Ierá Megísti Moní Vatopaidíou 2007.

---

náhou, Roumanikó Gherontikó, Thessaloníkī 1985, p. 173-191, Vlădăreanu Silviu-Andrei, O Ághios Gheórghios tīs Tserníka, revista Pemptousía (2006), vol. 22, p. 138.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica şi Căldăruşani

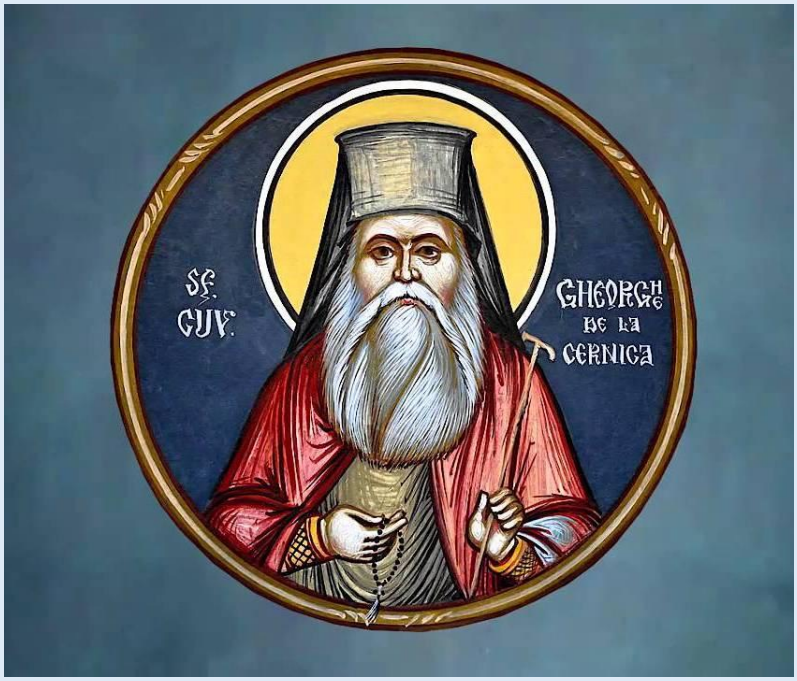

Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica a fost român de neam şi era din părţile Ardealului. S-a născut în 1730 într-o familie evlavioasă din Sălişţea Sibiului. Încă din fragedă vârstă, fiind plin de râvnă pentru Dumnezeu, dorea să vieţuiască după rânduiala călugărească a părinţilor din Sfântul Munte Athos.

Din cauza prigoanei din Ardeal împotriva Ortodoxiei, la vârsta de 19 ani a trecut în Ţara Românească. În acea vreme, în Bucureşti se afla un mitropolit grec, iar tânărul Gheorghe s-a dus la el şi i-a cerut să-i fie ucenic, aşa că mitropolitul l-a luat cu sine la Constantinopol.

Tânărul Gheorghe a rămas la Constantinopol, în ascultare faţă de mitropolit, trei ani, după care a plecat în Sfântul Munte cu binecuvântarea lui. A intrat în obştea Sfintei Mănăstiri Vatoped, unde a fost făcut rasofor, apoi a fost hirotonit diacon.

Căutând un părinte duhovnicesc, l-a întâlnit prin rânduială dumnezeiască pe cuviosul Paisie, cu care s-a retras în singurătate, îndeletnicindu-se cu rugăciunea, citirea şi traducerea sfintelor cărţi. Nu după multă vreme, cuviosul Gheorghe a fost hirotonit preot.

După o vreme a ajuns în ostrovul Cernicăi, unde a trebuit să-şi croiască singur cărare, tăind cu toporaşul mărăcinii. Acolo, a refăcut în întregime mănăstirea, încât obştea monahală ajunsese la peste 100 de fraţi.

Apoi, cuviosul a primit în ascultarea sa şi Mănăstirea Căldăruşani, unde a dus călugări de la Cernica.

Atât de mult sporeau părinţii împreună cu stareţul lor, încât însuşi domnitorul Ţării Româneşti, Nicolae Mavrogheni (1786-1790), aflând de viaţa lor aleasă, a vizitat sfânta mănăstire şi, fiind mişcat de cele auzite şi văzute, i-a răsplătit cu multe binefaceri.

După ce a vieţuit multă vreme cu ucenicii săi, pe care i-a îndrumat la ascultare şi la statornicie în viaţa călugărească, cuviosul, cunoscându-şi dinainte vremea adormirii sale, i-a chemat la sine pe părinţi şi pe fraţi, pe care i-a îndemnat să urmeze întotdeauna calea smereniei, alungând cu rugăciunea orice cârtire şi nemulţumire.
Astfel vieţuind şi învăţând, cuviosul Gheorghe de la Cernica s-a mutat la Domnul în anul 1806, în ziua de 3 decembrie, fiind cinstit de toţi ca un mare nevoitor şi părinte duhovnicesc.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica şi Căldăruşani; Sfântul proroc Sofonie

Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica a fost român de neam şi era din părţile Ardealului. S-a născut din părinţi cucernici şi iubitori de Dumnezeu, în anul 1730, într-o familie evlavioasă din Sălişte a Sibiului. Încă din fragedă vârstă, fiind plin de râvnă pentru Dumnezeu, dorea să vieţuiască după rânduiala călugărească a Părinţilor din Sfântul Munte Athos.

Dar, din pricina prigoanei din Ardeal împotriva Ortodoxiei şi a monahismului, la vârsta de 19 ani a trecut în Ţara Românească. Bunul Dumnezeu a ascultat glasul inimii lui, căci, aflându-se în Bucureşti un mitropolit grec, tânărul Gheorghe s-a dus la el şi i-a cerut să-i fie ucenic, şi învoindu-se mitropolitul, l-a primit; iar după ce mitropolitul şi-a isprăvit treburile în Bucureşti, l-a luat cu sine la Constantinopol. Tânărul Gheorghe a rămas la Constantinopol, în ascultare faţă de mitropolit, trei ani, după care a plecat în Sfântul Munte cu binecuvântarea lui.

Ajuns în grădina Maicii Domnului, a intrat în obştea Sfintei Mânăstiri Vatoped, unde a fost făcut rasofor, apoi a fost hirotonit diacon. Căutând un părinte duhovnicesc, l-a întâlnit prin rânduială dumnezeiască, pe cuviosul Paisie, cu care s-a retras în singurătate, îndeletnicindu-se cu rugăciunea, citirea şi traducerea sfintelor cărţi. Nu după multă vreme, la Schitul Sfântul Ilie şi în jurul cuviosului Paisie s-a adunat mulţime de fraţi.

În acest schit, cuviosul Gheorghe a primit chipul îngeresc din mâinile fericitului Paisie şi tot aici a fost hirotonit preot. Dar, pe de o parte, înmulţindu-se obştea şi schitul devenind neîncăpător, iar, pe de altă parte, fiind împovărat de birul turcesc, stareţul Paisie a hotărât să plece din Sfântul Munte. Astfel, împreună cu ucenicii săi, a mers mai întâi la Schitul Vărzăreşti din Vrancea, apoi în Moldova, unde s-au aşezat pe rând la mânăstirile Dragomirna, Secu şi Neamţ.

Chemarea lui Dumnezeu a aprins iarăşi inima cuviosului Gheorghe şi râvnind după viaţa sihăstrească, a luat binecuvântare de la cuviosul Paisie să se întoarcă în Sfântul Munte. Ajuns însă în Bucureşti, s-a oprit la un oarecare călugăr îmbunătăţit, pe nume Macarie, zis Dascălul, care era foarte apropiat lui Grigorie al II-lea, mitropolitul Ţării Româneşti (1760-1787).

Luându-l pe cuviosul Gheorghe, Macarie Dascălul l-a înfăţişat înaintea mitropolitului, care, ascultându-l şi văzând darurile cu care era împodobit, i-a cerut să nu mai plece în Athos, ci să rămână în Ţara Românească pentru a întemeia obşte de călugări, după cum făcuse şi cuviosul Paisie în Moldova.

La început, cuviosul Gheorghe s-a apărat, zicând că nu este vrednic pentru o lucrare ca aceasta; dar, adormind cu mâhnire în suflet, l-a văzut în vis pe Sfântul ierarh Nicolae, care i-a spus că trebuie să rămână în Ţara Românească, pentru a-i curăţi cinstitul său locaş de fiarele sălbatice. Trezindu-se, cuviosul Gheorghe l-a întrebat îndată pe prietenul său, Macarie, dacă ştie vreo mânăstire cu hramul Sfântului Nicolae. Acela i-a spus că în ostrovul Cernicăi este una, dar că e în paragină şi plină de fiare sălbatice şi de târâtoare.

Pătruns de o bucurie negrăită, cuviosul Gheorghe a cerut să fie dus în ostrovul Cernicăi. Ajungând aici, a trebuit să-şi croiască singur cărare, tăind cu toporaşul mărăcinii. Când a intrat în biserică, cuviosul a văzut în Sfântul Altar un şarpe mare încolăcit lângă Sfânta Masă, căruia i-a zis cu blândeţe: „Puiul tatii, până acum ai locuit tu aici, iar acum să mi te duci, că avem să locuim noi”, iar fiara s-a supus îndată şi s-a dus.

Mult s-a ostenit cuviosul aici, curăţind cu mâinile sale mărăcinii şi punând toate în bună rânduială. Mari au fost şi luptele împotriva viclenilor diavoli, care îl atacau neîncetat, până când Dumnezeu i-a trimis ajutor din toate părţile, aşa încât obştea a ajuns să numere peste o sută de fraţi. Totodată, i-au venit în ajutor şi boierii din împrejurimi, care au sprijinit mânăstirea cu cele necesare traiului.

Când obştea s-a înmulţit, cuviosul a primit în ascultarea sa şi Mânăstirea Căldăruşani, unde a dus călugări de la Cernica. Atât de mult sporeau părinţii împreună cu stareţul lor, încât însuşi domnitorul Ţării Româneşti, Nicolae Mavrogheni (1786-1790), aflând de viaţa lor aleasă, a vizitat sfânta mânăstire şi, fiind mişcat de cele auzite şi văzute, i-a răsplătit cu multe binefaceri.

Nenumărate au fost nevoinţele şi ostenelile cuviosului Gheorghe, pentru care a fost cinstit şi iubit atât de călugări, cât şi de boieri şi de poporul credincios. Cu înţelepciunea şi dulceaţa cuvintelor sale, izvorâte din taina rugăciunii neîncetate, adăpa sufletele cele însetate după Dumnezeu, iar cu harul Duhului Sfânt ştia să trezească conştiinţele din somnul păcatului şi să le aducă la dorirea cea dumnezeiască. Astfel, vestea faptelor sale pustniceşti a ajuns departe de mânăstirea sa şi a adunat în jurul său mulţime de fraţi doritori după vieţuirea îngerească, printre care se număra şi Sfântul ierarh Calinic, vrednicul său urmaş întru nevoinţe şi la stăreţia acestei Sfinte Mânăstiri.

După ce a vieţuit multă vreme cu ucenicii săi, pe care i-a îndrumat la ascultare şi la statornicie în viaţa călugărească, cuviosul, cunoscându-şi dinainte vremea adormirii sale, a chemat la sine pe părinţi şi pe fraţi, pe care i-a îndemnat să urmeze întotdeauna calea smereniei, alungând cu rugăciunea orice cârtire şi nemulţumire. I-a sfătuit, apoi, să păzească dragostea unii către alţii şi să nu se lase biruiţi de slava deşartă, ştiind că nimic nu va apropia mai mult pe călugăr de Dumnezeu decât smerenia, ascultarea şi sfintele slujbe ale Bisericii.

Astfel vieţuind şi învăţând, cuviosul Gheorghe de la Cernica s-a mutat la Domnul în anul 1806, în ziua de 3 decembrie, fiind cinstit de toţi ca un mare nevoitor şi părinte duhovnicesc.

Sfântul proroc Sofonie - Este numit în cărțile ebraice Tefanian, adică „straja Domnului” sau „cunoscătorul celor ascunse”.

Proorocul Sofonie și-a împlinit misiunea profetică în timpul regelui Iosia din regatul Iuda (640-609). În cartea lui, alcătuită din trei capitole, proorocul Sofonie vestește apropiata distrugere a regatului Iuda pentru necredința locuitorilor și închinarea la idoli, îndemnându-i la pocăință.

Totodată, el vestește pieirea filistenilor, moabiților, asirienilor și a altor popoare care i-au asuprit pe iudei. Poporul Domnului se va întoarce din robia babilonică (Sofronie III, 20). Sfântul proroc Sofonie vestește venirea Mântuitorului Iisus Hristos în Ierusalim și întemeierea Bisericii Sale (Sofronie III, 14-17).

Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica - Sfinte moaşte

Moaştele Sfântului se află la:

⇒ Mănăstirea Cernica - Comuna Cernica, Judeţ Ilfov (pe DN 3 Bucureşti, spre Est până în comuna Pantelimon, apoi spre dreapta pe DL până în comuna Cernica - aproximativ 12 km).

Proclamarea canonizării Sfântului cuvios Gheorghe de la Cernica şi Căldăruşani

Comunicat de presă: Nr. 4998/1 decembrie 2005

Sâmbăta, 3 decembrie 2005, la Mănăstirea Cernica, Prea Fericitul Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, înconjurat de ierarhi ai Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, va oficia Sfânta Liturghie în cadrul căreia este proclamată canonizarea cuviosului Părinte Gheorghe de la Cernica şi Căldăruşani.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în şedinţa din 20-21 octombrie 2005, a aprobat propunerile Sinodului mitropolitan al Mitropoliei Munteniei şi Dobrogei privind canonizarea mitropolitului Grigorie Dascălu al Ţării Româneşti (cu ziua de sărbătorire la 22 iunie) şi a cuviosului stareţ Gheorghe, arhimandritul de la Cernica şi Căldăruşani (cu ziua de sărbătorire la 3 decembrie).

Vieţuitor între anii 1730-1806, cuviosul Părinte Gheorghe - ardelean din Sălişte a Sibiului - şi-a închinat viaţa încă din tinereţe slujirii lui Dumnezeu şi oamenilor, intrând în monahism la Sfântul Munte Athos, la anul 1752, ca ucenic al renumitului părinte cărturar Paisie Velicicovschi, stareţ pe atunci al Mănăstirii Vatoped.

În anul 1763 îl însoteşte pe marele stareţ în Moldova, la Mănăstirea Dragomirna, iar din anul 1775 - din pricina ocupaţiei austriece instaurată asupra Bucovinei - se mută împreună cu părintele său duhovnicesc şi cu alţi monahi la Mănăstirea Secu.

După o altă perioadă de 4 ani petrecută la Sfântul Munte, ieromonahul Gheorghe revine în Moldova, la Secu şi la Neamţ (aici fiind stareţ Paisie Velicicovschi), apoi trece în Ţara Românească, cu gândul de a se întoarce la Athos. Este convins de Mitropolitul Ţării Româneşti Grigorie al II-lea să primească a revigora viaţa în schitul Cernica, aflat în totală părăsire de vreo trei decenii, astfel că orânduieşte aici o mănăstire cu aleasă viaţă de obşte după tipicul Muntelui Athos şi al obştilor paisiene din Moldova.

Roadele cârmuirii sale la Cernica au făcut ca, în 1793, Mitropolitul Filaret al II-lea să-i dea în seamă şi Mănăstirea Căldăruşani, conducându-le efectiv pe amândouă din aprilie 1794 şi până la moartea sa, în decembrie 1806, locuind, pe rând, în fiecare dintre ele şi aşezând egumeni (stareţi) care să le poarte de grijă, mai ales când el era plecat dintr-o mănăstire într-alta. În ambele mănăstiri a rânduit viaţa monahală după tradiţia athonito-paisiană.
Sfârşitul vieţii i-a sosit la 3 decembrie 1806, fiind înmormântat la Mănăstirea Cernica.

Stareţul Gheorghe este apreciat pentru viaţa sa aleasă, pentru tactul şi roadele cârmuirii celor două mari obşti calugăreşti din Ţara Românească, ca unul dintre cei mai de seamă cuvioşi români, înnoitor de renume al monahismului românesc, în pragul epocii moderne, în duhul neo-isihast athonito-paisian.

În pragul împlinirii, în 2006, a două secole de la mutarea sa la cele veşnice, Stareţul Gheorghe de la Cernica şi Căldăruşani este chemat să se adauge cetei binecuvântate a Sfinţilor ortodoxiei româneşti.

Cinstitele sale moaşte s-au păstrat la Mănăstirea Cernica şi vor fi aşezate în biserica mănăstirii pentru a fi venerate de credincioşi.

Sursa: Biroul de presă si relații publice al Patriarhiei Române

Părintele Iosíf vatopedinul - Cuvânt de laudă la cuviosul Gheorghe de la Cernica

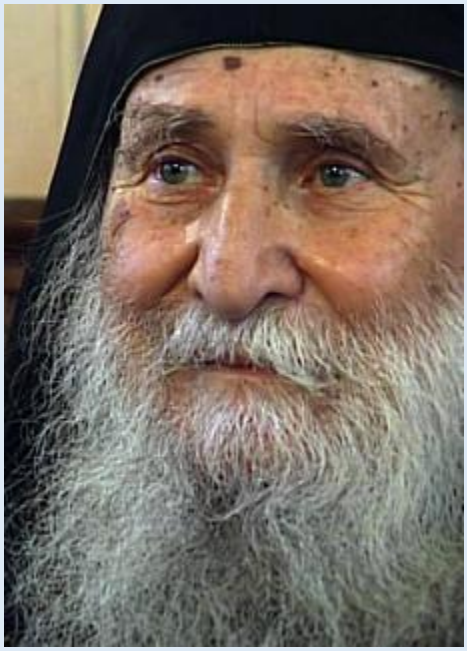

Ar fi o mare scăpare să nu-l pomenim printre Sfinţii Mănăstirii Vatopedi, care au trăit aici, dar cărora pronia dumnezeiască le-a condus paşii înapoi în patriile lor, pentru a lumina cu lumina sfântă poporul ce i-a ales drept îndrumători duhovniceşti. Vom vorbi acum, aşadar, despre unul dintre aceşti sfinţi, care a fost canonizat de Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a rânduit în ceata sfinţilor pe cuviosul Gheorghe de la Cernica în octombrie 2005, stabilind ca dată de prăznuire ziua de 3 decembrie, dată la care s-a făcut şi canonizarea oficială a Sfântului.

Sfântul Gheorghe s-a născut în anul 1730 în târgul Sălişte a Sibiului din Transilvania. De când era copil a dorit să devină monah în Sfântul Munte. Tânăr şi sărac fiind, nu ar fi putut ajunge în Sfântul Munte dacă Maica Domnului, căutând la curăţenia inimii sale şi la râvna sa sfântă, nu s-ar fi grăbit să-l ajute.

A plecat din locul său de baştină din pricina prigoanei din partea uniţilor, ajungând la Bucureşti. Acolo a întâlnit un mitropolit grec, pe numele său Roşca, venit cu treburi în Ţara Românească, şi l-a urmat până la Constantinopol. A rămas alături de el, petrecând trei ani în ascultarea faţă de acest ierarh. Înaintat în vârstă, mitropolitul a dorit să se retragă să se liniştească, luându-l cu sine şi pe ucenicul său. Au mers, deci în Sfântul Munte, stabilindu-se la Sfânta Mănăstire Vatopedi.

Acolo, mitropolitul l-a tuns rasofor, mai târziu l-a hirotonit diacon, iar după puțină vreme acela a adormit întru Domnul.

Căutând un alt părinte duhovnicesc, Sfântul a mers la egumenul Paisie [Velicikovski], care în acea vreme se nevoia în Schitul proorocului Ilie din Sfântul Munte. Din pricina creșterii numărului de monahi, pe care Schitul proorocului Ilie nu-i mai încăpea, egumenul împreună cu întreaga obște au hotărât să meargă către Țările Române, în părțile Neamțului. Sfântul Gheorghe l-a urmat, însă, după puțină vreme, l-a cuprins dorința de a se întoarce în Sfântul Munte. În drum spre Athos, s-a oprit la București la un vechi prieten al său, ieromonahul Macarie, ucenic şi acesta al Sfântului Paisie. Acesta l-a prezentat mitropolitului Grigorie II al Ungrovlahiei, care l-a rugat să rămână în orice mănăstire ar dori. Sfântul s-a împotrivit, căci nu se simțea vrednic de o asemenea lucrare, însă mitropolitul, dorind să-l silească să rămână, i-a interzis să se întoarcă în Sfântul Munte. Întristat, cuviosul i-a cerut o amânare de câteva zile, înainte de a-i da un răspuns.

A început să postească şi să se roage cu lacrimi la Maica Domnului şi la Sfântul ierarh Nicolae. Apoi, din pricina postului aspru şi a efortului, a căzut în somn. I s-a arătat, atunci, Sfântul Nicolae şi i-a umplut inima de bucurie duhovnicească, spunându-i să rămână pentru a curăța locul de fiare sălbatice. A doua zi, cuviosul l-a întrebat pe părintele Macarie dacă există undeva vreun schit închinat Sfântului Nicolae. Acesta şi-a amintit, în cele din urmă, de schitul de la Cernica.

Schitul era ridicat pe o insuliță aflată pe un lac din apropierea Bucureștiului. Acest loc era complet pustiu şi plin de fiare sălbatice. Au mers împreună să vadă acea aşezare. Au găsit, în cele din urmă, un bătrân care cunoştea cărarea. Au trecut un râu şi au ajuns la o biserică în ruină. Intrând în Sfântul altar, au văzut în faţa lor un şarpe înspăimântător, căruia Sfântul i-a spus liniştit: „Dragul meu, până acum ai locuit tu aici, Acum pleacă din acest loc, ca să locuim noi”. Șarpele a plecat îndată, iar oamenii povesteau că nu l-au mai văzut prin acele locuri.

Cuviosul Gheorghe s-a stabilit la Cernica în anul 1781, împreună cu doi ucenici ai săi. Au trecut prin multe greutăţi, căci la început a trebuit să curețe locul. După aproape doi ani, se strânsese o obşte ce număra șaisprezece fraţi. După alţi trei ani, obștea număra 33 de fraţi, care ridicaseră, deja, chilii şi un arhondaric. Când numărul fraţilor a ajuns la 130, li s-a dat şi Mănăstirea Căldărușani, iar Sfântul a trimis o parte dintre părinți acolo.
În anul 1806, găsindu-se la Căldărușani şi cunoscând dinainte că i se apropie sfârşitul, a adunat obştea, cerând iertare de la toţi şi iertându-i pe toţi, rostind şi

cuvinte de folos. A plecat, apoi, la Cernica, unde s-a îmbolnăvit mai grav, adormind în Domnul în ziua de 3 decembrie a anului 1806, într-o duminică.

Prin rugăciunea şi puterea exemplului său personal, Sfântul Gheorghe a reînsufleţit viaţa mănăstirească din Muntenia, după tradiţia paisiană athonită. Înainte de venirea cuviosului, dispăruseră aproape cu totul din acel loc obştile mănăstireşti. S-a făcut iubit de toţi pentru simplitatea şi dragostea ce-o arăta tuturor, pentru dulceaţa cuvântului, care putea scoate lacrimi chiar şi din cea mai împietrită inimă.

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Patericul românesc - Cuviosul arhimandrit Gheorghe

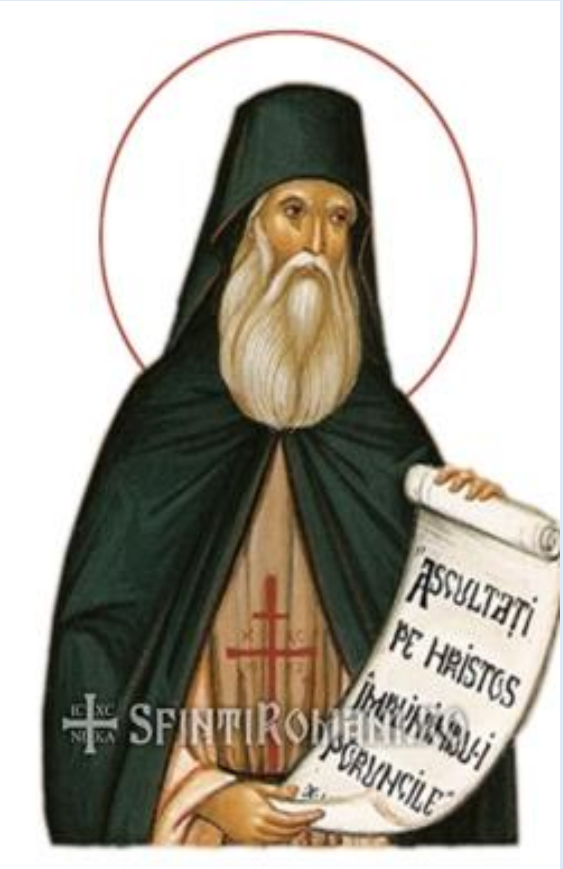

Cuviosul arhimandrit Gheorghe și șarpele uriaș din Sfântul Altar

Oprit fiind în ţară fără voia sa de către Mitropolitul Ţării Româneşti, cuviosul Gheorghe era în mare mâhnire. Deci, postind câteva zile, s-a rugat Maicii Domnului şi Sfântului ierarh Nicolae să-l povăţuiască ce trebuie să facă.

Apoi, adormind puţin de osteneală, i s-a arătat în vis Sfântul Nicolae şi i-a poruncit, zicând:
– Rămâi aici şi îmi curăţeşte lăcaşul meu de fiarele sălbatice!

Deşteptându-se plin de bucurie, a pornit în căutarea lăcaşului Sfântului ierarh Nicolae şi a aflat biserica lui din ostrovul Cernicăi pustie şi plină de şerpi. Din ceasul acela a rămas în Schitul Cernica împreună cu doi ucenici ai săi, Atanasie şi Serafim, din Mănăstirea Neamţ.

Spuneau ucenicii cuviosului Gheorghe că după ce au ajuns întâi pe ostrov şi s-au închinat în biserică, au văzut în sfântul altar un şarpe uriaş.

Atunci stareţul, însemnându-se cu semnul crucii, i-a zis cu glas blând:
– Ganul (dragul) tatei, până acum ai locuit tu aici. Acum să te duci din locul acesta, ca să locuim noi!

La cuvântul stareţului, şarpele s-a supus poruncii îndată şi a ieşit afară din biserică şi din ostrov, dispărând în pădurile din împrejurimi.

Mărturiseau ucenicii cuviosului că la început multă nevoie şi lipsă au răbdat în ostrovul Cernicăi. Biserica era părăsită de mulţi ani, lipsită de uşi, de ferestre şi de cele necesare. Chiliile erau vechi şi toate dărâmate, iar ostrovul acoperit în întregime de pădure, de rugi şi de spini. Stareţul Gheorghe însă nu se descurajă. Ziua tăiau cu topoarele copacii şi spinii, ca să deschidă poiana. Seara se adunau cu toţii într-o pivniţă ruinată, mâncau pesmeţi de pâine cu ceva legume şi dormeau pe pământ câteva ore. La miezul nopţii se sculau şi făceau Utrenia, dând laudă lui Dumnezeu. Apoi stareţul mângâia ucenicii cu frumoase cuvinte de învăţătură. La urmă aţipeau iarăşi până în zori, când se sculau, făceau cuvenita rugăciune şi plecau la tăiat pădurea.

Vestea despre sfinţenia vieţii cuviosului Gheorghe s-a răspândit repede în toate părţile şi veneau mulţi să petreacă lângă el, iar alţii îi aduceau ajutoare să refacă biserica şi chiliile.
În primele şase luni s-au adunat în jurul stareţului şase fraţi. După încă un an au mai venit 16 fraţi. În trei ani, numărul ucenicilor a sporit la 33. În anul următor erau 54 de suflete în ostrov, iar în anul 1786, obştea Schitului Cernica crescuse la 103 fraţi.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 321-322)

Cuviosul arhimandrit Gheorghe - sfaturi pentru iconomul mănăstirii

Către iconomul obştii acestea poruncea marele stareţ:
– O, prea iubite fiul meu iconoame, întru cele mai uşoare iconomii fireşti vei săvârşi îndreptări de slujbă după cum Sfântul Nicolae îţi va povăţui mintea. Iar întru ascultările mai grele, cu nedumeriri de taină, să nu calci hotarul, ci să întrebi şi pe duhovnici, că atunci mai puţin vei greşi.

Zicea iarăşi:
– La toate ascultările să ai grijă a nu se face ceva pagubă, nici risipire fără de rânduială sau vătămare celor rânduiţi de tine în ascultare. Ci, la fiecare slujbă să aşezi câte trei oameni, ajutându-se unul cu altul. Să-ţi fie în ştire şi aceasta, fiule - zicea bătrânul - ca pe cei posomorâţi şi fricoşi la luptă niciodată să nu-i pui la slujbe grele, pentru că, negreşit, te vor ruşina.

Apoi adăugă stareţul Gheorghe şi aceste cuvinte părinteşti către iconomul mănăstirii:
– Fiule iconoame, prea cu bună pază să cumpăneşti greşelile fraţilor, a nu le judeca numai cu asprime, după trup, ci mai ales cu multă milostivire, după duh. Că zice Hristos: „Milă voiesc, iar nu jertfă” (Matei 9, 13).

Zicea şi acestea:
– Deşi multe căderi vor pătimi fraţii, ca nişte oameni cu neputinţe, şi felurite scârbe cu nemulţumire îţi vor pricinui, tu, fiul meu, nu-i mustra cu patimă, nici să-i osândeşti după obicei, ca să nu cazi şi tu din bunătăţi şi mai târziu vei rămâne cu mântuirea mai prejos decât cei ce de-a pururea cad şi se scoală.

Iarăşi zicea iconomului:
– Arată-te vesel spre fraţi şi foarte mult vei fi iubit de toţi. Şi chiar de vei pătimi întocmai ca dreptul Iov, să nu te aluneci dând vină asupra fraţilor sau cârtind asupra Ziditorului a toate. Că destul îţi este folosul a te păzi cu cinste de păcat şi a mângâia sufletele lor.

Altădată iarăşi învăţa pe iconom, zicând:
– Să ştii, fiul meu prea iubite, că şi rânduiala iconomiei celei dinlăuntrul sufletului este un dar foarte scump şi nu lesne de aflat, care întrece cu preţul toată agonisita cea trupească. Deci, să nu se vatăme fraţii, apropiindu-se de tine ca să ia folos. Şi nici tu să nu simţi durere când te vor necăji întru ceva. Numai prin harul acesta, ce este tăinuit de furii cugetelor, degrabă vei umple jitniţele faptelor bune, săturând din destul adunarea obştii.

La urmă adaugă şi aceste cuvinte:
– Fă-te ca un tată iubitor de fii şi te bucură de sporirea lor, că atunci şi ei îţi vor purta neputinţele tale.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 329-330)

Cuviosul Arhimandrit Gheorghe - Povețe pentru pacea în viața de călugărie

Spunea stareţul ucenicilor săi:
„Fiilor, deprindeţi-vă cu rânduiala părintelui meu, Kir Paisie, care poate şi în zilele noastre mult a ne folosi, fiindcă pravila acestui drept bărbat este întemeiată pe şapte stâlpi neclătiţi şi întărită pe cele şapte Laude ale Maicii noastre, Biserica”.

Zicea iarăşi:
„Se cuvine a nu tăinui vouă, fiilor mei, că mai ales trei odrasle ale bunătăţii stareţului meu, mi se pare că nu veţi putea degrabă a le vedea rodind aici, nici a le câştiga aşa uşor în scurtă vreme. Adică rugăciunea lui Iisus, povăţuirea de călugări mulţi şi împăciuirea monahilor de multe neamuri.

Cea dintâi odraslă este lucrarea minţii, adică făclia cea nestinsă a îndreptării sufletului, care povăţuieşte pe smeritul om către Raiul cel gânditor şi îl face în stare să ajungă la măsura vârstei lui Iisus Hristos. Această lucrare departe se află de nişte pătimaşi ca noi.

Fraţilor, adăugă bătrânul, nu vă slobozesc a lua cuţit spre junghiere, cercând taina acestei lucrări, până ce veţi agonisi cărţi spre ajutor la meşteşugul ei. Pentru că nefiind bine iscusiţi, să nu vi se întâmple ceva mai rău şi veţi fi de râs vrăjmaşilor draci. Căci foarte cu anevoie nimeresc calea aceasta cei nedezbrăcaţi peste tot de materiile trupului, după cuvântul ce zice: „Nu va locui Duhul lui Dumnezeu în oamenii aceştia, de vreme ce încă trup sunt şi numai cele pământeşti caută”.

Cea de a doua odraslă, continua stareţul, este ca nicidecum să nu primiţi în obşte mai mult decât 103 fraţi. Măcar de ar veni la voi orice faţă, aducându-vă toate bunătăţile pământului, să nu călcaţi aşezământul ce vi se hotărăşte, că atunci se vor naşte între voi urâte prigoniri şi veţi cădea în grele ispite şi nu veţi fi mângâiaţi de nimeni. Ci, numai după ce se vor muta unii către Domnul, să împliniţi locul şi numărul.

Cea de a treia odraslă, fraţilor, este ca să nu caute întâietate cineva din călugări sau din fraţii cei primiţi în obşte ce sunt de alte neamuri. Că mai bine este ca fiecare să se întrebe pe sine cum s-a făgăduit înaintea Sfântului Nicolae şi oare la ce a venit la mănăstire, îndestulându-se a fi cinstit cu cei de mijloc fericiţi ascultători şi numărat cu cei neînstrăinaţi de mila lui Dumnezeu”.

Zicea şi acestea marele stareţ:

„Harul acestor trei bunătăţi, adică al lucrării minţii, al povăţuirii de popor mult şi al împăciuirii limbilor nu multora s-a dat de la Dumnezeu.”

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 330-331)

Rânduiala privegherilor lăsată de cuviosul arhimandrit Gheorghe călugărilor de la Cernica

Cuviosul arhimandrit Gheorghe sfătuia cu stăruinţă pe ucenici:
– Părinteşte vă rog, pentru numele Preasfintei Treimi, să nu faceţi supusă această smerită obşte (Cernica) altor neamuri mai sporite, cât timp va locui măcar un singur suflet de român într-însa. Ci, ori greci, ori de altă limbă, să nu îndrăznească a păşi peste soarta românilor, nici ţine începătoria înlăuntrul bisericii sau în iconomia de afară. Numai cu învoire de obşte pot să fie ca o mână dreaptă românilor statornici, spre ajutor la greutatea vieţii.

Iar pe călugării cernicani astfel îi sfătuia bătrânul:

– Nici între voi, românii, să nu faceţi prigoniri, aflându-vă mai buni decât alţii şi să vă certaţi, zicând: că eu sunt pământean, iar acela este moldovean şi acesta transilvănean. Pentru că nu felul limbii româneşti judecăm, ci mai degrabă faptele credinţei cercăm. Iar de nu veţi ţine seamă de cuvântul ce v-am rugat, apoi să ştiţi, fiii mei, că multă plângere veţi moşteni, în loc de pace. Drept aceea, să nu călcaţi hotarul, căci toţi în curând vom muri şi vom stăpâni numai mormântul.

Pentru privegherile cele de peste an, aşa învăţa cuviosul Gheorghe pe fiii săi:
– Iubiţilor, puneţi-vă la răbdare şi cu dragoste să închinaţi lui Dumnezeu în cursul unui an câte o priveghere de om, după numărul ce sunteţi adunaţi aici, în această vreme.

Zicea iarăşi:
– În tot lucrul bine este a păzi fiecare măsura de mijloc, atât pentru alinarea măririi deşarte, cât a fugi şi de omorâtorul păcat ce se naşte călugărului din trândăvie. Deci, să nu se îngreuieze inima voastră cu neînţelegerea, căci şi psalmistul zice: „Adormit-au cu somnul lor şi n-au aflat nimic”. Ci, vă hrăniţi sufletul cu rugăciunea cea de-a pururea curgătoare a străjuirii nopţii, ca să dobândiţi har cu prea bogată milă de sus.

Apoi continuă stareţul:

– Privegherile să le faceţi după rânduiala aceasta: 40 de privegheri la sfinţii cei aleşi de peste an, punându-le slujba după învoire frăţească şi făcând osteneală cinci ceasuri din noapte; 7 privegheri de câte şapte ceasuri să-i închinăm cu cuget smerit Maicii Domnului, la toate praznicele ei, întru cinstea şi mărirea pururea Fecioarei Maria; 12 privegheri la praznicele împărăteşti ale Însuşi Ziditorului a toată făptura şi Mântuitorului nostru, făcând osteneală câte nouă ceasuri din noapte, după numărul celor nouă cete de îngeri care îl slăvesc neîncetat; 3 privegheri de toată noaptea, de câte douăsprezece ceasuri, din care: una la întâi septembrie pentru biruinţa şi întemeierea prea înălţatului nostru domn; a doua, la întâi martie, pentru fericita sănătate şi buna sporire a preasfinţitului nostru mitropolit; iar a treia, la 6 decembrie, spre ziua hramului, întru cinstea şi pomenirea Sfântului ierarh Nicolae.

La urmă, adăugă stareţul şi aceste cuvinte:
– Săvârşiţi-le pe toate cu bună rânduiala, o, fiii mei. Purtaţi grijă a nu fi lipsit cineva de harul privegherilor, nici să rămâneţi bătând afară la uşa milostivirii lui Dumnezeu. Ci mai ales voi, clericii, cu foarte mare pază să umblaţi, nesocotind a fi mică pagubă a scădea măcar o cirtă din lege, că scris este: „Cel ce nu se osteneşte după lege, nu se încununează” (II Timotei 2, 5).

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 331-332)

Canonul şi pravila călugărilor de la Cernica - Cuviosul arhimandrit Gheorghe

Pentru canonul şi pravila de la chilii, astfel învăţa cuviosul Gheorghe pe fiii săi duhovniceşti:
– Am rânduit să faceţi şi ceva canon pe la chilii, care este după măsură cumpănit şi cu putinţă fiecăruia a-l săvârşi. Socotiţi, fiii mei, mai întâi să nu aveţi unii spre alţii pomenire de rău, „ca să nu apună soarele întru mânia voastră” (Efeseni 4, 26).

Apoi zicea:
– Cei ce ştiţi carte, vrând de cu seară a vă odihni, alegeţi a citi una din acestea două: sau molitfele spre somn sau Canonul Îngerului. Iar deşteptându-vă din somn, să citiţi iarăşi sau icoasele Maicii Domnului sau molitfele dimineţii.

Zicea iarăşi stareţul:
– La închinăciuni dăm voie, sau 300 de cele mai mici să faceţi, sau 100 de metanii până la pământ. Asemenea pogorâm hotarul milei şi către cei cu totul slabi ce nu sunt cărturari. Să facă deci, sau 700 închinăciuni mici, sau 300 metanii mari, păzind întocmai până la moarte această legătură, afară doar de sâmbete, de Duminici şi praznice cu dezlegare, că atunci metanii mari nu se fac.

De se află cineva râvnitor, iubind a le săvârşi pe toate cele rânduite fiecărei zile, acesta despre noi să fie slobod şi binecuvântat. Însă şi stihul cel rânduit călugărului, toţi, de obşte, să-l aveţi întru pomenire. Adică de-a pururea culcându-vă şi sculându-vă să ziceţi aşa: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul”.

La urmă adăugă stareţul şi acestea:
– Zis-a un mare filosof cum că celor înţelepţi puţine le trebuiesc. Astfel şi voi, fiii mei, citind multe scripturi, măcar numai să fiţi cucernici. Măcar să nu pizmuiţi celor împlinitori de porunci, ca să nu rămâneţi şi nelucrători din rea voire; ci, cât aveţi încă vreme, sârguiţi-vă fiecare cât poate.

Iar pentru măsura somnului, spunea marele stareţ:
– Fiilor, să vă arăt puţine şi pentru greutatea somnului, numit şi moarte a sufletului, ca să-i ştiţi măsura şi sorocul odihnei. Precum din patru stihii este alcătuită lumea de Dumnezeu, într-acest chip se cuvine şi somnului să-i despărţim vremea şi, drept cumpănindu-l, să-i lăsăm daraua numai întru a patra parte de măsură. Adică iarna să vă odihniţi dormind noaptea şase ceasuri. Iar vara, patru ceasuri noaptea şi două ceasuri ziua. Şi numai atât. Iar dacă încă nu ajung dramurile firii unora din slăbănogi, apoi lăsăm voie la începătorul obştii (egumenul) a le mai face ceva adaos, pe cât va socoti.

Zicea iarăşi fiilor săi:
– Precum v-am spus a păzi rânduiala privegherilor, în acelaşi chip se cuvine şi în toate zilele a nu lipsi nici un frate de la cele şapte laude ale Bisericii, după hotărârea marelui psalmist ce zice: „De şapte ori pe zi Te-am lăudat pe Tine, Doamne” (Psalmi 118, 164).

Sosind vremea cântării de noapte, străjerul cel rânduit să nu lipsească din pridvor, ci cu bună pază să ia în scris pe toţi fraţii, cine la ce vreme a intrat. Iar după sfârşit, să ducă mărturia la egumen, ca pe cei întârziaţi de la rugăciune să-i rânduiască sub duhovnicească epitimie. Adică, sau plecându-i va face metanii, sau oprindu-i a nu mânca într-acea zi.

La urmă a adăugat cuviosul şi acestea:
– Să nu vă obişnuiţi, fraţilor, a umbla din loc în loc, bătând vânturi fără de folos şi rezemându-vă de umbra necuratelor păreri. Ci vă întăriţi unul pe altul şi faceţi roduri vrednice de pocăinţă. Iar părăsind voi lăcaşul acesta, veţi cădea sub grea epitimie (canon), ca nişte netrebnici însoţirii celor aleşi.

În anul 1806, la 3 decembrie, îmbolnăvindu-se de moarte, cuviosul Gheorghe a chemat la sine pe toţi şi le-a zis:
– Copiii tatei, dragoste să aveţi între voi! Să ştiţi că la Cernica va merge bine până la al patrulea stareţ, iar de aici Dumnezeu ştie.

Apoi, dându-şi duhul în mâinile Domnului, a fost îngropat în pridvorul bisericii „Sfântul Gheorghe” din insula mică.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 332-333)

Vedenia dumnezeiască arătată de trei ori cuviosului Pimen ieroschimonahul

Dorind să deprindă mai bine lucrarea minţii şi să se folosească de părinţii athoniţi, în anul 1812 a plecat la Sfântul Munte cu ucenicul său, Damaschin. Acolo s-a nevoit şase ani la linişte, într-un loc pustiu, în priveghere, în rugăciune şi cugetare la cele dumnezeieşti, biruind ispitele vrăjmaşului.
După întoarcerea bătrânului din Athos, părinţii din Cernica „nu se împăcau să le fie stareţ cuviosul Pimen, pentru că el voia să facă chinovie chiar ca la Sfântul Munte, şi părinţii de aici, fiind neobişnuiţi cu acea viaţă aspră, nu voiau să strice legile stareţului Gheorghe, începătorul acestei obşti”. De aceea, călugării au ales stareţ pe fericitul Calinic, ucenicul său, iar părintele Pimen a rămas duhovnicul obştii până la sfârşitul vieţii sale.

Acest îmbunătăţit bătrân era un călugăr de linişte şi de rugăciune. Ziua şi noaptea era nelipsit de la biserică şi de la ascultare, iar în timpul liber sculpta cruci şi le împărţea la fraţi. Permanent lucra cu mâinile, iar cu mintea zicea rugăciunea lui Iisus.

Se spunea despre acest cuvios că era foarte înţelept şi iscusit la cuvânt, însuşi Sfântul Calinic, în vremuri de primejdie şi nedumerire, venea la el ca la părintele său duhovnicesc şi niciodată nu ieşea din cuvântul lui.

În anul 1829, într-o noapte de iulie, Sfântul Calinic a avut o înfricoşată vedenie. Atunci, îndată luându-şi rasa, a alergat la părintele Pimen în insula mică şi, intrând în chilie, i-a spus vedenia.

Iar bătrânul i-a răspuns:
– Nu este, fiule, nălucire diavolească, ci este adevărată vedenie dumnezeiască, pentru că şi mie mi s-a arătat de trei ori în această noapte aceeaşi vedenie. După ce

mi-am făcut canonul, m-am aşezat pe acest scaun să mă odihnesc puţin, până va toca de Utrenie, şi m-a furat somnul. Odată am văzut că se deschide uşa chiliei şi a intrat părintele stareţ Gheorghe şi cu dânsul alţi doi. Unul era îmbrăcat arhiereşte şi altul ostăşeşte, pe care îi asemănăm cu Sfântul Nicolae şi Sfântul Gheorghe.

A zis arhiereul către stareţ: „Cum se nevoieşte fiul Pimen în podvigul (cinul) călugăresc?”.

Stareţul i-a răspuns: „Bine petrece până acum, cu rugăciunile preasfinţiei tale”.

Şi întorcându-se Sfântul Nicolae către mine, mi-a zis:
– Fiule Pimen, să te duci să spui fiului Calinic să zidească în ostrovul acesta o biserică în numele Sfântului Gheorghe, ca să nu fie călugării amestecaţi cu mirenii, că se va defăima chipul monahicesc.

Iar Sfântul Gheorghe mi-a adăugat:

– Şi tot ce-ţi va trebui noi vom trimite!

Iar stareţul Gheorghe mi-a zis:
– Fiule Pimen, să fii îndemnător la acest lucru! Şi la urmă a zis: Vino la biserică! În clipa aceea m-am deşteptat.

La biserică, în vremea canoanelor, am adormit puţin şi iar mi s-au arătat cei trei bărbaţi.

După Utrenie am venit la chilie şi, şezând pe acest scaun, fiind foarte ostenit, am adormit puţin şi a venit iar stareţul cu acei doi şi m-au împins cu mâna, zicându-mi:
– Scoală-te de spune fiului Calinic să nu mai zăbovească!

Auzind toate acestea Sfântul Calinic şi fiind îndemnat de cuviosul Pimen, îndată a început să zidească pe insula mică o frumoasă biserică în cinstea Sfântului marelui mucenic Gheorghe, cum se vede până astăzi.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 343-345)

Cuviosul Pimen ieroschimonahul, cel ce și-a săpat singur groapa cu 40 de zile înainte de moarte

Acest prea cuvios părinte a avut un sfârşit tot atât de minunat precum i-a fost şi viaţa. După mărturia Sfântului ierarh Calinic, moartea cuviosului Pimen a fost aşa:

În anul 1831, de ziua Sfântului prooroc Iezechiel, a slujit Liturghia şi, fiind foarte ostenit, a stat pe un scaun să se odihnească şi a adormit puţin. Şi i s-a arătat în vedenie că era într-un câmp frumos, şi acolo, într-acel câmp, era o împărătească strălucind ca soarele, şezând pe un scaun. Alături, lângă dânsa, doi bătrâni foarte luminoşi care părea că sunt Sfântul Nicolae şi stareţul Gheorghe, şezând amândoi pe două scaune.

Deci s-a sculat stareţul şi i-a zis:
– Fiule Pimen, vino aproape de mine!

Şi, apropiindu-se, i-a pus o cruce pe piept şi, dându-i o hârtie în mână, i-a zis:

– Până la 40 de zile vei veni la noi, împreună cu cei ce sunt scrişi şi aici în această hârtie. Desfăcând acea hârtie a citit-o şi, la urma tuturor, a văzut că era şi stareţul Calinic.

Cum l-a văzut şi a înţeles că are să moară, cuviosul Pimen a îngenuncheat înaintea Împărătesei şi a zis:
– Împărăteasa îngerilor şi a lumii, mă rog să mai rămână acesta acum, fiindcă are să facă ceva bun, iar în locul lui ia pe altul!

Şi aşa s-a scris altul, anume Nectarie schimonahul.

După aceasta s-a deşteptat şi, înţelegând că au să moară toţi acei ce erau scrişi în acea hârtie, cuviosul Pimen numaidecât şi-a luat pe ucenicul său Damaschin, a mers aproape de biserică şi a început să-şi sape mormântul. Apoi, în toate nopţile mergea de-şi făcea canonul lângă mormânt.

Când s-au împlinit 40 de zile, în seara de tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul, fiind slujba la canoane, l-au apucat nişte călduri şi, venind la chilie, a trimis pe părintele Damaschin să cheme pe părintele stareţ Calinic.

Venind stareţul, l-a găsit şezând pe un scaun şi i-a zis:
– Fiule Calinic, acum să nu te scârbeşti că eu am să mă duc la Ierusalim şi rugăciunile stareţului nostru Gheorghe vor fi cu tine. Eu, deşi mă voi despărţi cu trupul, cu duhul voi fi cu tine, iar rugăciunile stareţului Gheorghe te vor întări în

supărările ce te vor întâmpina. Te rog, iubite fiule, după ducerea mea de aici să pui trupul în mormântul cel săpat de mine şi mântuieşte-te în Domnul.

Cum vorbeau ei între dânşii, l-a văzut că a plecat capul pe scaunul ce şedea şi şi-a dat duhul. Era anul 1831, august 29. Deci, adunându-se părinţii, au făcut gătire de îngropare şi l-au pus în mormântul cel săpat de dânsul.

A doua zi, după adormirea cuviosului Pimen, Sfântul Calinic a scris aceste rânduri în condica Mănăstirii Cernica:

„1831, august 30. A răposat părintele Pimen, ieroschimonah, duhovnic, om cuvios, de vârstă ca la 55 de ani sau 60, de patruzeci de ani în obşte, cu neamul pământean, la statul trupului de mijloc, cam oacheş, barba înspicată, mai mult albă şi scurtă.

Sfârşitul i-a fost foarte minunat, că după ce şi-a săpat groapa singur cu 40 de zile înainte nefiind cu nimic bolnav, sâmbătă, august 29, a slujit Sfânta Liturghie. Duminică, 30 (august) a început slujba mânecării şi ieşind din biserică, a trimis ucenicul de m-a chemat şi venind la sfinţia sa, mi-a spus câte ceva de ale duhovniciei şi-mi zice că i-a sosit şi sfârşitul. Eu n-am crezut şi aşa stând de vorbă amândoi, stând în pat rezemat de păretele chiliei, mi-a zis acest cuvânt de pe urmă: «Să nu te mâhneşti!» şi şi-a plecat capul şi şi-a dat Duhul.

Dumnezeu să-l odihnească şi pe noi să ne ierte şi să ne miluiască”. (Calinic, arhim. Stareţ - Cernica)

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 345-346)

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica și vedenia despre biserica din insula Sfântului Gheorghe

Pe lângă înnoirea vieţii duhovniceşti în obştea sa, marele stareţ al Cernicăi s-a îngrijit şi de cele necesare vieţii pământeşti, după exemplul înaintaşilor săi. Astfel, a terminat de pictat biserica din insula Sfântului Nicolae, iar cu banii donaţi de arhiereul Ioanichie Stratonichias din Bucureşti a zidit o biserică mare, cu cetate, în insula Sfântului Gheorghe, pentru că nu mai încăpeau călugării într-o singură biserică.

Înainte de începerea bisericii, i s-au arătat noaptea în vis Sfântul ierarh Nicolae, Sfântul mare mucenic Gheorghe şi fericitul stareţ Gheorghe.

Deci, Sfântul Nicolae a zis cuviosului Calinic: „Scoală-te şi să zideşti în ostrovul cel mic o biserică în numele Sfântului mucenic Gheorghe...”.

Marele mucenic i-a adăugat, apoi, aceste cuvinte: „Noi îţi vom trimite tot ce-ţi va trebui”.

Iar stareţul Gheorghe i-a zis: „Să nu ai nici o îndoială în inima ta!”.

Această vedenie arătându-se deodată şi cuviosului Pimen duhovnicul, l-a încredinţat pe Sfântul Calinic să înceapă lucrul. În anul 1832 a început noua biserică. În anul 1838, construcția s-a dărâmat de la un puternic cutremur, iar după patru ani a fost zidită din nou, aşa cum se vede până astăzi. A mai zidit, din anul 1846, biserica Mănăstirii Pasărea şi alte câteva biserici parohiale.

Sfântul Calinic a fost, de asemenea, şi un bun iconom al Mănăstirii Cernica şi al celorlalte mănăstiri - Pasărea, Snagov, Căldăruşani, Ciorogârla şi Poiana Mărului - care erau sub administraţia sa. Când a intrat stareţ, Cernica avea doar „o teleguţă cu un bou ce se conducea de un călugăr pe uliţele Bucureştilor, şi oricine voia din popor arunca câte o pâine în acea teleguţă; apoi se întorcea la mănăstire şi împărţea acea pâine pe la călugări. Iar pentru îmbrăcămintea călugărilor, se trimitea de la domnie şi de la alţi buni creştini”.

Or, venerabilul stareţ în puţină vreme a refăcut iconomia mănăstirii, a făcut un mare metoc în satul Bueşti (Ilfov), a ridicat case şi adăposturi pentru oameni şi vite, a cultivat pământul cu tot felul de cereale, a plantat vii şi păduri, încât se mirau toţi de priceperea lui. Acolo creştea mănăstirea cirezi de vite şi turme de oi pentru hrana şi îmbrăcămintea călugărilor din lavră.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 416-417)

Pr. Eugeniu Rogoti - Cuviosul Gheorghe, râvnitor reorganizator al vieţii monahale

03 dec, 2020

Sfântul Gheorghe, cuviosul stareţ care a reorganizat viaţa monahală de la Mănăstirea Cernica în veacul al 18-lea, dar a condus şi mănăstirile Căldăruşani şi Curtea de Argeş, reprezintă pentru zona Bucureştilor ceea ce a fost cuviosul Paisie pentru nordul Moldovei sau Sfântul Nicodim de la Tismana pentru regiunea Olteniei în veacul al 15-lea.

Ucenic al Sfântului Paisie, cuviosul Gheorghe introduce modelul de vieţuire athonit în mănăstirile din Ţara Românească şi face posibilă strălucirea unui luceafăr cum a fost Sfântul Calinic.

Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica şi Căldăruşani s-a născut în Ardeal, dar a plecat de la o vârstă fragedă către viaţa călugărească din Muntele Athos. Acolo l-a cunoscut pe monahul Paisie Velicicovschi şi a intrat în obştea îndrumată de acesta, în rândul monahilor iubitori de liniştire şi de gustare permanentă a dulceţii învă-

ţăturii părinţilor filocalici. Îl urmează pe Paisie în Moldova, de unde pleacă în 1780 cu gândul de a se întoarce la Athos. La rugămintea unui prieten al său, monahul Macarie, dar şi la insistenţele mitropolitului Ţării Româneşti de atunci, Grigorie al II-lea, cuviosul Gheorghe rămâne până la sfârşitul vieţii în apropierea Bucureştilor.

Modelul de vieţuire isihastă deprins în Athos şi alături de obştea numeroasă a Sfântului Paisie de la Neamţ şi Secu a fost implementat de cuviosul Gheorghe la Mănăstirea Cernica, pe care o reface aproape din temelii, o măreşte şi-i dă importanţa pe care o are până în zilele noastre. De asemenea, stareţul Gheorghe se ocupă şi de reorganizarea vieţii monahale la mănăstirile Căldăruşani şi Curtea de Argeş.

Ieromonahul Macarie, de asemenea ucenic al Sfântului Paisie de la Neamţ, rânduit cu predicarea cuvântului lui Dumnezeu la parohiile din zona Bucureştilor, a început atunci să-i îndemne pe credincioşi să viziteze Mănăstirea Cernica şi să ajute lucrarea de acolo.

Au fost mulţi chiar şi cei care s-au hotărât atunci să se alăture obştii stareţului Gheorghe, fapt pentru care în câţiva ani de la redeschiderea aşezământului acolo se

nevoiau deja peste şaizeci de călugări, slujbele făcându-le singur stareţul Gheorghe, duminica şi la sărbători, iar în celelalte zile fraţii citind Laudele în biserica Sfântului Nicolae.

Ulterior, obştea a reuşit să zidească mai multe chilii pentru fraţii care erau din ce în ce mai mulţi, dar şi o casă de oaspeţi sau arhondaric pentru pelerinii care soseau la mănăstire.

După ce a reuşit să aşeze în bună rânduială Mănăstirea Cernica, noul mitropolit al Ţării Româneşti îl trimite să refacă şi Mănăstirea Căldăruşani, unde stareţul se mută cu o parte din obştea de la Cernica. Acolo zideşte o nouă biserică pentru nevoile sufleteşti ale obştii care creştea din ce în ce mai mult.

Până la sfârşitul vieţii, la 3 decembrie 1806, cuviosul Gheorghe a avut grijă atât de monahii din cele două mănăstiri, chiar dacă lăsase un stareţ la Cernica, dar şi de credincioşii care veneau să-i ceară îndrumare. Era recunoscut ca om al rugăciunii şi evlaviei. Oamenii veneau să-i ceară sfat duhovnicesc şi el nu pregeta să-i ajute în orice vreme.

Sfântul cuvios Gheorghe a scris cu multă vreme înainte un regulament pentru vieţuirea monahilor din cele două obşti pe care le conducea, astfel încât acesta să rămână valabil chiar şi după moartea sa. Acest veritabil testament succint cuprindea rânduiala vieţii călugăreşti, descrisă în şapte poveţe: ascultarea sau supunerea faţă de conducătorul obştii; mărturisirea păcatelor şi gândurilor de trei ori pe săptămână; ferirea de ispita mândriei că ar fi mai bun decât alţii („că de veţi simţi că vă supără şi în ce lucru diavolul cel ivit despre miazăzi şoptindu-vă prin crederea minţii că doar aţi fi voi mai buni la Dumnezeu decât alţii sau mai sfinţi şi cuvioşi, imediat, ca din săgeată, să alergaţi, rugând pe îndrumătorul ca să vă pomenească până ce veţi scăpa din robia cugetului mândriei”); împărtăşirea de douăsprezece ori pe an, adică în fiecare lună; atenţia cu care primesc persoane în obşte, ca să nu fie vătămaţi de oameni nepotriviţi; buna chivernisire a averii mănăstireşti şi ascultările date cu folos monahilor, ca să le poată împlini după cum le este felul lor de a fi; împlinirea poveţelor cuviosului Paisie de la Neamţ era un ultim îndemn, pe lângă recomandarea limitării obştii la 103 monahi, câţi avea atunci Cernica.

După moartea sa, stareţul Gheorghe a fost înmormântat lângă Biserica „Sfântul Lazăr” de la Cernica, a cărei zidire o rânduise împreună cu cimitirul monahal. După o vreme, acolo a fost înmormântat şi mitropolitul Nifon, iar osemintele stareţului mutate în osuar, alături de cele ale altor monahi. Din acest motiv doar craniul i-a putut fi descoperit, pentru că pe el scria al cui a fost.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a decis înscrierea în rândul Sfinţilor cuvioşi a stareţului Gheorghe în anul 2005, cinstitul său cap fiind păstrat într-o raclă preţioasă în Biserica „Schimbării la Faţă” de la Mănăstirea Cernica, acolo unde este şi racla cu moaştele Sfântului Calinic.

orthodoxwiki - Cuviosul Gheorghe de la Cernica

Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica (n. 1730 - d. 3 decembrie 1806) a fost un monah român originar din Transilvania (din Săliștea Sibiului) , stareț al mai multor mănăstiri din Moldova și, mai târziu, din Țara Românească (Cernica și Căldărușani). Biserica Ortodoxă îl prăznuiește la 3 decembrie.

Viața

Cuviosul Gheorghe s-a născut în anul 1730 la Săliștea Sibiului, din părinți evlavioși. La vârsta de 19 ani părăsește casa părintească și pleacă spre București, iar de acolo la Constantinopol. Râvnind să îmbrățișeze viața călugărească, ajunge la Muntele Athos, stabilindu-se la Mănăstirea Vatoped, unde este primit în preajma anului 1750.

Primește marea schimă în preajma anului anul 1752, petrecându-și timpul în rugăciune, posturi și nevoințe, în privegheri și îndelungate meditații, ajungând să fie cunoscut în Sfântul Munte pentru râvna și nevoințele sale.

Este hirotonit pe rând ierodiacon și ieromonah. La Muntele Athos cunoaște atât viața de sine (idioritmică), cât și viața de obște.

Când cunoscutul duhovnic, stareţul Paisie de la Neamţ vine la Muntele Athos, cuviosul Gheorghe i se alătură, împreună cu un grup de monahi români şi slavi, stabilindu-se la schitul Sfântul Ilie, sub ascultarea cuviosului Paisie, unde rămân vreme de zece ani.

Împreună cu stareţul Paisie şi cu alţi 64 de ucenici ai acestuia, cuviosul Gheorghe pleacă în Moldova, stabilindu-se mai întâi la Mănăstirea Dragomirna (1763-1775), apoi la Mănăstirea Secu şi în sfârşit la Mănăstirea Neamţ (1775). Tulburat de desele mutări, vrea să se întoarcă la Sfântul Munte, însă, trecând, în drumul său, prin Bucureşti, se întâlneşte cu un prieten al său, ieromonahul Macarie, care ţine să-l prezinte mitropolitului Ţării Româneşti, Grigorie al II-lea. Acesta, dorindu-şi să reîntemeieze viaţa monahală de obşte în eparhia sa, după modelul atonit, îi cere stăruitor cuviosului Gheorghe să rămână în Ţara Românească, pentru a ajuta la reorganizarea vieţii mănăstireşti.

Ascultând de sfaturile ieromonahului Macarie, prietenul său, cuviosul Gheorghe primeşte, pe 1 septembrie 1781, însărcinarea pe care dorea să i-o dea mitropolitul, însă îşi alege ca loc schitul Cernica, care pe atunci era părăsit de vreo 30 de ani şi se afla în paragină. Ajutat de doi ucenici, Atanasie şi Gherasim, cuviosul Gheorghe curăţă schitul de bălării şi sălbăticiuni, iar în curând obştea s-a mărit cu mai mulţi monahi doritori de nevoinţă şi doritori să se pună sub ascultarea unui adevărat părinte duhovnicesc, cum era cuviosul.

În anul 1785 Cernica este oficial redeschisă ca mănăstire, în jurul cuviosului Gheorghe adunându-se până atunci peste cincizeci de ucenici, credincioşii începând şi ei să vină în număr tot mai mare la slujbele mănăstireşti de acolo, căutând povaţa stareţului Gheorghe. Pentru că pe atunci clădirile existente nu erau de ajuns pentru a-i adăposti pe toţi monahii şi pelerinii, cuviosul hotărăşte zidirea unui nou rând de chilii pentru monahi şi a unui arhondaric (casă de oaspeţi).

O vreme, cuviosul a rămas singurul preot al mănăstirii, astfel că Sfânta Liturghie se slujea doar duminica şi la sărbători, în restul zilelor săvârşindu-se doar cele şapte Laude. Când obştea monahală a crescut, trecând de o sută de călugări, au mai fost hirotoniţi trei preoţi şi trei diaconi şi a început să se slujească Sfânta Liturghie zilnic, după rânduiala de la Sfântul Munte.

Auzind de vrednicia stareţului, domnitorul Nicolae Mavrogheni (1789-1791) l-a cercetat el însuşi pe cuviosul stareţ, înzestrând mănăstirea cu daruri şi arătându-i o deosebită preţuire, la fel procedând şi urmaşii săi pe tron.

I s-a încredințat în anul 1788 și cârmuirea mănăstirii de la Curtea de Argeș, apoi, din 1794, și cea a mănăstirii Căldărușani, pe care le-a repus în rânduială. În apropiere de Căldărușani, la Cocioc, cuviosul a zidit o biserică și niște chilii și a pus să se planteze pomi, lăsând locul ca pe un loc de retragere și liniște pentru monahii mai nevoitori. S-a îngrijit de Mănăstirile Cernica și Căldărușani până la moartea sa în anul 1806.

Înainte de trecerea sa la Domnul, i-a chemat la sine pe toți ucenicii săi la biserică pentru o ultimă rugăciune împreună, luându-și rămas bun de la ei, dându-le și ultimele sale povețe. A lăsat ucenicilor săi un testament prin care le rezuma în șapte trepte nevoințele monahale, îndemnându-i să fie ascultători, să se spovedească des, să-și mărturisească gândurile îndrumătorului lor duhovnicesc, să se împărtășească cu Sfintele Taine de douăsprezece ori pe an, să se ferească de cei care „sminteau" obștea, să administreze cu înțelepciune bunurile mănăstirii, ca starețul să dea fiecăruia ascultări după puterea și temperamentul lui, iar mănăstirea să nu treacă de numărul de 103 monahi pe care îl avea atunci.

Cuviosul stareț a trecut la Domnul în ziua de 3 decembrie 1806. Sfintele sale moaște se află până astăzi la mănăstirea Cernica.

Proslăvirea

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât trecerea cuviosului Gheorghe de la Cernica în rândul sfinților în ședința sa din 20-21 octombrie 2005, stabilind ca dată de prăznuire ziua trecerii sale la Domnul, 3 decembrie.

Imnografie

Tropar, glasul al 4-lea: Următor al cuvioșilor părinți și împlinitor al virtuților sihăstrești, rugător neîncetat și înnoitor al monahismului românesc te-ai arătat, de Dumnezeu purtătorule. Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Condac, glasul 1: Povățuitor prea înțelept al călugărilor și neobosit lucrător al virtuților, purtătorule de Dumnezeu părintele nostru Gheorghe, căci, înarmându-ți trupul cu nepătimirea ai luminat inimile celor credincioși. Pentru aceasta te-ai făcut sălaș cinstit al Duhului Sfânt și în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale. Roagă-L pe milostivul Dumnezeu împreună cu ierarhul Calinic să ne dăruiască pace și mare milă.

Sfântul Gheorghe de la Cernica

Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica s-a născut în anul 1730, într-o familie din Săliştea Sibiului. La vârsta de 19 ani ajunge în Ţara Românească şi intră în slujba mitropolitului grec Roşca, arhiereu aflat în Bucureşti. În anul 1750 ajunge împreună cu acest arhiereu la Athos. Este convins de Mitropolitul Ţării Româneşti, Grigorie al II-lea, să primească a revigora viaţa în schitul Cernica, aflat în totală părăsire de vreo trei decenii, astfel că orânduieşte aici o mănăstire cu aleasă viaţă de obşte după tipicul Muntelui Athos şi al obştilor paisiene din Moldova. A refăcut vatra monahală în doar cinci ani, adunând în jurul lui 103 ucenici. A trecut la cele veşnice la 3 decembrie 1806 şi a fost înmormântat la Mănăstirea Cernica. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în şedinţa din 20 - 21 octombrie 2005, a aprobat propunerile Sinodului mitropolitan al Mitropoliei Munteniei şi Dobrogei privind canonizarea cuviosului stareţ Gheorghe, arhimandritul de la Cernica şi Căldăruşani (având ziua de sărbătorire 3 decembrie).

***

Cursul vieţii pământeşti a Sfântului cuvios Gheorghe de la Cernica

Sfântul cuvios Gheorghe a venit pe lume în anul 1730, într-o familie de bine-credincioşi ardeleni din Săliştea Sibiului. Aprins din tinereţe de duhul vieţuirii călugăreşti şi neputându-şi împlini această vocaţie în Transilvania, din cauza

persecuţiilor împotriva ortodoxiei şi, mai ales, împotriva aşezămintelor monahale, el a trecut, la vârsta de 19 ani, în Ţara Românească unde, după cum mărturisea, pe la 1807-1810, biograful său cel dintâi, Protasie ieromonahul, a intrat în slujba unui arhiereu aflat în Bucureşti, mitropolitul grec Roşca.

Curând, mai apoi, în 1750, a plecat împreună cu părintele său sufletesc la Constantinopol şi apoi la Muntele Athos, vieţuind în Mănăstirea Vatoped, unde a fost făcut de acesta rasofor şi diacon, iar după moartea mitropolitului a devenit ucenic al stareţului Paisie Velicicovschi, la schitul athonit Sfântul Ilie. Aici a primit sfântul chip îngeresc, devenind călugăr în mantie, în 1752, prin mâna cuviosului Paisie însuşi, iar apoi, în 1754, a fost hirotonit preot.

În vremea petrecerii sale la Muntele Athos a deprins, cu râvnă şi mult folos sufletesc, bucuriile vieţii de obşte întru Hristos, într-armându-se necontenit pe cărările anevoioase ale urcuşului duhovnicesc.

În anul 1763 l-a însoţit pe marele stareţ, dimpreună cu ceilalţi 64 de ucenici, în Moldova, la Mănăstirea Dragomirna, unde s-a nevoit doisprezece ani ca ieromonah, duhovnic şi econom al obştii care a ajuns să numere 350 de vieţuitori.

Siliţi, însă, de ocupaţia austriacă instaurată, în 1775, asupra Bucovinei, 200 de călugări de la Dragomirna, între care şi cuviosul Gheorghe, s-au mutat, împreună cu nastavnicul lor, Paisie, în părţile nemţene, la Mănăstirea Secu. Patru ani mai târziu, în 1779, primind stareţul Paisie sub ascultare şi Mănăstirea Neamţ dimpreună cu Mănăstirea Secu, Gheorghe l-a urmat şi în marea lavră nemţeană, unde a mai petrecut încă vreo doi ani de zile în obştea care număra acum vreo 700 de fraţi.

În anul 1781, dorind a-şi împrospăta amintirile uceniciei sale din Sfântul Munte şi luându-şi, intru aceasta, binecuvântare de la părintele său sufletesc, a pornit pe drumul către Athos. Ajungând în Bucureşti, a fost însă oprit în Ţara Românească de către mitropolitul Grigorie al II-lea (1760-1787) şi de către un vechi prieten, ieromonahul Macarie de la mitropolie, şi dânsul ucenic al stareţului Paisie, care, prin multe insistenţe, l-au determinat să primească a revigora viaţa în schitul Cernica, aflat în totală părăsire de peste trei decenii. Lucrarea ce i s-a încredinţat era de a orândui şi în această parte a pământului românesc o mănăstire cu aleasă viaţă de obşte, după tipicul Muntelui Athos şi al obştilor paisiene din Moldova.

Păstorind cu jertfelnicie şi mult har, a refăcut vatra cernicană, adunând, în jurul său, în doar cinci ani, o obşte de 103 ucenici.

În 1785, căzând într-o boală grea, din care nu a crezut că va mai scăpa cu zile, a întocmit o diată (testament), ca un adevărat aşezământ al obştii sale, ce a rămas, peste vreme, un document de excepţională însemnătate duhovnicească. Însănătoşindu-se mai apoi, a mai trăit, în aceeaşi spornică lucrare, încă 22 de ani.

Roadele cârmuirii sale din chinovia Cernicăi au făcut ca, în 1793, mitropolitul Filaret al II-lea să-i dea în seamă şi Mănăstirea Căldăruşani, conducându-le efectiv pe amândouă din aprilie 1794 şi până la moartea sa în decembrie 1806, locuind, pe rând, în fiecare dintre ele şi aşezând părinţi egumeni care să le poarte de grijă, mai ales când el însuşi era plecat în cealaltă parte. În ambele mănăstiri a orânduit nestrămutat viaţa de chinovie după tradiţia athonito-paisiană, şi după aşezământul diatei sale, cu pravila celor şapte laude zilnice, spovedania deasă, ascultare, rugăciune continuă, asceză şi masa de obşte.

Sfârşitul vieţii i-a sosit la 3 decembrie 1806, fiind mult plâns de cele două numeroase obşti de ucenici ai săi. A fost înmormântat la Mănăstirea Cernica, în faţa bisericii Sfântului Lazăr, zidită de el în 1804, mormântul său fiind pe locul din cimitir ocupat, mai târziu, în 1875, de cavoul mitropolitului Nifon.

Sfântul cuvios Gheorghe este apreciat, pentru viaţa sa aleasă, pentru tactul şi roadele cârmuirii celor două mari obşti călugăreşti muntene, ca unul dintre cei mai de seamă cuvioşi români, înnoitor de renume al monahismului românesc, în pragul epocii moderne, în duhul neo-isihast athonito-paisian.

În sesiunea sa din 20-21 octombrie 2005, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea cuviosului stareţ Gheorghe. Proclamarea canonizării s-a săvârşit la Sfânta Mănăstire Cernica în ziua prăznuirii sale, la 3 decembrie 2005, de către un impresionant sobor arhieresc avându-l în frunte pe Prea Fericitul Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

Părintele Florin Şerbănescu - Consilier pe probleme de patrimoniu al Patriarhiei Române

Prăznuirea Sfântului cuvios Gheorghe de la Cernica

Biserica Mănăstirii Cernica s-a dovedit a fi neîncăpătoare, duminică 3 decembrie, în ziua prăznuirii cuviosului Părinte Gheorghe. Numeroşi credincioşi au venit să se închine la raclele cu Sfintele moaşte ale celor doi Sfinţi ai Cernicăi: Sfântul ierarh Calinic şi Sfântul cuvios Gheorghe. Sfânta Liturghie de duminică, la un an de la proclamarea canonizării cuviosului stareţ Gheorghe, a fost săvârşită de însuşi PF Părinte Patriarh Teoctist, însoţit în slujire de IPS Iosif, Mitropolit al Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale şi Meridionale, de P.S. Varsănufie Prahoveanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor, de P. Cuv. Macarie, stareţul mănăstirii Cernica şi de soborul de preoţi al mănăstirii.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane, în şedinţă din 20 - 21 octombrie 2005, a aprobat propunerile Sinodului mitropolitan al Mitropoliei Munteniei şi Dobrogei privind canonizarea

- ✓ *mitropolitului Grigorie Dascălu al Ţării Româneşti (având ziua de sărbătorire 22 iunie) şi*
- ✓ *a cuviosului stareţ Gheorghe, arhimandritul de la Cernica şi Căldăruşani (având ziua de sărbătorire 3 decembrie).*

Vieţuitor între anii 1730 - 1806, cuviosul Părinte Gheorghe - ardelean din Sălişte a Sibiului - şi-a închinat viaţa încă din tinereţe slujirii lui Dumnezeu şi oamenilor, intrând în monahism la Sfântul Munte Athos, la anul 1752, ca ucenic al renumitului părinte cărturar Paisie Velicicovschi, stareţ pe atunci al Mănăstirii Vatoped.

În anul 1763 îl însoţeşte pe marele stareţ în Moldova, la Mănăstirea Dragomirna, iar din anul 1775 - din pricina ocupaţiei austriece instaurată asupra Bucovinei - se mută împreună cu părintele său duhovnicesc şi cu alţi monahi la Mănăstirea Secu.

După o altă perioadă de 4 ani petrecută la Sfântul Munte, ieromonahul Gheorghe revine în Moldova, la Secu şi la Neamţ (aici fiind stareţ Paisie Velicicovschi), apoi trece în Ţara Românească, cu gândul de a se întoarce la Athos. Este convins de Mitropolitul Ţării Româneşti, Grigorie al II-lea, să primească a revigora viaţa în schitul Cernica, aflat în totală părăsire de vreo trei decenii, astfel că orânduieşte aici o mănăstire cu aleasă viaţă de obşte după tipicul Muntelui Athos şi al obştilor paisiene din Moldova.

Roadele cârmuirii sale la Cernica au făcut ca, în 1793, Mitropolitul Filaret al II-lea să-i dea în seamă şi mănăstirea Căldăruşani, conducându-le efectiv pe amândouă din aprilie 1794 şi până la moartea sa, în decembrie 1806, locuind, pe rând, în fiecare dintre ele şi aşezând egumeni (stareţi) care să le poarte de grijă, mai ales când el era plecat dintr-o mănăstire într-alta. În ambele mănăstiri a rânduit viaţa monahală după tradiţia athonito-paisiană.

Sfârşitul vieţii i-a sosit la 3 decembrie 1806, fiind înmormântat la Mănăstirea Cernica. Stareţul Gheorghe este apreciat pentru viaţa sa aleasă, pentru tactul şi roadele cârmuirii celor două mari obşti călugăreşti din Ţara Românească, ca unul dintre cei mai de seamă cuvioşi români, înnoitor de renume al monahismului românesc, în pragul epocii moderne, în duhul neo-isihast athonito-paisian.

În acest an s-au împlinit două secole de la mutarea sa la cele veşnice. Stareţul Gheorghe de la Cernica şi Căldăruşani este chemat să se adauge cetei binecuvântate a Sfinţilor ortodoxiei româneşti.

Cinstitele moaşte ale cuviosului stareţ Gheorghge s-au păstrat la mănăstirea Cernica şi acum sunt aşezate în biserica mănăstirii pentru a fi venerate de credincioşi.

Duminică, 3 decembrie 2006, la praznicul Sfântului cuvios Gheorghe de la Cernica, PF Părinte Patriarh Teoctist s-a adresat credincioşilor şi monahilor vieţuitori în această sfântă mănăstire: "Iubiţi credincioşi, să dăm slavă lui Dumnezeu, Sfinţilor ocrotitori ai acestei mănăstiri - Sfântul ierarh Calinic şi Sfântul cuvios Părinte Gheorghe, stareţul ei - că ne-a ajutat astăzi să venim aici la pomenirea cuv. Părinte Gheorghe ale cărui sfinte moaşte se cinstesc în această sfântă biserică, în racla pe care am sfinţit-o astăzi.

Este o zi închinată lor, sfinţilor, dar şi nouă celor credincioşi şi slujitorilor din această sfântă mănăstire, după cum reiese şi din Parabola pe care aţi ascultat-o la citirea pericopei evanghelice de astăzi, Pilda talanţilor: A primit fiecare dintre cei îndreptăţiţi, unul 5, altul 2, altul a primit un singur talant. Cel care a prezentat stăpânului rezultatul singurului talant a spus: "Doamne, am ascuns talantul tău în pământ, pentru că m-am temut şi ţi l-am adus înapoi". Ceilalţi i-au adus înmulţiţi, beneficiind din talanţii pe care i-au primit. Şi noi putem desprinde din această pildă următorul înţeles: Viaţa pe care o avem este un talant primit de la Dumnezeu, este darul lui Dumnezeu. Cum folosim noi darul vieţii, sensul vieţii noastre - acela de a fi fii ai Împărăţiei lui Dumnezeu?

Aici în Mănăstirea Cernica avem numeroase exemple din monahi care au primit talanţi mulţi sau puţini. În această mănăstire au fost în decursul istoriei numeroase pilde de viaţă: martiri, sfinţi şi cuvioşi părinţi pe ale căror urme îndrăznim noi să mergem, şi ale căror zile lor de pomenire le cinstim noi.

Astăzi, în duminica aceasta, în chip fericit, este şi ziua de pomenire a cuviosului stareţ Gheorghe al Mănăstirii Cernica şi Căldăruşani, din sec. al XVIII-lea care a trăit înaintea Sfântului Calinic. Este o mănăstire iubită de Dumnezeu prin aceşti doi sfinţi, dar pe lângă aceştia sunt mulţi sfinţi, aici, la Cernica, necunoscuţi de noi, cuvioşi părinţi, smeriţi monahi care şi-au închinat viaţa în cetatea aceasta sau dincolo în ostrov, la Biserica "Sfântul Nicolae".

Ei ne arată că sensul vieţii pe pământ este slujirea lui Dumnezeu, este credinţa noastră care este sădită în firea noastră de la început, de la predica Sfântului apostol Andrei. Suntem singurul popor din această parte a lumii, a Europei, care suntem creştini în istorie, adică în istoria care a început cu Domnul nostru Iisus Hristos. Şi este de aceea o mare bucurie pentru noi ca să constatăm că sfinţii care au bineplăcut lui Dumnezeu, cum a fost cuviosul Părinte Gheorghe - de felul său din Ardeal din Săliştea Sibiului, de unde au fost bărbaţi vrednici în istoria noastră, în cultura noastră, în toate aspectele vieţii sociale. Dar au ieşit, spre bucuria noastră, şi slujitori ai bisericii şi mulţi alţii, înainte şi după Mihai Viteazu.

Stareţul Gheorghe a stat 24 de ani la Mănăstirea Neamţ şi a învăţat de la stareţul Paisie al acelei mănăstiri multe din felurile de trăire bisericească, sufletească privind rugăciunea, privind ascultarea, privind viaţa de obşte, toate însă legate de rugăciunea minţii, de rugăciunea inimii, rugăciunea lui Iisus, care îi unea pe toţi: "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul".

Aşa au ajuns cunoscuţi în istorie ca făcători de minuni ca acest părinte Gheorghe, care la rugămintea Mitropolitului Ţării Româneşti, Grigorie al II-lea, a venit aici ca să odrăslească mănăstirea aceasta foarte veche care decăzuse complet. Şi astfel el s-a aşezat la Biserica Sfântului Nicolae, acolo unde erau ruinele fostei mănăstiri de altădată şi unde s-a rugat cu căldura lui Dumnezeu şi l-au înconjurat câţiva ucenici venind în timp mai mulţi. Au ridicat apoi o mănăstire frumoasă, aici în ostrovul acesta. Ei ne pot fi pildă de cum putem să ne întocmim viaţa aşa ca să înmulţim talantul primit de la Dumnezeu: unul are darul învăţăturii, altul darul cântării, alţii au darul deprinderii ştiinţelor şi pot ajunge membrii în Academii. Dar toate acestea sunt raze strălucitoare ale sufletului omului care este din Dumnezeu şi prin care Dumnezeu revarsă Harul Său şi-l ridică la înălţimea sfinţilor, ca pe Sfântul cuvios Gheorghe. Ni i-a dăruit Dumnezeu aceştia fiind pentru noi, pentru Biserică, un dar în profunzimea sufletului, a simţirilor noastre.

Toată nădejdea, iubiţi părinţi şi fraţi ai mănăstirii, s-o aveţi la Sfântul ierarh Nicolae, la Sfântul ierarh Calinic, la Sfântul cuvios stareţ Gheorghe, ocrotitorii şi ctitorii acestei sfinte mănăstiri. Să urmaţi rânduielile testamentelor lăsate mănăstirii acesteia de Sfântul cuvios Gheorghe şi Sfântul ierarh Calinic. Într-un glas, amândoi, ei vă cheamă neîncetat. Când auziţi clopotul bisericii, să ştiţi că acela este glasul Sfântului cuvios Gheorghe şi al Sfântului ierarh Calinic care vă cheamă la rugăciune, la bunătate, la iubire, la ascultare - ascultarea pe care a făcut-o Mântuitorul Iisus Hristos.

Să vedeţi, iubiţi părinţi şi fraţi ai mănăstirii, un loc de fericire în mănăstire. Sărbătoarea de astăzi ne aminteşte de multe feluri de a trăi viaţa prin Pilda talanţilor. Noi n-avem dreptul să ascundem ceea ce Dumnezeu ne-a dat!"

Sursa: crestinortodox.ro

Diac. Ioniţă Apostolache - Stareţul Gheorghe de la Cernica, un cunoscut isihast român

Adăpat din izvorul de duhovnicie al dumnezeiescului Munte Athos, Sfântul Gheorghe de la Cernica s-a deprins atât cu modul de viaţă idioritmic, cât şi cu cel de obşte, impunându-şi o aspră trăire monahală „prin înfrânare şi posturi, prin privegheri de toată noaptea şi meditaţii îndelungate“. Pe el, Dumnezeu l-a rânduit înainte-mergător Sfântului Calinic în stăreţia Mănăstirii Cernica.

Atât experienţa sa atonită, cât şi anii de ucenicie petrecuţi alături de Sfântul Paisie Velicicovschi în chinoviile Dragomirna (1763-1775), Secu şi Neamţ au făcut dintr-însul păstor destoinic şi învăţător desăvârşit al cetelor de monahi din lavrele Cernica şi Căldăruşani pe care i-a condus până la moarte sub acelaşi toiag.

Mitropolitul Efrem Enăchescu îl aşază în rândul ucenicilor munteni ai Sfântului Paisie de la Neamţ, alături de „Rafael de la Hurezi, Grigorie din Bucureşti, care apoi se aşază la Căldăruşani; Chiriac Râmniceanul care se aşază la Călui… în fine, Iezerul, Poiana Mărului, Vărzăreşti, Ghighiu, Dulhăuţi, Ciolanul, Cheia etc. suferiră binefăcătoarea înrâurire paisiană“, în felul acesta, „Paisie reuşi în mod minunat să regenereze viaţa monahală din Ţările Româneşti prin cei o mie de monahi care trăiau în mănăstirile Neamţul şi Secul sub conducerea şi sub îndrumarea sa după rânduiala Sfântului Munte, ce încă se păstrează în unele mănăstiri româneşti.

După Sfântul Nicodim de la Tismana, fericitul Paisie este deci cu drept cuvânt socotit ca al doilea Părinte al monahismului român, şi curentul paisian, ca pe deplin triumfător atât în organizarea ierarhiei noastre, cât şi în literatura bisericească a românilor“ (Privire generală asupra monahismului creştin, Ediţia a II-a, Ed. Mitropolia Olteniei, Craiova, 2007, p. 143).

Părintele cernicanilor

Din prisosul experienţei sale hristocentrice, Sfântul Gheorghe a născut fii duhovniceşti, „dornici să slujească lui Dumnezeu şi neamului din care făceau parte“. Toţi aceştia, „călăuzindu-se după regulile practice ale vieţii monahale «roagă-te şi munceşte»... prin hărnicia şi dragostea lor faţă de tot ceea ce este sfânt şi folositor, au reuşit să transforme pustietatea şi ruina în care ajunsese aşezarea monahală de la Cernica într-o grădină înfloritoare, atrăgând asupra ei din ce în ce mai mult luarea-aminte şi evlavia bine-credincioşilor creştini din împrejurimi şi îndeosebi din Bucureşti.
Viaţa trăită în curăţie, în ascultare, în sărăcie, în rugăciune şi în smerenie, după modelul celei isihaste de la Muntele Athos, era preocuparea sfântă şi neîntreruptă a ostenitorilor conduşi de cuviosul Gheorghe“ (după cum spunea într-unul din articolele sale arhimandritul Chesarie Georgescu).

Diata sa a rămas peste veacuri canon de aleasă vieţuire monahicească pentru călugării de la Cernica şi Căldăruşani. Poveţele cuprinse într-însa îmbracă o formă cât se poate de realistă, bine cântărită şi adaptată la concretul ascezei celor ce vieţuiesc în obşte. Prin aceste îndemnuri, Sfântul Gheorghe doreşte să realizeze, nu numai pentru sine, cât mai ales pentru cei care i-au urmat în scaunul stăreţiei de la Cernica, „un echilibru între stăruinţa de înfăptuire a frăţietăţii între toţi membrii obştii şi stăruinţa de reală desăvârşire“ (cf. pr. D. Stăniloae, Filocalia VIII, p. 549).

Din testamentul Sfântului Gheorghe de la Cernica

Cu această imagine în minte, vom încerca să punctăm câteva aspecte din testamentul Sfântului Gheorghe, o adevărată „teologie spirituală care pune Sfânta Treime la baza unităţii întreite a sufletului şi a comuniunii, care face din Sfânta Treime izvorul puterii de reunificare a sufletului întreit şi a comuniunii celei strânse între persoanele care nu se confundă şi nu se stânjenesc în dezvoltarea lor. Armonia treimică e văzută cu baza strădaniilor pentru refacerea armoniei sufleteşti şi sociale“ (Ibidem, p. 569, nota 1016).

În acest context, sfântul vede urcuşul duhovnicesc al nevoitorului aşezat pe mai multe trepte duhovniceşti, distincte ca importanţă şi anvergură mistică. Întru toate însă distingem evidenţa mistică a lepădării de patimi (despătimirea) în perspectiva dobândirii unei comuniuni depline cu Hristos în Împărăţia Sa cea Cerească. În felul acesta, ţinând cont de faptul că întreaga viaţă a monahului trebuie să se desfăşoare sub pecetea ascultării, poveţele stareţului sunt presărate cu mângâierea cea tainică a comuniunii hristice, „căci este scris că cu blagoslovenie veţi gusta din pâinea vieţii cea plină de har".

Ucenicii sunt îndemnaţi astfel ca „prin chibzuinţă nesmintită" să caute în partea dreaptă a sânului său duhovnicesc, *„ceea ce înseamnă scăparea minţii din robia cugetelor, că poate veţi afla şi o răclişoară scumpă, închipuind curăţia inimii cea nefurată de gând. Şi deschizându-o pe ea, arăta-se-va şi alta, de lut, zugrăvită, adică biruinţa asupra deznădejdii, cu multe feluri de trude prin acest trup de pământ. Sfărâmându-o şi pe aceea, va da dintr-însa trei pietricele de mult preţ care se tâlcuiesc câştigul celor trei părţi ale pocăitului suflet, prin care şi pe Sfânta Treime o proslăvesc, slujindu-i eu de la naşterea mea".*

O iubire alimentată trinitar

Elementul misticii trinitare pătrunde ca un fir aurit întreaga gândire şi trăire a Sfântului Gheorghe. El vede întreaga noastră existenţă ca pe o piatră triunghiulară, sprijinită mistic pe Dumnezeu cel în Treime lăudat: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. În acest sens, el mărturiseşte: *„Şi, iată, întru numele Tatălui, pildă m-am făcut între voi prin rodul dragostei, iubindu-vă pe toţi deopotrivă. Întru numele Fiului m-am supus de bună voie sub picioarele tuturor, ca să pot vâna prin răbdare sufletele voastre; întru numele Duhului Sfânt n-am lăsat simţurile a zbura peste hotarele firii, întrucât şi de voi mi s-a făcut milă, încălzindu-vă lângă bucuria inimii şi îndreptându-vă spre limanul mântuirii".*

În altă parte, prea cuviosul Părinte arată bogăţia de daruri care izvorăşte din jertfa nevoinţelor călugăreşti: *„Iar întru nevoinţele frăţimii voastre se va proslăvi iubitorul de oameni Dumnezeu şi veţi moşteni pacea care întoarce iarăşi la podoaba cea după fire pe cei ce se află cu mintea întreagă. Prin ele vă faceţi şi multora oglindă spre îndreptare şi vă veţi bucura întru lumina celor vii".*

Deasupra tuturor încercărilor, el aşază „dragostea cea hotărâtă din lege". *„Deci această treaptă a scării" - spune el - „să o socotiţi a fi porunca cea mai cuprinzătoare. Căci întru ea se reazemă toată începătura mântuirii monahilor: cinstiţi supunerea unul către altul întocmai ca suflarea. Însă nu dintr-un interes*

neblagoslovit de Dumnezeu, ci numai spre folosul aproapelui, ca să împliniţi dragostea cea hotărâtă de lege“.

„Curăţia inimii“ - o zestre de nepreţuit pentru obştea cernicană

Prin urmare, putem spune că întreaga moştenire lăsată de Sfântul stareţ Gheorghe fiilor duhovniceşti din Cernica şi Căldăruşani reprezintă închegarea unei tradiţii, profund mistică şi întru totul hristocentrică, alimentată din ethosul paisian şi atonit. Exemplul propriu constituie cheia acestei moşteniri, el fiind de părere că chipul omului desăvârşit este unul după icoana Preasfintei Treimi.

Părintele profesor Dumitru Stăniloae surprinde foarte frumos caracterul personal şi intim al învăţăturilor Sfântului Gheorghe de la Cernica, fiind de părere că după trecerea la cele veşnice „le lasă călugărilor din obştea sa moştenire pilda sa întipărită în cea mai intimă parte a fiinţei sale, pe care ei nu o pot descoperi decât prin propria lor înţelepciune. Această moştenire este curăţia inimii. Dar ea are la bază biruinţa asupra deznădăjduirii, dobândită cu multe trude ale trupului. După el, toate nevoinţele duc la câştigarea nădejdii şi din fermitatea nădejdii creşte curăţia inimii, care-şi pune toată nădejdea, ridicată din deznădejdea tuturor nădejdilor dezamăgite în cele vremelnice, în Dumnezeu, piatra ultimă şi de nesfărâmat a vieţii noastre. Iar mai adânc decât aceasta se află cele trei pietricele de mult preţ, sau cele trei puteri ale sufletului, curăţite cu puterea dragostei venită din Sfânta Treime: cugetarea, pofta şi mânia. Ele s-au curăţit slujind numai Sfintei Treimi. Propriu-zis, piatra de la temelia fiinţei noastre, umplută de nădejde şi de curăţie, are trei laturi: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Din puterea Tatălui, stareţul Gheorghe a putut iubi pe toţi din obşte în mod egal, cum şi Tatăl îi iubeşte pe toţi, fiind tuturor Tată; din puterea Fiului a răbdat toate de la toţi, ca pe toţi să-i câştige; din puterea Sfântului Duh a rămas apropiat de toţi, în comuniune cu ei, ca să-i conducă pe toţi împreună spre mântuire“ (Filocalia VIII, nota 1016).

Diac. Ioniţă Apostolache, 25 August 2013

Mănăstirea Cernica - suflarea duhului peste ape

Mănăstirea Cernica, situată la 14 km de Bucureşti, pe DN 3, şi ctitorită la începutul secolului 17, continuă să uimească prin istoria ei minunată şi prin marea ei forţă duhovnicească. Aici a trăit Sfântul Calinic, care avea, între alte daruri, şi pe acela de a citi gândurile celor din preajma sa. Această veche vatră de spiritualitate şi cultura românească este o mândrie naţională şi un loc predilect de pelerinaj spiritual. Pictorul Ion Ţuculescu, scriitorul Gala Galaction, marele teolog Dumitru Stăniloae şi multe alte figuri ilustre, istorice sau duhovniceşti, odihnesc în cimitirul mănăstirii.

Sfintele moaşte tămăduitoare

Mănăstirea de călugări, ctitorie a vornicului Cernica Izvoranul, zis Ştirbei, e atestată documentar la 1608, prin hrisovul domnesc al lui Radu Vodă Şerban. În acel an, vornicul a refăcut un vechi schit, căruia i-a dat numele său şi l-a înzestrat cu pământuri, păduri şi sate, spre veşnică pomenire a neamului său.

Mănăstirea este zidită în mijlocul unui lac înconjurat de păduri, prezentând în orice anotimp aceeaşi fascinaţie, atât pentru ochi, cât şi pentru inimă. După ce a fost părăsită vremelnic din pricina unei epidemii, mănăstirea a fost restaurată în 1842 de către Sfântul Calinic (1787-1868), care a fost stareţ al mănăstirii timp de 31 de ani. Moaştele acestuia, făcătoare de minuni, odihnesc într-o raclă din biserica mare

a mănăstirii. Multe sunt minunile vrednice de pomenire ale Sfântului Calinic, de la vindecări miraculoase la întoarcerea bărbaţilor acasă, la măritişul fetelor sau la dezbărarea de vicii cumplite. La Cernica, nu există zi în care credincioşi din toată ţara să nu vină să se roage dinaintea Sfintelor moaşte pentru alinarea necazurilor şi iertarea păcatelor.

De la Gheorghe la Calinic

În anul 1781 vine ca stareţ al mănăstirii părintele arhimandrit Gheorghe, unul dintre ucenicii Sfântului Paisie de la Neamţ. Acesta reface obştea de monahi (care se risipise din pricina războaielor şi a ciumei) şi ridică din ruină biserica. Viaţa monahală de la Cernica primeşte astfel un nou avânt. În locul vechii biserici e construită, la 1815, Biserica Sfântul Nicolae din Ostrov, a cărei pictură interioară a fost realizată de zugravul Fotache, unul dintre ultimii meşteri ai picturii medievale.

Lăcaşul l-a avut ca stareţ, între 1818 şi 1850, pe cel mai luminos şi reprezentativ om al timpului: Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, ctitor de mănăstiri şi biserici, de spitale, şcoli şi case pentru orfani. În vremea sa au fost ridicate zidurile împrejmuitoare şi Biserica Sfântului Gheorghe, clădirea stăreţiei şi aproape toate casele de pe insula care poartă numele aceluiaşi Sfânt mare mucenic. Iubitor de cultură, Calinic a pus bazele unei valoroase biblioteci şi a deschis aici o şcoală de pictură bisericească. O instituţie de o reală importanţă a fost Seminarul Monahal, care a funcţionat aici şi a dat oameni de seamă ai Bisericii, printre care şi Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist.

Corpul de chilii în care vieţuiesc astăzi călugării este ocrotit de ziduri ca de cetate, cu o arhitectură tipică zonelor de câmpie, adică nu prea înaltă, spre a se putea repara uşor.

Pe lacul Cernica au tăcut broaştele

Ierarhul Calinic a fost trecut în rândul sfinţilor în 1955, în plină prigoană comunistă. Printre cele mai celebre profeţii ale sale se numără prezicerea morţii Mitropolitului Nifon, a izgonirii lui Cuza, a celor două războaie mondiale şi chiar a „izbăvirii“ României, ce-ar fi trebuit să înceapă (şi poate a şi început, în adâncuri neştiute de noi) în anul 1996.

Vechea chilie în care a trăit e situată în insula Sfântului Gheorghe de pe lacul Cernica şi a devenit cu timpul casa memorială. Acolo se păstrează obiecte care i-au aparţinut marelui stareţ. Un fapt cel puţin curios e acela că în jurul chiliei broaştele nu cântă niciodată.

Legenda spune că într-o seară, pe când sfântul era cufundat în rugăciune, liniştea i-a fost tulburată de orăcăitul broaştelor. Atunci el s-a dus pe malul apei şi, delimitând cu privirea o porţiune din lac, atât cât „zgomotul“ să nu ajungă la chilie, a binecuvântat broaştele şi le-a spus: „Duceţi-vă în stânga şi în dreapta, de cântaţi cât vreţi! Dar aici voi să nu-mi mai cântaţi!“. Din acea zi, în zona binecuvântată de Sfântul Calinic broaştele au încetat să mai orăcăie.

Mortul neputrezit

Povestesc bătrânii călugări că în vara anului 1854 Sfântul Calinic se îndreptă, pe Valea Jiului, către Mănăstirea Lainici. Pe drum s-a întâlnit cu fiii unui om înstărit, care murise în urmă cu 7 ani. Tocmai în acea zi de sâmbătă urmau să-i facă parastasul de pomenire şi Calinic s-a oprit să-şi tragă puţin sufletul alături de ei. Cu ocazia deshumării cadavrului, rudele au constatat că mortul nu putrezise. Toţi au încremenit de spaimă. Ştiind că sfântul are har şi că face minuni, copiii bogătaşului au căzut în genunchi şi l-au rugat să rămână în satul lor până a doua zi. Calinic s-a înduioşat şi a rămas pentru a-i ajuta.

Lumea vorbea că răposatul avusese în timpul vieţii puteri necurate şi toate slujbele de dezlegare făcute la căpătâiul lui de arhierei şi preoţi, ca şi toate rugăciunile rudelor, nu avuseseră nici un efect.

Sfântul a ţinut slujba Liturghiei la biserică din sat şi a mers la mormânt cu o cruce în mână. Mortul, dezgropat între timp, era rezemat în picioare de zidul bisericii. Trupul intact era îmbrăcat în haine lungi de mătase. După ce şi-a terminat slujba, sfântul a început să citească rugăciunile de iertare a păcatelor şi dezlegare de blesteme. Toţi cei prezenţi au plâns, înălţând slava lui Dumnezeu, în timp ce trupul răposatului se transformă sub ochii lor în pulbere, începând de la tălpi. La sfârşitul rugăciunilor, din cadavru nu mai rămăsese decât o grămăjoară de ţărână amestecată cu oase. Blestemul fusese stins.

„În numele Domnului Hristos, ridică-te!“

Biserica Sfântului Nicolae din aşezământul Cernicăi are o icoană făcătoare de minuni, dar nu se ştie cu precizie care dintre cele 7 icoane prezente în interior este aceea. Se bănuieşte doar că ar fi cea mai veche dintre ele. Icoana îl înfăţişează pe Sfântul Nicolae.
Legenda spune că acesta a coborât într-o noapte în visul Sfântului Calinic şi l-ar fi anunţat că stareţul Nicandru a murit. La vremea aceea călugării au notat data respectivă în scriptele bisericii şi trista veste s-a confirmat mai târziu.

Spre sfârşitul vieţii, în cadrul unei slujbe de exorcizare săvârşite în paraclisul Episcopiei Râmnicului, Sfântul Calinic a reuşit să aducă în fire o femeie care ţipa, făcea spume la gură şi-şi rupea hainele de pe ea. Bunul părinte şi-a aşezat mâinile pe capul ei şi a binecuvântat-o, rostind: „În numele Domnului nostru Iisus Hristos, ridică-te!“. Femeia s-a liniştit într-o clipă, apoi s-a închinat la sfintele icoane, mulţumind lui Dumnezeu.

După puţin timp, un meşteşugar din partea locului, pe nume Costache, a venit cu fiul său epileptic la Sfântul Calinic. Acesta i-a spus: „Du-te acasă şi te roagă la Maica Domnului“. Când a ajuns în ograda lui, bărbatul a rămas uimit văzând cum fiul lui se îndreaptă către icoana Preasfintei Fecioare şi îngenunchează. dinaintea ei! După ce s-a rugat, copilul s-a ridicat în picioare şi, cu o privire senină, i-a spus: „Tată, cu ajutorul lui Dumnezeu şi al Maicii Domnului, sunt sănătos tun“.

Icoană prevestitoare

Iată, în final, mărturia unei tinere care a vizitat recent Mănăstirea Cernica: „Am intrat înăuntru când abia începuse slujba. Emoţionată, am trecut pe la racla Sfântului Calinic şi după aceea pe la icoane. Ajunsă în faţa Sfântului Altar, la icoana Mântuitorului nostru Iisus Hristos, am atins icoana, după care, ridicând privirea, am rămas uimită: Mântuitorul era cu gura întredeschisă! Faţa Îi era într-o continuă mişcare. Întotdeauna admirasem acea icoană şi ştiam că Iisus era pictat cu gura închisă. Atunci mi-am zis în gând: Doamne, ce vrei să-mi spui? Atunci Mântuitorul a deschis şi închis gura de două ori! Am ieşit tulburată din biserică. Credeam că am înnebunit, că am probleme cu vederea, nici eu nu mai ştiam... M-am frământat ore întregi, neştiind ce să fac. Însă, când am ajuns acasă, în Bucureşti, am aflat cu stupoare că apartamentul meu fusese spart. Hoţii mi-au furat nişte bani care nu erau ai mei, ci ai unui prieten. Acesta îi lăsase la mine pentru că urma să demaram împreună o afacere. Eram disperată. Am fost nevoită să-i restitui omului banii, lucru care m-a obligat la economii drastice timp de mai multe luni. Întrebările privitoare la întâmplarea petrecută la Cernica, cu puţin înainte de furtul banilor, mă chinuiau încă, aşa că m-am dus din nou acolo.

Am întâlnit un preot bătrân, căruia i-am povestit viziunea din biserică. Acesta mi-a spus, cu o voce venită parcă din cer: N-a fost o vedenie. Mai bine aminteşte-ţi dacă mimica feţei din icoana era tristă. I-am spus că da. Preotul mi-a pus mâna pe frunte: Copilă, nu cumva ai avut de atunci un necaz, o pierdere mare de bani? Apoi a dispărut ca şi când n-ar fi fost. Habar n-am cine era, dar m-a făcut să înţeleg ce voise să-mi spună, de fapt, acea sfântă icoană...“

Gabriel Mateescu, Lumea credinţei, anul III, nr 4(9)

Mănăstirea Cernica - galerie foto

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

IC.
XC.

obiectiv ortodox

CHEMAREA LUI
ZAHEU
obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

obiectiv ortodox

SFÂNTUL
IERARH
CĂLINIC
DE LA
CERNICA

Mănăstirea Căldărușani (galerie foto)

SF.
DIMITRIE
IZVORÂTORUL
DE MIR

IAR ACUMRE
IN TOTUL DE C
TROPOLIT AL
D D CHENADIE
FOST PRIMAT
ANUL 1915
STAURATĂ
ĂTRE IPS
UNGRO-VLA
PETRESCU
AL ROMANIE
MAI 23

† SUBT ACEASTĂ PIATRĂ
A FOST REÎNHUMAT ÎN
ANUL 1961 ÎN PRIDVORUL
MĂNĂSTIRII CĂLDĂRUȘANI
ADORMITUL ÎNTRU FERICIRE
MITROPOLITUL
GRIGORIE DASCĂLUL
AL
UNGRO-VLAHIEI.
CARELE ÎN VIAȚA SĂ EV-
LAVIOASĂ S-A ÎNDELETNICIT
CU MEȘTEȘUGUL SLOVELOR
ȘI CU ÎNȚELEPCIUNE A
PĂSTORIT TURMA DREPT-
CREDINCIOASĂ.
N.1765 - † 1834.

PARTICELE DIN MOASTELE SFINTILOR
MC. ARHIDIACON STEFAN, ȘI MUCENICII: DIMITRIE PANTELEIMON ARTEMIE LAVRU
PETRU HARALAMBIE ELEFTERIE TRIFON PARASCHIVA MARINA TEODOSIE STELIAN
ȘI LEMN DIN SF. CRUCE A DOMNULUI ÎNCADRATA.

COLECȚIA
DE
OBIECTE RELIGIOASE

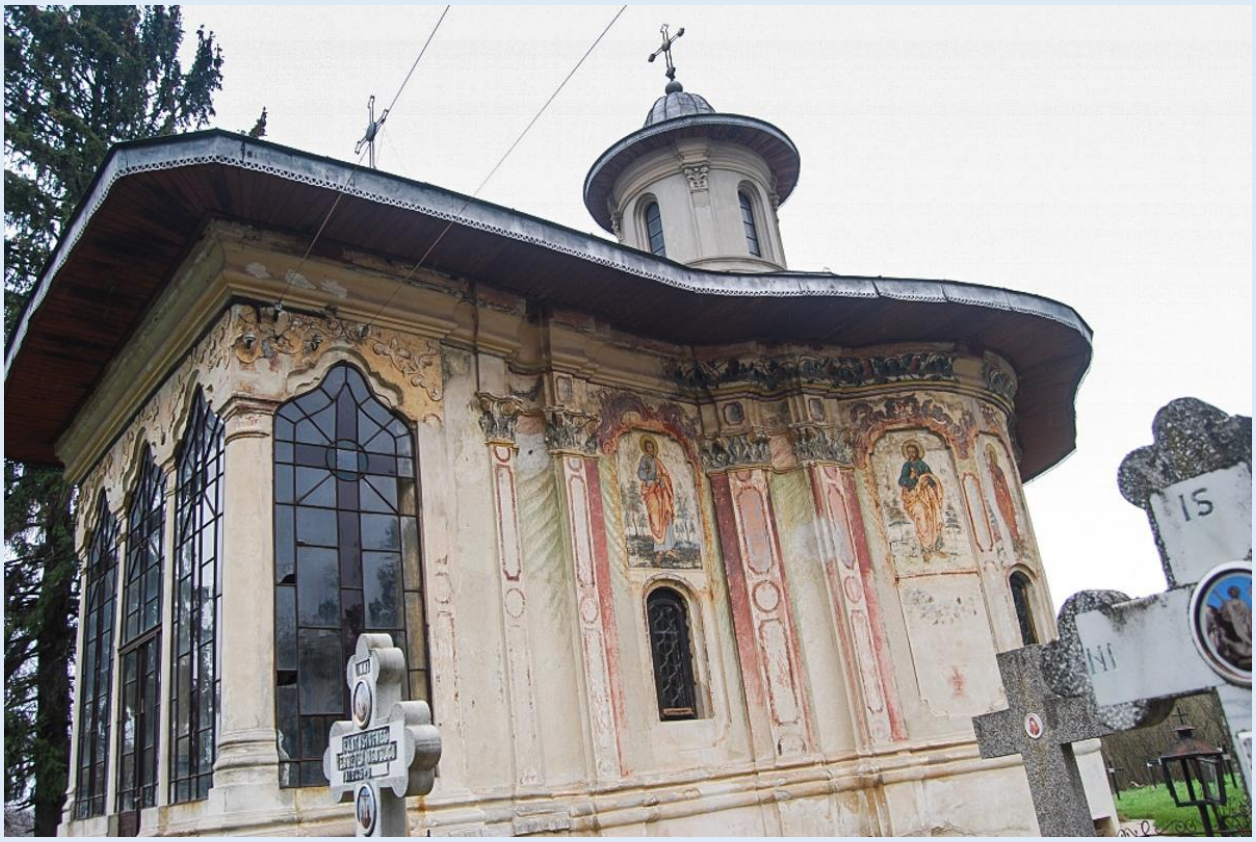

IS
NI
KA
HS
AICI ODIHNESTE ROBUL LUI
DUHNEZEU ARHIMANDRITUL
SOFIAN BOGHIU
PICTOR ± BISERICESC
NAS.1912 DEC.
14.IX.2002

Icoane

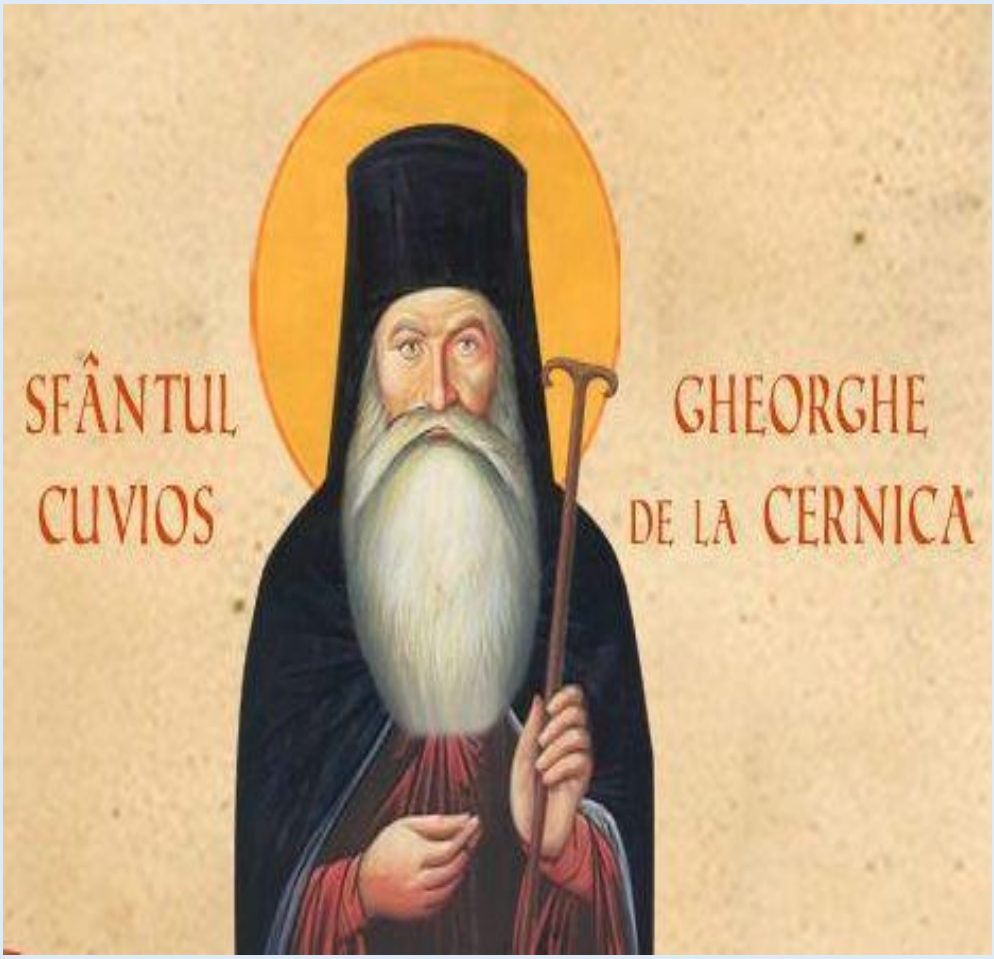

SF. CUVIOS
GHEORGHE
DE LA CERNICA

SF. CUVIOS
GHEORGHE
STAREȚUL
DE LA CERNICA

SFÂNTUL
CUVIOS

SFÂNTUL
GHEORGHE
DE LA
CERNICA

SF. CUV.
GHEORGHE
DE LA CERNICA
ȘI CĂLDĂRUȘANI

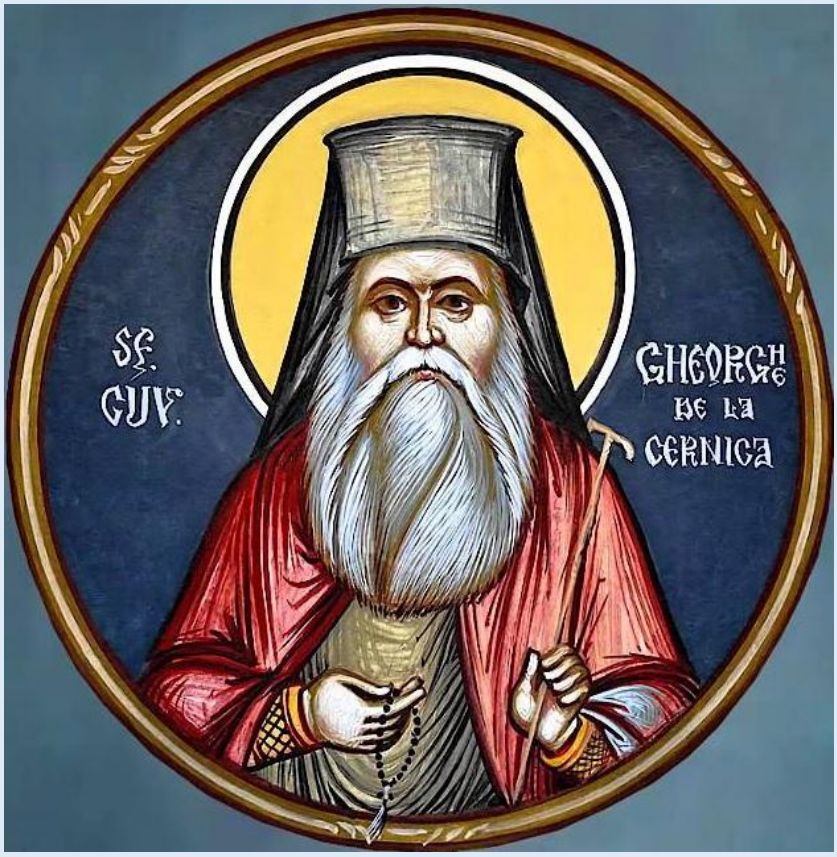
SF.
CUV.
GHEORGHE
DE LA
CERNICA

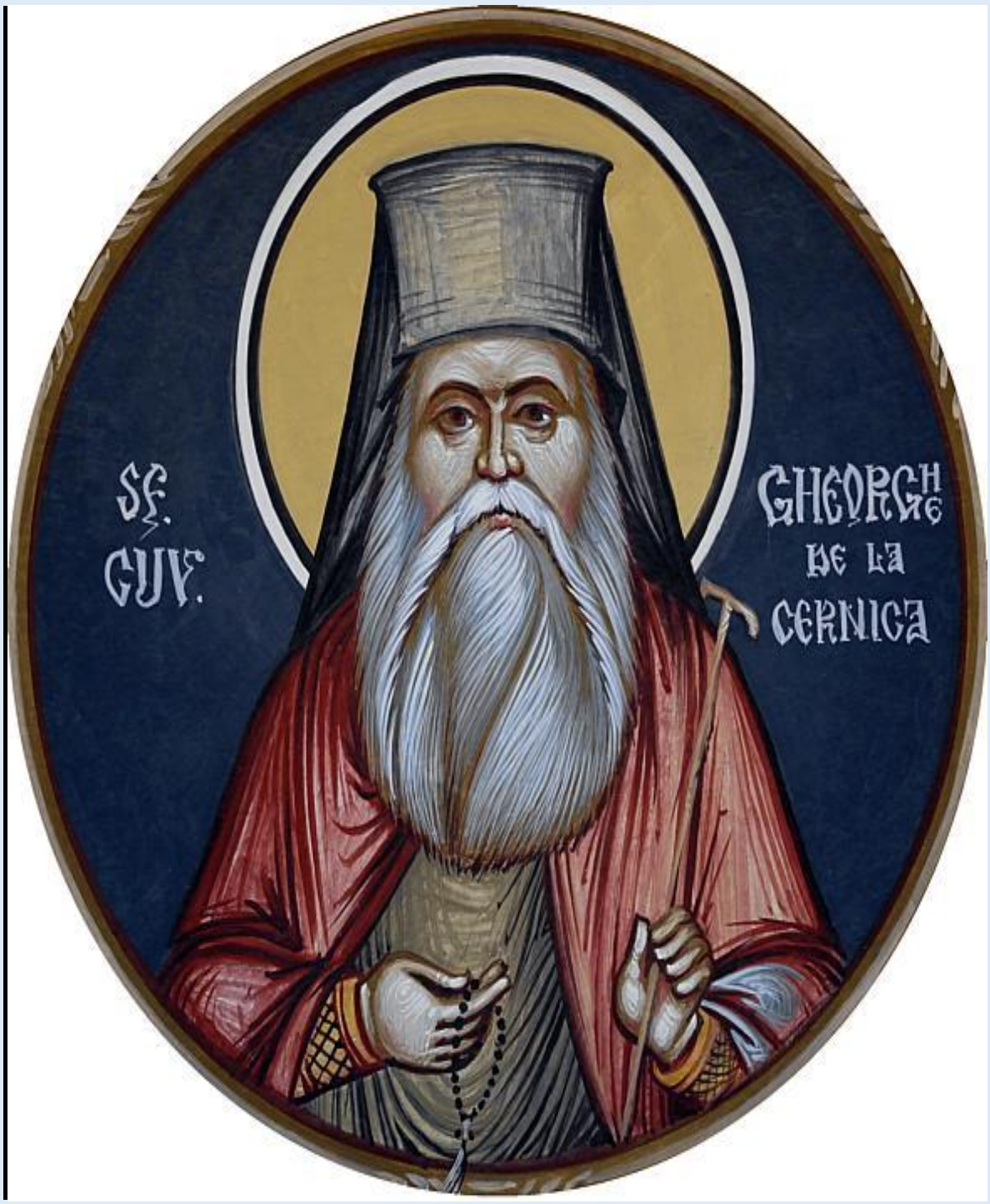
SF.
CUV.
GHEORGHE
DE LA
CERNICA

SF. CYRIOS
STARET
GHEORGHE
DE LA CERNICA

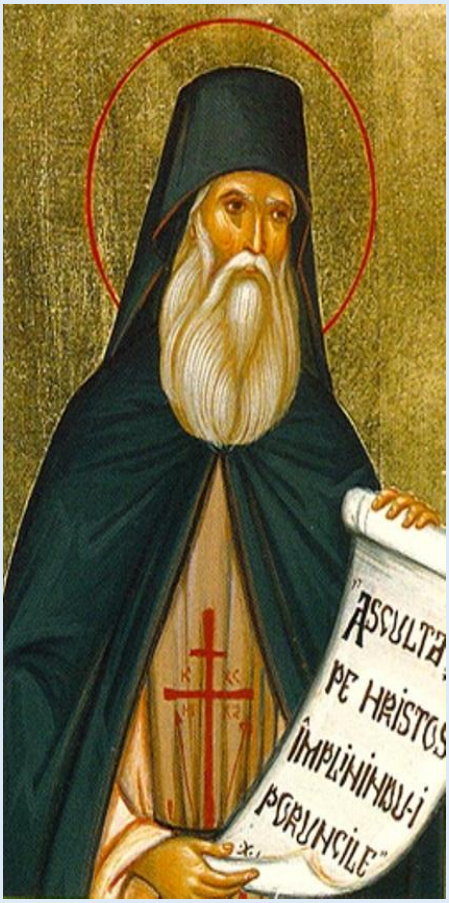
"ASCULTĂ
PE HRISTOS
ÎMPLININD-I
PORUNCILE"

"ASCULTĂ
PE HRISTOS
ÎMPLININD-I
PORUNCILE"

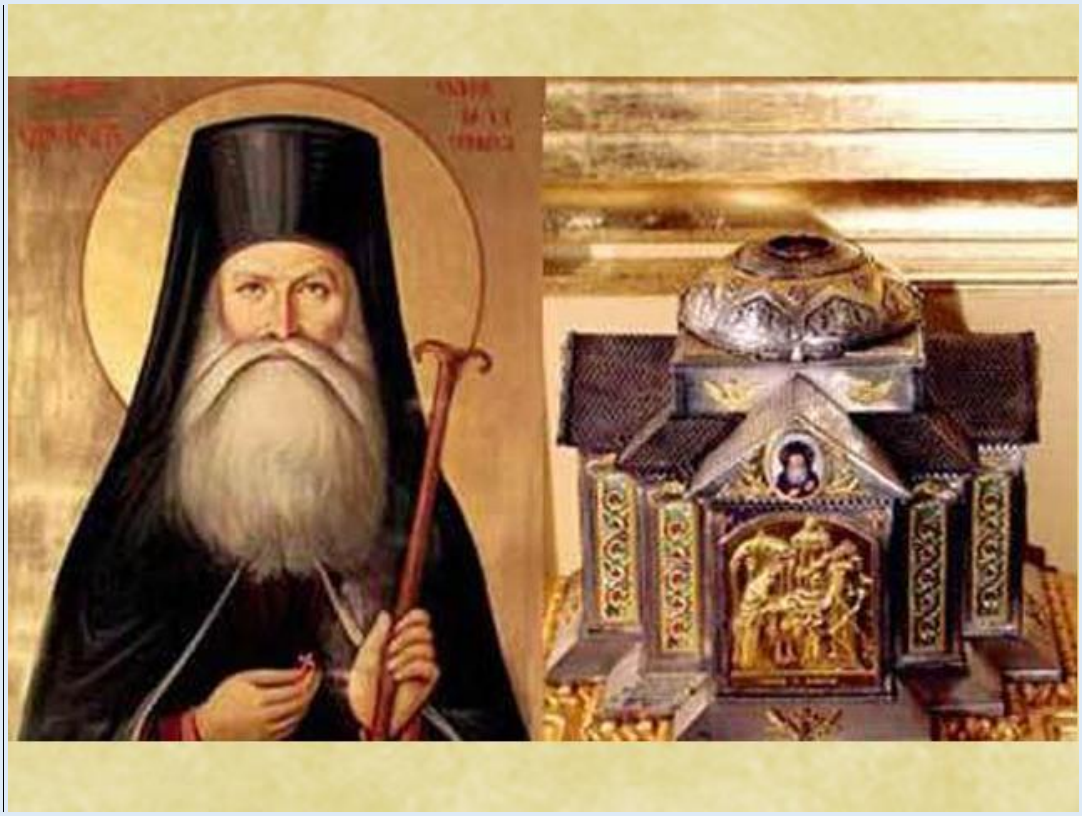

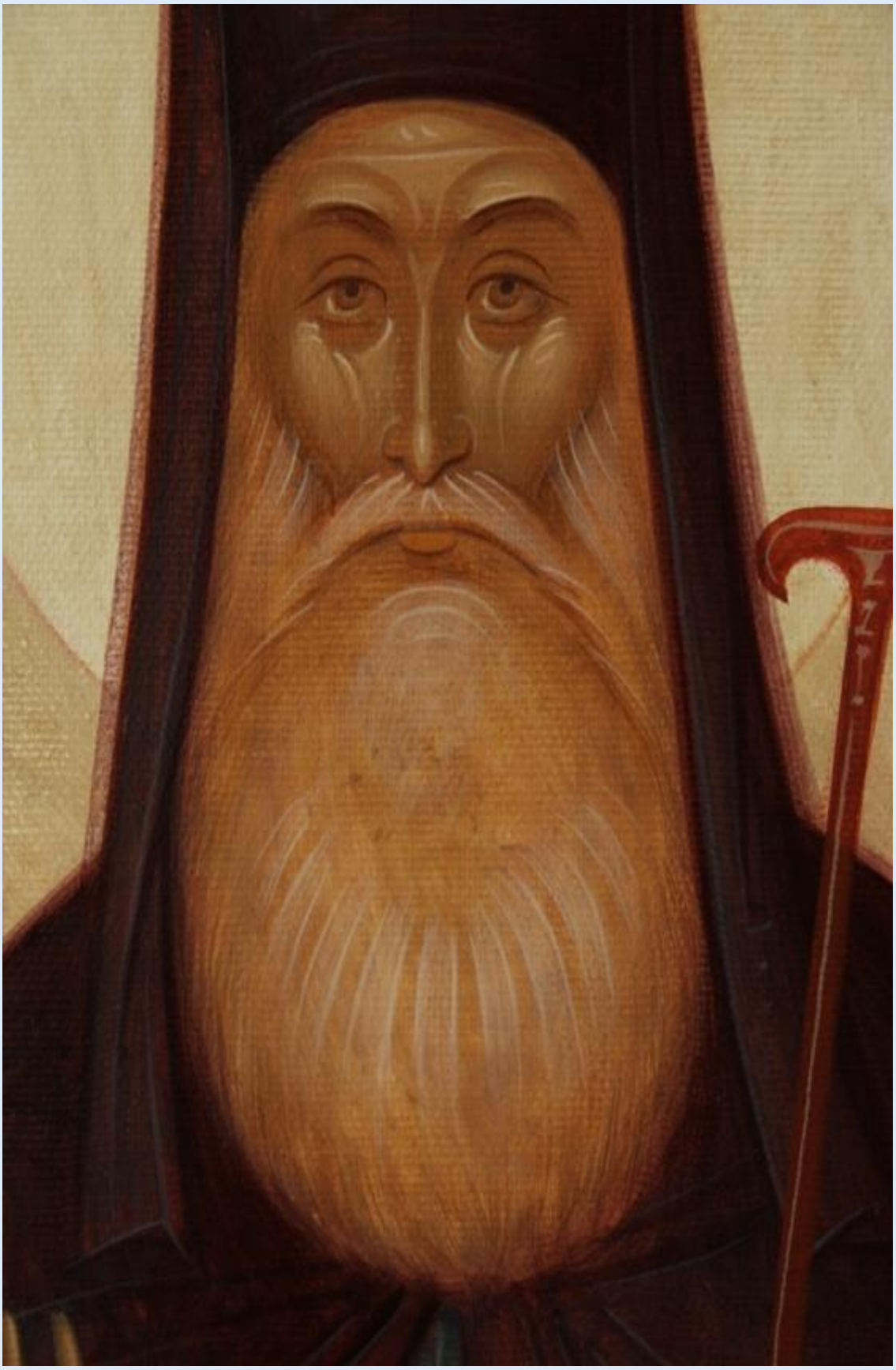

3 decembrie

3 decembrie

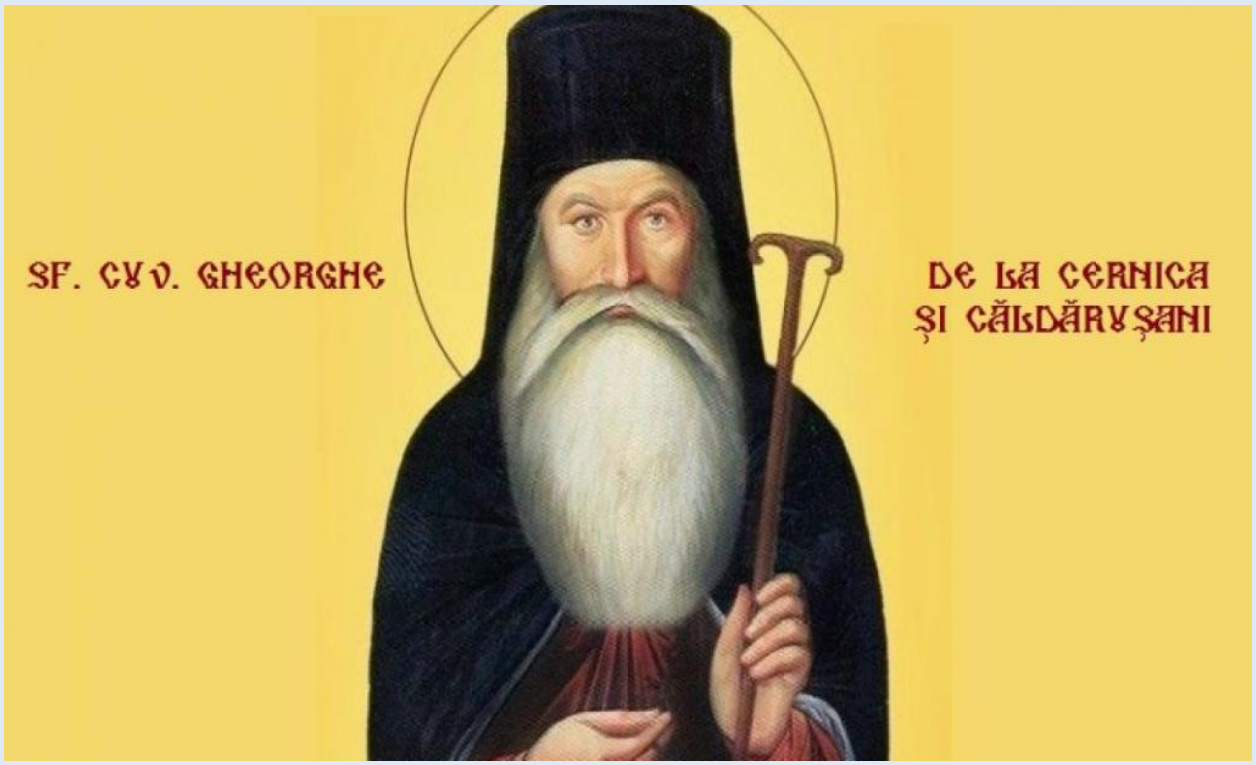
SF. CUV. GHEORGHE
DE LA CERNICA
ŞI CĂLDĂRUŞANI

SF. PROOROC SOFONIE
SF. MC. ANGHEL
ΦΩΝΗ ΗΜΕΡΑΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΠΙΚΡΑ
ΗΑΙ ΣΚΛΡΑ
ΛΕΛΕΚΤΑΙ
ΟΥΝ ΑΥΤΗ Η
ΜΕΡΑ.
3 decembrie

Știați că?
ÎN 2018, PATRIARHIA ROMÂNĂ
A OFERIT MĂNĂSTIRII VATOPED
O RACLĂ CU FRAGMENTE
DIN MOAȘTELE A DOI SFINȚI ROMÂNI
CUVIOSUL GHEORGHE DE LA CERNICA ȘI
SFÂNTUL IERARH GRIGORIE DASCĂLUL.
CUVIOSUL GHEORGHE ȘI-A ÎNCEPUT
VIAȚA MONAHALĂ ÎN SFÂNTUL MUNTE,
ÎN ASCULTARE FAȚĂ DE
UN EPISCOP GREC, CARE L-A ȘI
HIROTONIT IERODIACON.
BASILICA.RO

Troparul Sfântului Proroc Sofonie

3 Decembrie - Glasul 2

A prorocului Tău, Doamne,
Sofonie pomenire prăznuind,
printr-însul Te rugăm,
mântuieşte sufletele noastre.

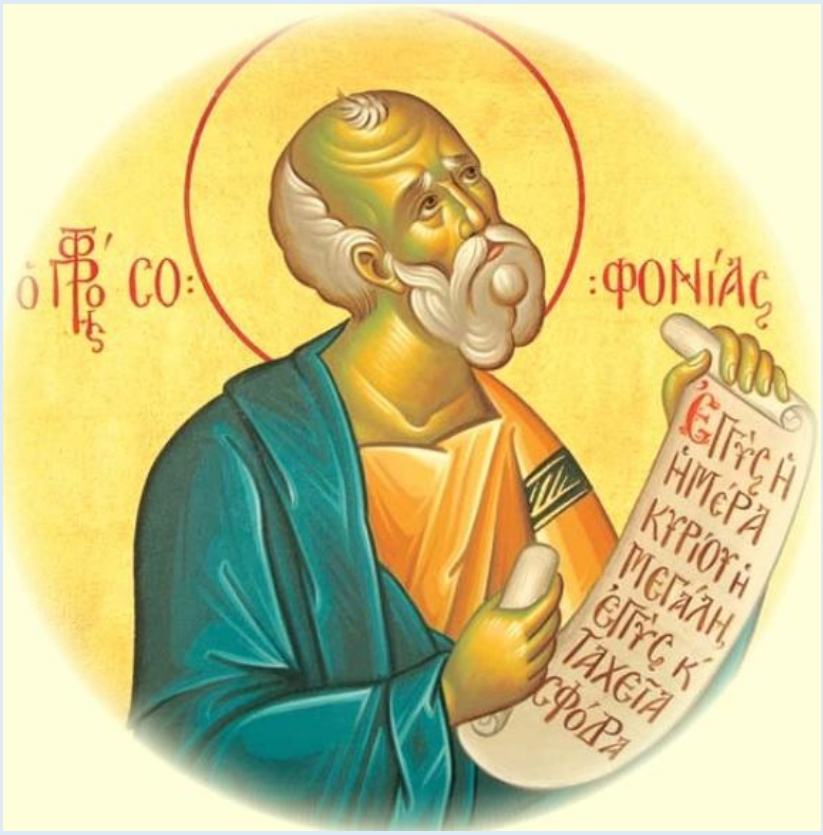

Troparul Sfântului Cuvios
Gheorghe de la Cernica
3 Decembrie - Glasul 4
Următor al cuvioşilor părinţi
şi împlinitor al virtuţilor
sihăstreşti, rugător neîncetat
şi înnoitor al monahismului
românesc te-ai arătat, Sfinte
Cuvioase Părinte Gheorghe.
Roagă-te lui Hristos
Dumnezeu să ne dăruiască
nouă mare milă.

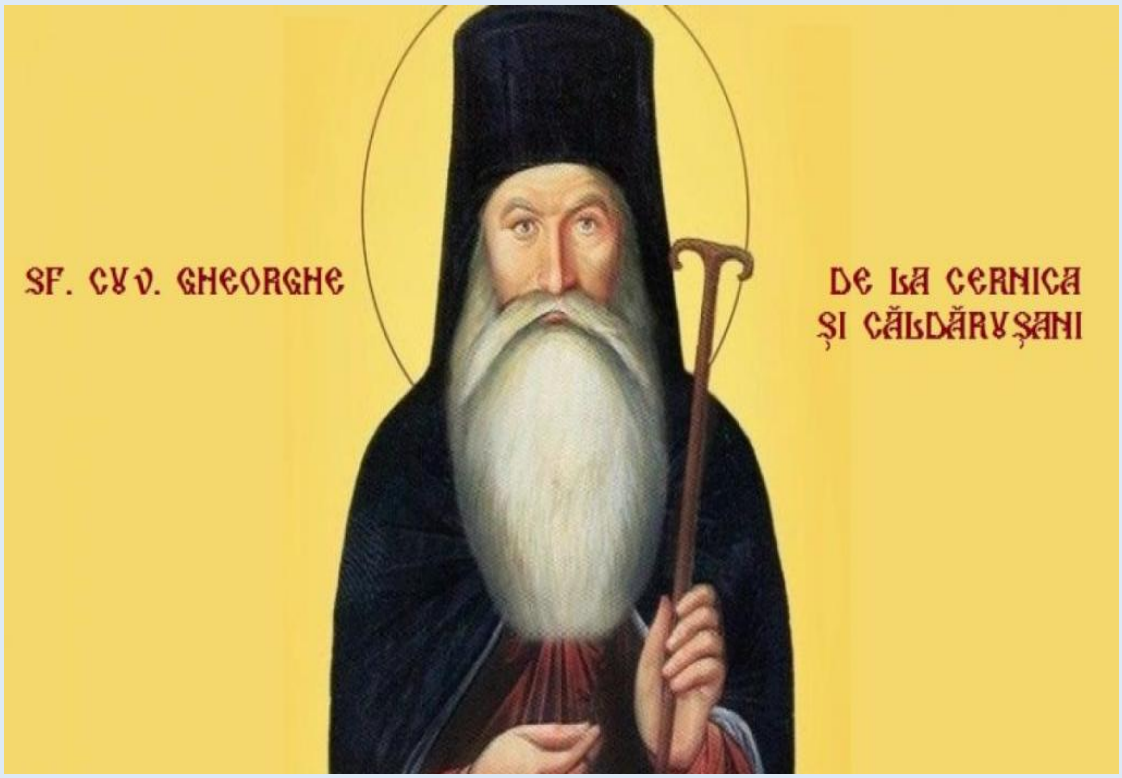
SF. CV. GHEORGHE
DE LA CERNICA
ŞI CĂLDĂRUŞANI

Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Gheorghe, mult nevoitorule!